

Yılmaz Güney - Siyasal Yazılar Cilt: II, 1. Bölüm

DEVRİMCİ SARSINTI VE YENİ GÜÇLER

Türkiye devriminin siyasal-toplumsal güçlerinin en ileri unsurları, gelişmelerinin bu aşamasında, daha önce içinde hareket ettikleri siyasal-örgütsel ilişkilerin, gelişmeler karşısında yetersiz kaldığını, devrimci mücadelenin kendi içinde bir devrim yapması gerektiğini ve böylesine bir devrim arifesinde olduklarını görüyorlar. Çeşitli siyasi grupların bünyesinde varolan, kimisi açığa çıkmış derin sarsıntılar, devrimci öze sahip bu gelişmeyle eski örgüt yapısı, eski siyasi-toplumsal tesbitler, o ana kadar izlenen tutumlar ve Marksizmi kavrayışları arasındaki çelişmelerin sonucudur. Bu sarsıntılar, yeni devrim güçlerini doğuracaktır; biz, bu devrimci sarsıntının yeni ürünleriyiz. Eski kabuğumuzdan sıyrılıyor; ve biliyoruz ki, bizi dış tehlikelere karşı koruyacak yeni kabuğumuz oluşana dek varlığımız bile tehlikededir.

İnsanlar, yeni bir giysiyi ilk giydiklerinde, yeniliğin getirdiği bir yabancılık, bir tedirginlik duyarlar. Alıştıkları zaman, o giysi zaten eskimeye yüz tutmuştur... yeni bir yabancılık, yeni bir tedirginlik gündemdedir. Sürekli değişen, akışan, her an yeni yenileri gündeme getiren hayat, bizden her an uyanık olmamızı ister, yeni yenilere hazır olmamızı ister. Gelişen ile gelişenin gerek kıldığı yeni ile uyumsuzluğa düştüğümüz an, gelişene doğru cevap veremediğimiz, geride kaldığımız ya da işi geçiştirmeye çalıştığımız an, hayat gözümüzün yaşına bakmadan bizi bırakacak, kendisine uyum gösterenlerin koluna girecektir. Hayat her zaman düşüncelerin önünde gider ve yeni düşünceleri, yeni düşüncelere uygun biçimleri doğuracak maddi koşulları beraberinde yaratır. Hayatın yeni maddi güçlerini iyi tanımalıyız. Ekonomik-toplumsal hayatın etkin güçlerini "bilmediğimiz ve hesaba katmadığımız sürece, tıpkı doğal güçler gibi, körü körüne, zorla, yıkıcılıkla işler. Ama onları bir defa anladığımız, işleyişlerini, yönlerini, etkilerini bir defa kavradığımız zaman, onları öz isteğimize gittikçe daha çok bağımlı kılmak ve onların aracılığıyla öz amaçlarımıza varmak, yalnız bizim kendimize bağlıdır."(1)

"Materyalist tarih kavramı, insanın yaşamını sürdürmesine yarayan araçların üretiminin ve üretimin yanı sıra üretilen nesnelere değişiminin bütün toplumsal yapının temeli olduğu; tarihte ortaya çıkmış her toplumda, zenginliğin dağıtıldığı ve toplumun sınıflara ya da takımlara bölündüğü tarzın, neyin üretildiğine ve ürünlerin nasıl değişildiğine bağımlı olduğu önermesinden hareket eder. Bu görüş açısından, bütün toplumsal değişmelerin ve politik

devrimlerin ereksel nedenleri, insanların kafalarında, insanların sonsuz gerçeği ve adaleti daha iyi kavramalarında değil, ama üretim ve değişim tarzlarındaki değişimlerde aranmalıdır. Bunlar felsefede değil, her söz konusu çağın ekonomisinde aranmalıdır.”(2) İşte bizi, mücadelenin yeni biçimine, yeni mücadele organ ve araçlarına gereksinme duymaya götüren şey, varolan değiştirmeyi amaçladığımız dünya ve ülke çapında egemen ekonomik-toplumsal temelin, bu temelde yükselen felsefi-siyasi-ideolojik olguların kavranışı konusunda, bu hedefe karşı yürütülen felsefi-ideolojik-siyasi mücadele biçimleri konusunda, daha önce içinde hareket ettiğimiz ufku dar siyasi-örgütsel ilişkilerle, eski bilincimizle, yeni bilincimiz ve nesnel sürecin gerekli gördüğü siyasal-örgütsel gereklilikler arasındaki gelişmelerde aranmalıdır. Gün ışığına çıkan, artık eski ilişkiler içinde çözümü mümkün olmayan ayrılıklardan kurtulmanın araçları da, bizi değişime iten maddi ilişkilerimiz içinde saklıdır. Çünkü bizleri, felsefi-siyasi bilincimizle hesaplaşma noktasına ve bunun sonucunda eski ilişkilerimizi gözden geçirme noktasına, ayrılık noktasına iten, sadece soyut devrim isteği değil, aynı zamanda, pratik çalışmalarındaki, maddi ilişkilerdeki farklılıklarımızdır. Bu farklılıkları, sadece kısa bir zaman içindeki pratik-maddi ilişkilerdeki farklılıklarda değil, bir hayata damgasını vuran temel farklılıklarda aramalıyız. Tek tek toplumsal varlığımızın evrimini incelersek, sürtüşmelerin, farklı kavrayışların, farklı pratik adım isteklerinin, temel ayrılıkların esas nedenlerini, daha açıklıkla görebiliriz. Yine, yeni zorunlu ayrılıklarla —olumlu olumsuz da olsa— yüz yüze kaldığımızda, yöntemimiz bu olmalıdır. Her gelişmenin mutlak biçimde bir sınıf temeli ve sınıfsal açıdan doğru bir çözümü vardır.

Çeşitli siyasi hareketlerden kopma, kendi içimizde arınma ve yeni bir biçimlenme sürecimiz, bu kaygılarla doludur; ve devrimci içeriğe sahip bu kaygılarımız, bizleri aynı yüce amaçlar için, farklı noktalardan hareket etmemize karşın bir noktada bir araya getirdi. Bir kısmımız, daha önce içinde bulunduğumuz oportünist saflardan, revizyonist-oportünist ortayolcu saflardan, felsefi-siyasi kavrayışımızda meydana gelen olumlu değişimler sonucu koptuk; artık o saflarda devrime yararlı olma olanaklarımız kalmadığı için, özgürce benimsediğimiz bir kararla, yeni bir güç olarak, devrim düşmanlarına ve devrim zararlılarına karşı mücadele yolunu seçtik. Sistemleşmiş, örgütlü oportünist saflarda, gücümüz, oportünizm pisliğinin üstesinden gelecek nicel-nitel yeterliğe sahip değildi; bir süre daha uzlaşmayı seçmek, oportünizmle özdeşleşmemize yol açabilirdi; en kısa zamanda uzaklaşmak, oportünizme karşı dıştan savaşmak gerekiyordu, öyle yaptık.

Faşizm Niçin Kazandı?

Egemen sınıflar, kavganın ilk raundunu kazandılar. Çeşitli milliyetlerden ezilen halkımız ve onların yurtsever devrimci-demokratik güçleri, en ileri unsurları, geçici de olsa yenilgiye uğradılar; koşullar faşist gericiliğin yararına bir gelişme gösterdi; faşist diktatörlük kuruldu. Biliyoruz ki, faşist diktatörlüğün kurulması, bir yanıyla burjuvazinin güçsüzlüğünün, bir yanıyla da proletaryanın, devrimci-demokratik güçlerin öznel ve nesnel açılardan zayıflığının sonucudur.

Dünya kapitalizminin genel bunalımı, bütün dünyayı sarsan sınıf mücadeleleriyle daha da derinleşmektedir. Anti emperyalist ulusal, demokratik ve toplumsal kurtuluş rüzgarlarının keskinleşerek estiği Asya'nın, Afrika'nın ve Latin Amerika'nın sömürge ve yarı sömürge ülkelerinde, bağımlı ülkelerinde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarları tehlikededir. Emperyalizmin ve gerici ortaklarının çıkarlarını, eski yöntemlerle koruması artık mümkün görünmemektedir. Yükselen ulusal-toplumsal muhalefet kanla bastırılmalıdır. Halkların uzun yılların mücadelesiyle, kanları pahasına, karşılığında çeşitli acılara katlanarak kazandıkları demokratik-ekonomik haklar gasbedilmelidir; Afrika'da, Zimbabwe ve Ortadoğu'da, İran ve Latin Amerika'da Nikaragua örnekleri yenilenmemelidir. Hele hele devrimci bir Vietnam, Kamboçya örneği, asla!..

“İdeolojik mücadele ile partinin içindeki oportünist öğelerin 'yenilebileceği'ni, parti çerçevesi içinde bu öğelerin 'üstesinden gelinebileceği'ni savunan teori, partiyi felce ve kronik sakatlığa mahkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir; bu teori, partinin oportünizme peşkeş çekilmesi tehlikesini doğurur; proleteriyayı devrimci partisinden, emperyalizme karşı mücadelesinde, başlıca silahından yoksun bırakmakla tehdit eder. Eğer saflarında Martov'lar ve Dan'lar, Potressov'lar ve Akselrod'lar bulunsaydı, partimiz, doğru

yolu tutamaz, iktidarı ele alıp proleterya diktatörlüğünü örgütleyemez, iç savaştan zaferle çıkamazdı. Eğer partimiz, iç birliğini ve saflarının eşsiz birliğini sağlayabilirdi, bu, her şeyden önce oportünizm pislüğünden kendini zamanında korumayı bilmesinden ötürüdür. Proleter partilerin gelişme ve güçlenme yolu, oportünistlerden ve reformistlerden, sosyal emperyalistlerden ve sosyal şovenlerden, sosyal yurtseverlerden ve sosyal pasifistlerden saflarını arındırmaktan geçer. Parti, saflarını oportünist öğelerden arıtarak güçlenir.”(3)

Ve, Lenin, ihraçlar konusunda der ki:

“Herkesin kabul ettiği gibi, İtalya’da, devlet iktidarını ele geçirmek için proleterya ile burjuvazi arasında kesin savaşlar yakındır. Böyle bir anda partiden ihraçları mutlak zorunlu olan yalnız Menşevikleri, reformcuları, Turaticileri kovmak yetmez; duraksamaya eğilimli olan reformcularla ‘birliği’ bozmamak için bunları bütün mevkilerden uzaklaştırmakta duraksama eğilimi gösteren kusursuz komünistleri de, partiden çıkarmak yararlı olabilir... Devrimin arefesinde, devrimin zaferi için en çetin savaşlar sırasında, parti içindeki en ufak duraksama her şeyi kaybettirebilir.”(4)

Biz, proleterya devrimi için yola çıkarken, daha ilk adımları atarken, atacağımız her siyasi-örgütsel adımın, geleceğimizi belirleyecek birikimleri oluşturacağının az çok bilincindeydik. Fakat hangi adımların içeriği gerçekten doğru, hangi adımların oportünizmden, revizyonizmden esinlenmiş olduğunu, ancak bir zaman içinde Marksizme danışarak bulmaya çalıştık. Marksizm bize, mutlak doğru, kesin, kutsal, dokunulmaz hiçbir şeyin olmadığını, hayata, özellikle siyasi hayata, eleştirel bir kaygıyla bakmamız gerektiğini öğretti.

Dünya ölçeğinde ve tek tek ülkelerde, emek ile sermaye arasındaki çelişmenin toplumsal ifadesi olan, burjuvaziyle proleterya arasındaki, emperyalizm ile dünya halkları arasındaki, emperyalistlerle emperyalistler arası çelişmenin özel bir biçimi olan, emperyalizmle sosyal emperyalizm arasındaki çelişmelerin artan bir hızla derinleşmesinin sonucu gelişen dünya kapitalizminin genel bunalımı, Türkiye’de de etkilerini gösterdi. Uluslararası bunalım, ulusal bunalımı etkiledi, derinleştirdi. Devrimci durumu anımsatan rüzgarlar esmeye başladı. Yöneticilerin artık hükümet edemez duruma düştükleri görüldü. Halk da artık eskisi gibi yaşamak istemiyor, egemenler de, istedikleri halde eskisi gibi yaşayamıyorlar ve eskisi gibi yönetemiyorlardı. Bu durum, 1980 başlarında kendini açıkça belli etti.

Teorik olarak, emperyalizm ve proleterya devrimi çağında, devrimin nesnel koşullarının her zaman varlığı kabul edilmekle birlikte, devrimci durumların da hiç beklenmedik bir zamanda ortaya çıkabileceği, buna göre hazırlanmak gerektiği, kitleleri devrime hazırlama görevleri, devrimci siyasetlerce, teoride ne denirse densin, pratikte yeteri kadar ciddiye alınmadı, alınamadı; ve hatta “devrim” için yola çıkan bir yığın “siyaset” bu olguyu görmedi bile. Dar çekişmeler, genel mücadele içinde önemsiz, tayin edici olmayan dar pratik çalışmalarla yetindiler ve dar pratik, ufuklarını kararttı.

Sovyetler Birliği’nin Afganistan’ı faşist işgali, ABD gericiliğinin başını çektiği dünya gericiliğinin bir kanadına bulunmaz bir fırsat yarattı; dünya çapında, kendine bağlı mevzileri güçlendirmeyi, İran olaylarıyla kendine çevrilmiş İslam namulularını ve tepkilerini, Sovyetler Birliği’ne doğru çevirmeyi başardılar. Bu arada, Türkiye’de de, faşist diktatörlüğün dış koşulları belli ölçülerde tamamlanmış oldu.

Görülen şeydu:

Faşist diktatörlüğü devreye sokmak isteyenler için, iç ve dış koşullar uygundu.

Uzun yıllar, iktidar olanaklarının kullanılmasyla yaratılan faşist kadrolar, devletin faşistleştirilmesi çabaları, kilit noktaların tutulması, son bir atılımla oldukça belirleyici bir düzeye ulaşmıştı. Yukarıdan aşağıya doğru, resmi baskılarla da desteklenen faşizme uygun kitle tabanı oluşturma çalışmaları, kitle içinde süren, gizli ve açık faşist siyasi çalışmalarla, yıldırıcı ve yokedici terör eylemleriyle belli ölçülerde sağlanmıştı. Faşizm, kitle içinde, işçi, memur, vb. kesimlerde örgütlü bir gücü artık.

ABD, Batı Alman ve diğer emperyalistler, mali ve askeri “yardım”a hazırdılar; çünkü onların en sadık uşakları siyasi iktidarı ellerinde tutuyorlardı ve kilit noktaları ele geçirmişlerdi. Emperyalizmin çıkarlarına uygun “cesur” uygulamalar yapılabildi. Yani halk, alabildiğine soyulabiliyordu.

Afganistan işgali, anti komünist, anti Sovyet siyasi bir hava yaratmıştı. Sovyet tehlikesi bahane edilerek halk güçleri üstünde, iç gerici baskılar yoğunlaştırılabilirdi. Kazanılmış ekonomik demokratik haklar geri alınabilirdi.

Revizyonist, "sol", oportünist, maceracı eylemler halkı usandırmıştı. Devrime karşı sempati yaratmak yerine, devrime ve devrimcilere karşı tepki yaratacak boyutlara ulaşmıştı. Faşist gerici çevrelerin eline, "anarşi... terör..." için yeterli anti propaganda malzemesi verilmişti. Reformizme ve onun önderi Ecevit'e halk kitlelerinin bağladıkları umutlar yerle bir olmuştu. CHP ve MSP'nin özgül yapıları, yakın bir zamanda iktidar alternatifi yaratamazdı. İktidar olsalar bile, devletin yeni biçimini değiştiremezlerdi. Bunların yürütecekleri bir muhalefet üzerine de anti faşist bir mücadele temellendirilemezdi.

Ve en önemlisi: Emekçi kitleler merkezi bir yönetim ve örgütlenmeden yoksundular; faşizm tehlikesi karşısında onları birleştirecek siyasi örgütlenmeleri, yani devrimci bir partileri yoktu. Varolan revizyonist, oportünist, devrim zararlısı örgütler, Marksist-Leninist eğilimli gruplar da, emekçi kitleleri birleştirmekten çok, onları bölmekteydiler.

Sonuçta, merkezi anlamda örgütsüz halk, faşizmin merkezi örgütlü güçleri ve ittifakları karşısında yenilgiye uğradı.

Türkiye, 1979 Aralık, 1980 Ocak-Şubat aylarını kapsayan, devrimci duruma uygun bir dönemi yaşadı ve bu fırsat kaçırıldı. Devrimci durumun bir devrime dönüştürülme olanağı öznel nedenlerden dolayı yoktu, ama en azından kazanılmış demokratik mevzilerin korunmasının ötesinde, ekonomik, demokratik yeni haklar ve mevzilerin kazanılması, faşist güçlerin geriletmesinin olanakları vardı. Yenilgiyle sonuçlansa bile, kitlelerin devrimci girişkenliğini geliştirecek bir olanak, siyasi körlükler yüzünden, yıllardır işlenen grupçuluk hastalıklarından dolayı, örgütlenmelerin esas itibarıyla bir savaş örgütü değil, bir düzen örgütü olmalarından dolayı kaçırıldı ve faşist diktatörlüğün kurulmasına sessiz kalındı ve üstelik birçok konuda, onların dolaylı yardımcıları durumuna düşüldü.

Faşist diktatörlüğün kurulması ve halkın yenilmesi, Marksist-Leninist ideoloji ve siyasetin başarısız kalması ve yenilgisi değildir; revizyonizmin, oportünizmin, küçük burjuva maceracılığının, doğmatizmin, grupçuluğun yenilgisi, siyasi körüklerin yenilgisi olarak değerlendirilmelidir... Marksizm-Leninizm, bu yenilgiden güçlenerek, Marksist-Leninistler, bu yenilgiden arınarak, yeni deneyimler kazanarak çıkmıştır.

Faşist diktatörlüğün kurulması ve halkın geçici olarak yenilgisinin siyasi sorumluları halka hesap vermek zorundadırlar. Daha ileride yapacağımız açıklamalarla yenilginin sorumluları üzerinde özenle duracağız.

Yalnız, bazı sorunlara en azından başlıklar halinde değinmeden geçemeyeceğiz:

a) CHP yönetiminin, faşist diktatörlüğü önleme diye bir sorunu olmadı ve hatta faşist diktatörlüğün ön hazırlıklarına gücü oranında katkıda bulundu, faşist elebaşılırları kolladı. Faşizme değil, faşizme karşı mücadele veren güçlere karşı amansız bir savaş verdi.

b) Aydınlik-TİKP karşı devrimcilerinin faşizme karşı olma, faşist diktatörlüğü engelleme diye bir sorunları gerçekten yoktu. Ve hatta faşist diktatörlükten yanaydılar. Siyasi hasımlarını gerici faşist güçlerin yardımıyla ezme planları vardı ve bu nedenle faşist diktatörlükten yanaydılar. MHP'ye karşı yönelttikleri sözde mücadele, esas itibarıyla faşist diktatörlüğün asıl siyasi-toplumsal güçlerini gözardı etmeye, onları gözlerden gizlemeye, ABD ile faşist diktatörlük arasındaki kopmaz bağı karartmaya yönelikti. Dikkatleri, faşist diktatörlüğün esas güçlerine değil, tali güçlerine çekmeye çalıştılar. Ayrıca, faşizme karşı, tutarlı ya da tutarsız olsun, mücadele veren güçleri, burjuvaziye karşı olan güçleri, karalamak için ellerinden gelenleri yaptılar... ihbarcılık, polisle dolaylı işbirliği temel mücadele yöntemlerinden biri haline geldi.

c) Faşist diktatörlük tespiti yapanlar için, doğaldır ki, faşist diktatörlüğün önlenmesi değil, faşist diktatörlüğün yıkılması sorunu gündemdedir. Nesnel olarak olmayan bir diktatörlüğe karşı mücadele, havanda su dövmekten farksızdır. Onlar, ellerindeki devrim güçlerini yanlış hedeflere yönelttikleri için, devrim enerjisinin bir bölümünü heba ettiler. Siyasi mücadelenin ve buna bağlı olarak siyasi eğitimin merkezini doğru tayin edemediler. Marksizmin temel yasalarını, ülke somutu temelinde kavrayamadıkları için, siyasi yanlışlıklardan kurtulamadılar; 1973'ten bu yana, sürekli bir biçimde, seçimlerde, boykotun nesnel koşulları

bulunmadığı halde, boykot taktiği izlediler. Asıl hedefi hep gözden kaçırdılar; örneğin, CHP reformizmine karşı savaşırken, AP-MHP faşizmini unuttular... iktidarı gördüler, iktidara geleceği unuttular. Boykotun, özünde bir iç savaş çağrısı olduğunu, bunun da, kitlelerin içinde buldukları nesnel ve öznel koşullara sıkı sıkıya bağlı olduğunu göremediler. Demokrasi ile sosyalizm mücadelesi arasındaki derin bağı göremedikleri için, legal olanakları yeterince değerlendiremediler ve dolaylı olarak faşist diktatörlüğün yardımcıları durumuna düştüler.

d) Maceracı akımların kitleden kopuk, devrimci-demokratik çalışmalara zarar veren, kitlelerin içinde buldukları ruh halini hesaba katmayan bireysel nitelikli şiddet eylemleri faşistlerce çok iyi kullanıldı. Az sayıda doğru cezalandırma, kamulaştırma ve şiddet eylemleri dışında, çoğunluğu yanlış olan şiddet eylemleriyle gerici burjuvazinin ve faşistlerin en zor zamanlarında "hızır" gibi yardımlarına koşuldu. Ekonomik-siyasi bunalımların, en yoğun olduğu dönemlerde, kitlelerin dikkatlerini başka yanlara çeken tutumlar izlendi. Faşizme karşı kitle eylemlerinin en geniş biçimde örgütlenmesi gereken dönemlerde faşizme karşı bireysel şiddet eylemleri öne çıkartıldı.

e) Faşizm tehlikesini küçümseyen, onun gelişim eğilimini doğru hesaplamayan, reformizm ile faşizm arasındaki ilişkiyi kavrayamayan küçük burjuva demokratları, her direnişi "faşizm gelir" mantığıyla karalamaya, engellemeye çalıştılar... Kitleleri sabırlı olmaya çağırdılar ve faşist diktatörlüğün kurulmasına yardımcı oldular.

f) Hâlâ, faşist diktatörlüğü görmeyen ve hâlâ "faşizm tehlikesi"nin sözünü eden, revizyonist-oportunist gruplar, faşist diktatörlüğü ancak Hitler tipi faşizm biçiminde kavrayan körler, emekçi kitlelerin mücadelesini sadece ekonomik sınırlar içinde, daha yüksek ücret ve daha iyi iş ve yaşam koşulları isteklerinin sınırları içinde tutmaya çalışan sosyal-faşistler, revizyonist-ekonomist anlayışlarını, geniş propaganda araçlarıyla kitlelere iletip, onları kayıtsızlığa sürüklediler. Faşizmin amca çocukları olan bu hainler, kitleleri siyasi gaflete çekerek, faşizmin diktatörlük yolunda ilerlemesine yardımcı oldular.

g) Emekçi kitleleri, onların somut acil taleplerinden hareketle, kendi deneyimlerine dayanarak siyasileştirmek, doğru hedeflere seferber etmek, siyasi eğitimin odak noktasını açıkça belirleyerek devrim saflarına kazanmak yerine, daha ilk adımda gruba kazanma anlayışını hayata geçiren, bilinç düzeyleri az çok ileri olanları böldükleri yetmiyormuş gibi siyasi bilinç düzeyi geri emekçi kitleleri de bölen devrim zararlıları gruplar, birliğin öznel etkenlerinden biri olan birlik ruhunun yaratılması yerine, dar grup çıkarlarını, grup ruhunu kitlelere yayanlar, faşizme, revizyonizme düşmanlıktan çok, kendi grubundan olmayanlara düşmanlık duygularını aşıl原因anlar, faşizmin dolaylı yardımcıları oldular.

Burada önemle vurgulanmalıdır ki, her siyasi örgütlenme içinde bulunan ileri, dürüst, gerçekten devrim isteyen unsurlar; somut durumları yanlış tahlil eden ve somut durumlara uygun düşmeyen mücadele görevleri tespit eden, yanlış siyasi bir tutum izlemeye önyak olan önder kadrolardan, Marksizm-Leninizmin araştırılması temelinde, hesap sormalıdır. Çünkü sorun, şu ya da bu grubun iç sorunu değil, son tahlilde, yanlış siyasetle doğru siyaset, Marksizm-Leninizm ile revizyonizm, devrim ile karşı devrim arasındaki bir sorundur.

Yeni Dönem ve Yeni Biçimlenmeler

Öyle bir tarihi dönemi yaşıyoruz ki, siyasal alanda, nesnel olarak varlıklarını sürdüren toplumsal-siyasal güçler, esas yönlerini, gelişim eğilimlerini belirlemişlerdir. Önümüzdeki günler, yönlerin ve eğilimlerin alabildiğine netleştiğini, öz olarak aynı, biçim olarak farklı olan hareketlerin, özlerine uygun değişimlere uğrayacağını, bir araya geleceklerini gösterecektir. Netleşme süreci kimi zaman şiddete varan çatışmaları da içerecektir. Devrimle karşı devrim arasındaki siyasi hesaplaşma, devrimin ve karşı devrimin etki alanında bulunan kitlesel-toplumsal güçleri de derinden etkileyecek, bilinç değişimlerine, buna bağlı olarak siyasi tercihlerde meydana gelecek değişimlere yol açacaktır. Her kesimde, ekonomik-siyasi bunalımlara ve bu nesnel sürece uygun mücadele yöntemlerinin seçiminde ve uygulanmasında çıkacak ayrılıklara göre, ittifaklarda da ayrılıklar ortaya çıkacaktır. Daha önce, soyut teorik değerlendirme farklılıkları olarak ele alınan, esasa ilişkin görünmeyen bir yığın sorun pratik mücadelenin yoğunlaşmasıyla birlikte iç mücadeleleri derinleştirecek ve güçler, gerçek özlerinin belirleyeceği bir niteliğe bürünecektir. Bu nedenle

bugün, belli ad ve etiketler altında varlıklarını sürdüren siyasi hareketler, etkileri altında tuttıkları kitlelerin gerçek sınıf çıkarlarına uygun çözümler getirmedikleri sürece, o kitleleri saflarında tutamayacaklardır. Bu nedenle, biz Yurtsever Devrimci Demokratlar, bugün özellikle de gerici faşist burjuva partilerinin saflarında bulunan emekçi kitlelerin, siyasi sınıf bilinçlerinde meydana gelecek değişimlere bağlı olarak, revizyonist-oportunist grup ve partilerin saflarında bulunan emekçi kitlelerin, Marksizm ve sınıf mücadelesi kavrayışlarında meydana gelecek değişimlere bağlı olarak, siyasi tercihlerinde değişimler olacağını ve giderek, büyük bir çoğunluğunun gerçekleri göreceğini ve toplumsal-demokratik halk devrimi saflarında toparlanacakları inancını taşıyoruz.

Gerek devrim, gerekse karşı devrim saflarında varolan, keşmekeş azalmayacak, aksine dünya ve ülke çapında varlığını sürdüren, ekonomik-toplumsal-siyasal-ideolojik ve ahlaki bunalımlara paralel olarak şiddetlenecektir. Bu keşmekeşe son verecek filizlenmeleri bizzat kendi rahminde doğuracaktır. 1970'ler, nasıl ki kitleleri, özellikle de en ileri unsurları yeni siyasal arayışlara ittiyse, 1980'ler bu arayışı, yeni koşullarda daha derinlere indirecektir. Yeni bölünmeler, yeni yeni birleşmeler birbirini kovalayacaktır. Daha önce kutsal bir dokunulmazlıkla savunulan bir yığın "teori" ve "tesbit" de temellerinden sarsılacaktır. Bütün saflar bir alt üst oluşu yaşayacaklardır. Geniş emekçi kitleler, özellikle de sanayi proletaryası, ortak çıkarlarını el yordamıyla bulacaktır. Marksizm-Leninizmin bilimiyle donanmış siyasetlerle karşılaştıkça, sahte devrimcilerle gerçek devrimciler arasındaki, Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasındaki farkları görecektir. Toplumsal-demokratik halk devriminin güçlü mıknaatısı, devrim isteyen bütün güçleri, merkezi bir noktada, işçi sınıfının en ileri unsurlarının irade birliği dolayısıyla bütün emekçilerin ve ezilen ulus ve halkların irade birliğinin ifadesi olan partinin çevresinde toparlayacak ve örgütleyecektir. Özellikle son on yılın siyasi çalkantıları, ekonomik bunalımları, emekçi kitlelerin bilincinde oldukça önemli değişikliklere yol açmıştır. CHP reformizmi ağır darbeler yemiş, yeni bir umutla, denize düşenin yılanı sarılması örneği bel bağlanan AP faşizmi, kitlelerin burjuvaziye olan güvenini oldukça sarsmıştır. Öte yanda Sovyet emperyalizminin ve ona bağlı sosyal faşist partilerin etkileri, kabul etmek gerekir ki düne oranla daha da güçlenmiştir. MHP de, gerek örgütlenme düzeyi, gerek kitle ilişkileri, gerekse ideolojik etkileri açısından, düne göre daha da güçlüdür. Bütün bunlara karşın, şimdilik halk güçleri ve devrim güçleri olarak gördüğümüz çeşitli siyasi grupların bünyesinde bulunan kitleler açısından olsun, çeşitli milliyetlerden emekçi kitlelerin devrim isteği, düne oranla on kat yirmi kat daha yüksektir. Ezilen ulus ve halk saflarında, ulusal ve toplumsal bilinç oldukça gelişmiş, doğru değerlendirilebilirse, devrimin kilidi haline gelmiştir. Bize düşen devrimci görev, "toplumu yeniden biçimlendirmek için planlar kurmak değil, işçilerin aldığı payı iyileştirmek konusunda kapitalistlere ve onların çanak yalayıcılarına öğüt vermek değil, komplo planları hazırlamak değil, ama proletaryanın sınıf mücadelesini örgütlemek ve nihai amacı proletaryanın siyasal gücü ele geçirmesi ve sosyalist bir toplumun örgütlenmesi olan bu mücadeleye önderlik"(5) etmektir; bu temelde, kitlelerin devrim isteğini maddi bir güç haline, devrimci enerji haline dönüştürecek örgütlenmeleri yaratmaktır. Biz, dünya proleter sosyalist devriminin bir parçası olabilecek nitelikte bir devrimi, toplumsal devrimi amaçlıyoruz. Lenin, toplumsal devrimi, 1902'de hazırladığı, "Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisinin Program Taslağı"nda şöyle tanımlıyor:

"İşçilerin kurtuluşu işçi sınıfının kendi eseri olacaktır. Bugünkü toplumun bütün diğer sınıfları, mevcut ekonomik sistemin temellerinin korunmasından yanadırlar. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu —kapitalizmin iç gelişimi tarafından hazırlanan— bir toplumsal devrimi gerektirir; yani, üretim araçlarının özel mülkiyetinin kaldırılması, bunun toplumsal mülkiyete dönüştürülmesi bütün toplum üyelerinin tam refahının özgür ve her yönlü gelişmesini sağlamak amacıyla kapitalist mal üretiminin yerini ihtiyaç maddeleri üretiminin bütün olarak toplum tarafından sosyalist örgütlenmesinin alması.

"Bu proleter devrimi, toplumun sınıflara bölünmesine, dolayısıyla, bu bölünmeden kaynaklanan bütün toplumsal ve politik eşitsizliğe tamamiyle son verecektir.

"Bu toplumsal devrimi başarmak için proletarya, onu duruma hakim kılacak ve büyük amacına giden yol üzerindeki bütün engelleri aşmasını sağlayacak olan politik iktidarı elde

etmelidir. Bu anlamda proletarya diktatörlüğü toplumsal devrimin zorunlu koşuludur.”(6)
Marx da şöyle der:

“Bu sosyalizm, genel olarak sınıf farklılıklarının ortadan kaldırılması, sınıf farklılıklarının dayandıkları bütün üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılması, bu üretim ilişkilerine uygun düşen bütün toplumsal bağıntılarının ortadan kaldırılması, bu toplumsal bağıntılardan doğan bütün düşüncelerin altüst edilmesine varmak üzere, devrimin sürekliliğinin ilanıdır, zorunlu bir geçiş noktası olarak proletaryanın sınıf diktatörlüğüdür.”(7)

Amaç olarak, toplumsal devrimi önümüze koymamıza karşın, gündemimizdeki devrim, toplumsal devrimin ilk aşaması olan Toplumsal Demokratik Halk Devrimi’dir. Siyasi talebimiz, proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olan, Toplumsal Demokratik Halk Diktatörlüğü’dür.

Kısaca, Toplumsal Demokratik Halk Devrimi, emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı, ülke bağımsızlığını kazanma ve koruma görevlerini içeren, Türk, Kürt ve ezilen halkların anti emperyalist birleşik ulusal, sosyalist ve demokratik devrimidir. Daha ilerde bu konuya geniş yer vereceğiz.

Görevlerimiz oldukça ağır ve zordur. Başta proletarya ve yoksul köylülük olmak üzere, en geniş emekçi kitleleri, ezilen ulus ve halkları emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının ve onların çanak yalayıcılarının boyunduruğundan kurtarmak; sosyal emperyalist tuzağa düşmekten kurtarmak, Çin revizyonist karşı devrimcilerine ve her türden gericiliğe karşı ezilen kitleleri uyanık tutabilmek ve çıkarlarını savunabilmek ve onları yönlendirebilmek için, devrim zararlılarına karşı da savaşabilmek; devrimci gelişmeye zarar veren, kitlelerin birleştirilmesine engel olan her türlü ideolojik-politik engelleri aşabilmek için, Marksist-Leninist ilkeler temelinde örgütlenmekten başka silahımız yoktur.

Açıktır ki, böylesine ağır görevlerin üstesinden gelebilecek bir örgüt, ancak mücadele içinde gelişebilir; mücadelenin zorlukları altında ezilen ve sorunlara cevap veremeyen bir örgüt, zaten doğal ayıklanmanın kurallarına göre ayıklanır ve hayat hakkını yitirir.

Devrimci Bir Örgütlenmenin Gerekliliği

Bazılarına göre, içinde bulunduğumuz koşullarda, yeni bir grup oluşturmanın ve bu temelde yeni bir örgütlenmeye gitmenin olanağı yoktur. Oysa biz, tam da bu noktada tam tersini düşünüyoruz. Koşullar, doğru ideolojik-siyasi temellerde yeni bir örgütlenmeye her zamankinden daha çok elverişlidir. Çünkü gerçekten devrim isteyen milyonların isteği bu doğrultudadır; nesnel süreç de buna uygundur. Düşüncelerimize karşı bir anlayışa sahip olanların bize karşı ortak bir tavır izleyeceklerini biliyoruz. Bu konuda hazırlıklı olmak gerekir. Onların bu mekanik anlayışları, idealizmin yön verdiği kavrayışlarının ve devrim zararlısı grupçu, kariyerist yapılarının doğal bir sonucudur. Grup kurmak ya da kurmamak kimsenin iznine, iradesine bağlı değildir.

Nasıl ki devrim kimsenin iradesine bağlı bir olay değilse, siyasi gruplaşmalar da kimsenin iradesine bağlı değildir. Biz, tarihin bize yüklediği devrimci görevlerimizi ancak bağımsız bir grup olarak yürütmekten başka bir çaremiz kalmadığı için bu yolu seçiyoruz. Devrimci mücadeleyi felç eden siyasal körlüklere, grup rekabetlerinin yarattığı yıkıntılara ve yobazlıklara, kapitalist üretim biçiminin doğal bir sonucu olan siyasal anarşiye ve bir bütün olarak devrim düşmanlarına ve devrim zararlılarına karşı mücadele yolunu seçiyoruz.

Biliyoruz ki, burjuvaziye ve onun ideolojisinden esinlenmiş her tipten gericiliğe, revizyonizme ve kendisini “devrimci” gösteren her türden sapmaya karşı mücadelenin tayin edici sonuçları, son çözümlemede, ancak savaş alanlarında, silahlar tarafından karara bağlanacaktır. Bize, şimdilik eleştiri silahlarını yöneltmekle yetinecek olanlar, öyle bir dönem gelebilir ki, silahların eleştirisini yöneltebilirler. Bize yönelen her silaha, eğer haklıysak, doğru yoldaysak, daha güçlü silahlarla karşılık vereceğiz. Amacımız açıktır; devrim isteyen toplumsal güçleri, başta sanayi proletaryası olmak üzere, bütün proletaryayı, en geniş anlamda köylülüğü, özellikle yoksul köylülüğü, şehir küçük burjuvazisini ve en geniş emekçi kitleleri, dağınık Marksist-Leninist eğilimli grupları ve kişileri, yani, Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden halkları, birleşik-ulusal-toplumsal kurtuluşa, en geniş halk demokrasisine götürecektir. Kavga için, devrimci proletarya partisinin çatısı ve Marksizm-Leninizm bayrağı altında toplamaktır. Görevlerimizin ne denli zor, karşılaşıcağımız engellerin ne denli çetin ve

çeşitli olduğunun bilincindeyiz. Bir eylem kılavuzu olarak önümüze koyduğumuz Marksizm-Leninizmin bilimi, sınıf mücadelemizin yolunu aydınlatacak, devrim düşmanı ve devrim zararlısı ideoloji ve siyasetleri yerle bir etmemizin kılıcı olacaktır. Bir mücadele silahı olan Marksizm-Leninizm, zaferin; halka ve devrime ihanet demek olan revizyonizm ve oportünizm ise uşaklığın simgesidir.

Neden Yurtsever-Devrimci Demokrat?

İçinde bulunduğumuz aşamanın özgül görevleri, sahip olduğumuz siyasi-felsefi bilinç düzeyi, devrimci deneyimlerimizin niteliği, devrimci ahlak ve tutum anlayışımız, kendimizi, Yurtsever Devrimci Demokrat adıyla tanımlamamızı gerekli kılıyor. Nasıl ki, Toplumsal-Demokratik Halk Devrimi, toplumsal devrimin bir ön aşamasıdır. YDD olmak da, "proleter devrimci" olabilmenin "komünist" olabilmenin ön aşamasıdır. Bir insanın kendisi için yaptığı değerlendirme, ancak pratiği tarafından doğrulanmalıdır ki, o değerlendirmeye kendi dışındakiler de katılabilir. Öyle olmasaydı, bol keseden kendilerine "devrimci proleter", "komünist" adlarını yakıştıranların etiketleriyle pratikleri arasındaki çelişkileri hesaba katmadan, kendileri için yaptıkları öznel değerlendirmelere katılmamız gerekirdi. Belirtmeliyiz ki, "yurtsever" tanımını kullanmamız, bazı çevrelerce "şoven" olduğumuz biçiminde bir suçlamayı da beraberinde getirebilir. Ancak kısaca açıklamalıyız ki, "ulusal"ı nasıl "birleşik ulusal" anlamda ele alıyorsak, "yurtsever" tanımlamasını da, aynı içerikten yola çıkarak ele alıyoruz.

Marksizmin ABC'sini bilen herkes bilir ki, "yurtsever", "devrimci", "demokrat" olmanın, her sınıf için farklı bir ölçüsü, anlamı ve içeriği vardır. Biz, proleter yurtseverliğini, proleter demokrasisini, proleter devrimciliğini kendimiz için ölçü alıyoruz. Çünkü biz, gerçek proleter devrimciler olmak için çalışıyoruz.

Neden Yurtsever-Devrimci Demokrat?

Emperyalizme, sosyal emperyalizme ve Çin hegemonyacılığına ve bunların işbirlikçilerine karşı olma temelinde, çeşitli milliyetlerden halkın barındığı (*) yurdun bağımsızlığını savunmak. Bu anlamda bağımsızlığı savunmadan yurtsever olunamaz.

Faşizme, sosyal faşizme, her türden ulusal baskı ve şovenizme, feodalizmin kalıntılarına ve sömürgeciliğe; milliyet, ırk, renk, dil, din, mezhep tarikat farkı gözetmeksizin inanç ve siyasal özgürlüklerin önünde varolan bütün engellere; kadınların ezilmesine; her türden grup ve hotzotçuluğa karşı mücadele vermek, en geniş anlamıyla ulusların kaderlerini tayin ilkesini savunmak; sekter, dogmatik olmamak, eleştiriye dayanıklılık göstermek; demokrat adına layık olmak isteyenlerin temel alacağı ilkelerdir. Ezilen ulustan bir kimse, yukarıdakilere ek olarak, dar ulusalcılığa karşı değilse, demokratlığı tutarlı sayılamaz. Devrimci adına layık olmak için; diyalektik materyalist dünya görüşünü benimsemek, diyalektik materyalizmin yasalarını toplumsal olayların incelenmesinde kılavuz edinmek; sınıf mücadelesinin, proletaryanın zaferiyle sonuçlanacağına inanmak ve bu doğrultuda mücadele yürütmek; devrimde proletaryanın partisi aracılığı ile hegemonyasını ve proletarya diktatörlüğünü savunmak ve devrimin kitlelerin eseri olacağına inanmak; her türden revizyonizm, oportünizm ve reformizm ile arasına kesin bir çizgi çekmek; ülke devrimini, dünya proleter sosyalist devriminin bir parçası saymak ve kendi ülke proletaryasının çıkarlarını, dünya proletaryasının çıkarlarına bağlı görmek; kısaca, Marksizm-Leninizmin ölümsüz ilkelerine sarılmak ve bu ilkeleri ülkenin somut devrimci pratiğine yaratıcı bir biçimde uygulamak.

Yukarıda belirttiğimiz ölçüler içinde bir devrimci olabilmek, aslında yurtseverliği de, demokratlığı da içerir. Doğaldır ki, bu düzeye ulaşabilmek, hem teorik, hem de pratik anlamda uzun yılların inatçı, sabırlı çabasını gerekli kılacaktır.

* Marks, "işçilerin vatani yoktur" der. O, burjuva ulusal anlamda, ulusal sınırlara proletaryanın karşı olduğunu belirtir. Fakat nasıl ki proletarya, sınıf farklılıklarına karşı olduğu halde, sınıfları ortadan kaldırmak için, kendisini, kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkartıp kendisi için bir sınıf olmak zorundaysa, ezilen bir sınıf olmaktan sıyrılıp egemen bir sınıf olmak zorundaysa, son çözümlemede devleti söndürmek görevini yerine getirebilmek için, devlete karşı olduğu halde, proletarya diktatörlüğü devletini oluşturmak ve

sağlamlaştırmak zorundaysa, her türden ulusal sınırları ortadan kaldırmak için de proleter görevlerini yerine getirebilmek için de, belli sınırları olan bir yurda (vatan) ihtiyacı vardır. İşte bu nedendir ki, Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden halkların, Türk egemenlerinin baskı ve talanı altında bulunan, Kürt, Türk ve ezilen halkların yurdunu ele geçirmeleri gerekir. Ancak emperyalizmin, işbirlikçi kapitalizmin, toprak ağalığının ve bunların çeşitli milliyetlerden toplumsal dayanaklarının yenilmesi, siyasi iktidarlarının ve mülklerinin ele geçirilmesi sonucunda, varolan burjuva ulusal sınırlar içindeki Kürt, Türk ve ezilen halkların yurdunun kurtulmasıyla mümkündür ve ancak bundan sonradır ki, ulusların kaderlerini tayin ilkesi hayata geçirilebilir ve yeni yurtlar oluşabilir. Açıklamak gerekir ki, sınırların varlığı, sınırların korunması, özünde burjuva sınıf karaktere sahiptir. Ülke sınırları, özünde özel mülk edinmenin bir biçimini ifade eder. Komünizmin ilk aşaması olan sosyalizm döneminde komünizme varıncaya dek, burjuva-proleter zıtlığı, varlığını değişen oranlarda koruyacaktır. Komünizme varma, kapitalizmin etkilerinden kurtulma demektir ki, bu aynı zamanda her çeşitten sınıf sınırlarının da kalkması demektir. Sınıfların sönmesi, aynı zamanda sınıf özelliklerinin de sönmesi demektir. Eğer sınıflar yoksa, uluslar da olmayacaktır. Bu konuları başka yazılarımızda derinleştireceğiz.

EMPERYALİZM, SAVAŞ VE DEVRİM

İçinde bulunduğumuz ülke ve dünya koşulları, içerdikleri ekonomik-toplumsal kökenli çeşitli gelişmelerin derinleşme eğilimlerinden ötürü, her an devrimci bir patlayışa, devrimci bir duruma gebe; bütün dünyada, özellikle de sömürge ve yarı sömürgelerde varolan gelişmelere bağlı olarak Türkiye’de de, devrim, çözümü gündemde olan nesnel bir sorun olarak önümüzde duruyor. Proleter hareket açısından esas görev, devrimi çabuklaştırmak değil, nesnel koşulları, bir devrimci durum olanağında, devrime çevirebilecek öznel koşulların yaratılmasına, pekiştirilmesine hız vermek; yani proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi için, eğitilmesi ve örgütlenmesi ve diğer emekçi sınıf ve tabakalarla ilişkilerinin devrimci anlamda derinleştirilmesi ve tarihi önderlik görevlerini yerine getirebilmesi için hazırlanmasıdır; Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden emekçilerin ve devrimcilerin, Marksist-Leninist eğilimli grup ve kişilerin, tek bir devrimci partide birleştirilmelerinin sağlanmasıdır. Bu görevler gereği gibi yerine getirilmezse, ne denli devrimci durumlar doğarsa doğsun, emperyalizmin dünya ölçeğinde toplumsal dayanaklarından biri olan işbirlikçi egemen sınıfları, içine düştükleri bunalımda boğmak olanağı yoktur. Proleter devrimini amaç olarak programlarına alan bütün siyasetler için yukarıda belirttiklerimiz ancak genel doğrular olarak geçerlidir. Fakat bugüne kadar gelen pratik çalışmalar ve sorunlar açıkça göstermiştir ki, çeşitli siyasi hareketlerle aramızda değişik oranlarda varolan ayrılıklar genel hedeflerde değil, genel hedeflere varmak için uymamız gereken temel ilkelerde izleyeceğimiz yolda, pratik, siyasi-felsefi değerlendirmelerde, devrimin önündeki engellerin niteliklerinin tanımlanmasında kendini göstermektedir.

Teoride ve Pratikte Birlik

Aynı ülkede, aynı somut koşullar altında olmamıza karşın somut olguları farklı değerlendiriyoruz; farklı tutum ve davranışlar içine giriyoruz. Aynı kitaplara, kimi zaman aynı alıntılara başvurduğumuz halde, farklı sonuçlara varıyoruz. Marksizm kavrayışlarımızda varolan köklü ayrılıklar, doğal olarak siyasi ve toplumsal pratiğimize de yansıyor. Marksizm-Leninizmin bilimi bir tane, işçi sınıfı bir tane, Kürt ulusu bir tane; somut durumlar aynı olmakla birlikte, elliye aşkın grup, yüzden çok farklı anlayış ve bu anlayış temelinde biçimlenen siyasi görüşler vardır. Biz, farklı grup yapılarından can bulan ve siyasal-toplumsal mücadelemize de yansıyan bu gelişmeleri, burjuva ve küçük burjuva görüşlerle proleter görüşler arasındaki, özü itibarıyla uzlaşmaz olan gelişmelerin bir biçimi olarak değerlendiriyoruz. Lenin bize, başlangıçta yalnızca teorik değerlendirme farklılığı gibi görünen, başlangıçta pek önemsenmeyen, fakat gelişmeleri sonucu farklı siyasi çizgilerin

oluşmasına yol açan farklı kavrayışların, daha belirti halindeyken gereken müdahaleyi görmesi gerektiğini öğretir. Dünya devrimci pratiği, farklı sınıf görüşlerinden can bulan siyasetlerin, belirleyici karar anlarında, aralarındaki gelişmeleri, silahlar aracılığıyla çözmek zorunda kaldıklarını göstermiştir. Bu nedenledir ki, ideolojik-siyasi kavrayışta özde birlik, teorik-felsefi bakışta, yaklaşımda özde birlik, güncel olaylar karşısında, toplumsal-siyasal tepkilerde atılması gereken pratik adımlarda pratik birlik sağlanmadan, kısaca teorik-pratik sorunların çözümü için Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinde ve bu ilkelerin somutlanışında azami birlik sağlanmadan, bir siyasi hareket için temel olan iç düzen ve disiplin sağlanamaz ve siyasal anarşinin maddi güçleri, devrim zararlıları ve devrim düşmanları yenilgiye uğratılamaz. Bunun için, YDD'ler, birleşik, ulusal, demokratik ve sosyalist görevlerini yerine getirebilmek için ve Toplumsal Demokratik Halk Devrimi'ni zafere ulaştırabilmek için, hem devrim zararlılarına, hem de devrim düşmanlarına karşı yürütecekleri birleşik mücadelenin ana hatlarını, ilke ayrılıklarını, ayrı ayrı özelliklerine göre belirlemek zorundadırlar.

YDD'lerin temel görevlerini formüle eden, bunların yerine getirilmesinin yollarını gösteren devrim programlarını; devrim strateji ve taktiklerini dayandırdıkları teorik tespitlerini, hiçbir bulanıklığa yer vermeyecek biçimde belirlemek zorundadırlar. Mücadelenin genel çizgisini, ilkelerini, yakın ve uzak hedeflerini ve bunlara bağlı görevlerini kaba hatlarıyla belirledikten sonra, mücadelenin çeşitli biçimlerinin ateşi içinde, bir ressam titizliğiyle, sorunların derinliğine, sorunların en ince ayrıntılarına inilmelidir. Her konuda izlenecek siyaset ve kullanılacak araçlar gösterilmelidir. Biz, sadece ülkemizde bir devrim yapmak değil, aynı zamanda dünya çapında, devrimde devrim yapmak görevleriyle de karşı karşıyayız. Çünkü içinde bulunduğumuz nesnel durum buna uygundur. Bunun içindir ki, YDD'ler, kendilerini kuşatan faşist, revizyonist, feodal, reformist, oportünist vs. gericiliğe olduğu kadar, kendilerini Marksizm-Leninizmin genel tezleriyle gizleyen en sinsi gericiliğe karşı da, sorunlara burjuvaca, küçük burjuvaca bir dar görüşlülük yaklaşan Kürt dar ulusalcılarına karşı da, gerek kendi içlerinde, gerekse kendi dışlarında, her cephede, her an Marksizm-Leninizme danışarak çarpışmak zorundadırlar.

Oldukça karmaşık, birbirine bağlı, birbirini etkileyen, iç içe geçmiş onlarca temel sorunla karşı karşıyadırlar. Hangi sorun nerde başlar, nerde biter, nasıl sonuçlar doğurur, bunları bir eczacı tartısıyla daha işin başında değerlendirip etiketlemeliyiz. Mücadele derinleştikçe, Marksizm-Leninizmi kavrayışımız derinleştikçe, devrimci deney ve uzak görüşlülüğümüz arttıkça, ufukumuz genişledikçe, daha önce göremediğimiz, farkına bile varamadığımız bir yığın yeni sorunun bilincine varacağız. Siyasi-ideolojik uyanıklığımızı geliştiremediğimiz, gaflete düştüğümüz an, bilelim ki, egemen sınıfların yedeğine düşmüşüzdür. Devrimci proletarya, kendisini dar bir ufukta, dar ulusal görevler içine hapsedemez; o, dünya devriminin geniş açılı görevleriyle yükümlü olduğunu unutmamalıdır. Oysa bugüne kadar tanıdığı olduğumuz gelişmeler, ülkemizde gerçek anlamda proletarya partisi adına layık bir partinin olmadığı gibi, bu doğrultuda bir eğilimi içeren geniş açılı, geniş ufuklu grupların da bulunmadığını göstermiştir. Tek tek, Marksizm-Leninizmin genel doğrularının şu ya da bu yanına sahip çıkan, kavrayışlarının dar sınırları içinde bocalayan hareketler vardır. Teorik olarak Marksizm-Leninizme eğilimli olmakla birlikte, siyasi pratikleri, felsefi kavrayışları, henüz proleter devriminin ağır görevlerini yüklenemeyecek durumda ve düzeyde olmadıklarını ve böyle bir eğilimin belirtilerinden de henüz yoksun olduklarını göstermektedir. Bu nedenledir ki, varolan grupların bir kısmı kendi kendini çözerken, büyük bir çoğunluğu devrimin çözmek zorunda olduğu önemli sorunlardan birisini oluşturacaklar. Bu konulara sırası geldikçe daha derinden değineceğiz.

Somut Gerçekliğin İncelenmesinin Gerekliliği

Marksizmin büyük ustaları, karşılaştığımız sorunların çözümü için diyalektik materyalizmin yol göstericiliğinde, somut olguların incelenmesinden hareket etmemiz gerektiğini öğretirler; çünkü her sorunun çözümü için gerekli maddi koşullar, dışta değil, bizzat o sorunları vareden maddi koşulların ve sonuçlarının içinde aranmalıdır. Her sorun, ancak kendisini çözüme ulaştıracak maddi koşullarla birlikte önümüze çıkabilir. Yalnız, inceleme, araştırma, bilgi ve deney eksikliğinden ötürü, şeyler arasındaki ilişkileri yeterince kavrayamamaktan

ötürü, henüz çözümü bulunmayan, çözüm için gerekli öznel koşulları henüz yaratılmayan sorunlar olabilir... Bu tip çözümsüzlükler, geçicidir. Sorun, çözümlenmemiş gelişmeler yığını demektir. İster siyasal, ister toplumsal, her ne ise, her sorun, kendini vareden iç ve dış koşulların, gelişmelerin incelenmesiyle, çelişen yönlerin ayrı ayrı incelenmesiyle çözüm için gerekli bilgileri ve maddi güçleri bize gösterecektir.

Türkiye devrimi farklı karakterlerde toplumsal-siyasal ve ulusal gelişmeleri içermektedir. Farklı içeriklere sahip gelişmelerin farklı yöntemlerle çözüleceği bilinen bir gerçektir. Emperyalistler arası gelişmelerin alabildiğine derinleştiği, özellikle iki süper devletin, ABD'nin ve SSCB'nin, dünyanın sömürge, yarı sömürge ve etki alanlarını, dünyanın hammadde kaynaklarını, dünyanın stratejik bölgelerini yeniden paylaşmak için hazırlandıkları, henüz hegemonyaları altında bulunan ülkelerde, siyasi ve askeri güçlerini yeni gelişmelere göre ayarladıkları ve bir üçüncü dünya savaşına hazırlandıkları bir sırada, anti emperyalist, anti sosyal emperyalist birleşik ulusal görevlerin, demokratik ve sosyalist görevlerin başarıyla yerine getirilebilmesi, faşizme ve sosyal faşizme, reformizme, Çin revizyonizminin karşı devrimci takipçilerine ve her türden oportünizme ve dar ulusalcılığa karşı verilecek mücadelenin başarısına bağlıdır. Üstelik dünya çapında, işçi sınıfı ve komünist hareketin içine düştüğü son derin ideolojik bunalım, sorunlarımızın çözümünü oldukça güçleştirmektedir. Mao Zedung ve Stalin konusunda yapılan ve gerçeği açıklamaktan çok karartan öznel değerlendirmeler, "parti" tayinleri ve sırası geldikçe açıklayacağımız bazı temel sorunlar, devrim güçlerinin yeni bölünmelerine ve devrim saflarında, devrim güçlerinin zayıflamasına neden olan mücadeleleri derinleştirmiştir ve derinleştirmeye de devam edecektir. Belirtmeliyiz ki, gerçekten Marksizm-Leninizme dayanan devrim güçleri, bu mücadeleden de güçlenerek, kendisini revizyonizmden ve oportünizmden arındırdığı gibi, dogmatizmden, sekterizmden de ve gizli ulusalcılıktan, dar görüşlülükten, kendine güvensizliklerden de arındırarak çıkacaktır.

Gerek Türkiye'de gerekse bütün dünyada, revizyonizm, modern revizyonizm (Sovyet ve Çin türleri), reformizm, oportünizm, dogmatizm, sekterizm ve dar grupçu anlayışlar, dünya devrim sürecini oluşturan, siyasi ve ekonomik hak ve özgürlüklerin kazanılması, ulusal ve demokratik halk devrimleri toplumsal kurtuluş mücadelelerinin yolunu karartmaya devam ediyor.* Ve cesaretle kabul etmek gerekir ki, etkileri ve güçleri, yenilmez olmakla birlikte oldukça önemli yıkıntılara yol açmaktadır. Devrim, yakın bir zaman öncesine oranla bile, hem daha zor, hem daha kolay hale gelmiştir. Zordur; karşısına almak zorunda kaldığı güçler, nicel olarak artmıştır, taktik anlamda güçlüdür; üstelik bunların bir kısmı Marksizm-Leninizmin silahlarıyla Marksizm-Leninizme karşı döğüşmektedirler. Tarihi daha ileriye götürmenin bir silahı olan Marksizm-Leninizmi, tarihi gelişimi yavaşlatmanın bir silahı olarak kullanmaya çalışmaktadırlar. Devrimin, eskiden dış destekleyicileri olan güçler, bugün "devrim" adına devrimlerin karşısına geçmişlerdir. Kolaydır, çünkü, devrime karşı dövüşenler, devrimi hızlandıracak, devrimi başarıya götürececek bir yığın temel nedenin de doğurucusu olacaklardır. Ve aynı zamanda devrim, eskiye oranla daha uyanık, daha arı ve daha çok deney sahibidir. Ve ufku, eskiye oranla daha geniştir ve dünyayı sarsacak yeni yeni gelişmelere, Marksizm-Leninizme yeni katkılarda bulunacak öze sahiptir.

Görüldüğü gibi, sorunumuz yalnızca emperyalizm, sosyal emperyalizm, Çin karşı devrimi ve bunların işbirlikçilerinin yenilmesi sorunu değil, aynı zamanda, bunlara karşı mücadeleyi zayıflatan gruplara, anlayışlara ve en önemlisi, uluslararası komünist hareketin içine düştüğü ideolojik, siyasi bunalımdan nasıl çıkılacağı, Marksizm-Leninizme katkıda bulunma sorunudur da. Türkiye ölçüsünde varolan karmaşık sorunların çözümü, uluslararası planda varlıklarını sürdüren sorunlarla birlikte ele alınmalıdır. Bunun içindir ki, devrimlerde de devrim yapma görevlerini yüklenen devrimimizin hedeflerini, çok yönlü görevlerini, niteliğini, itici güçlerini, yakın ve uzak gelişim eğilimini belirlerken, devrimi gündeme getiren iç ve dış koşullara, uluslararası ekonomik-siyasi durumlara ve uluslararası komünist hareketin kısa tarihine değinmeden geçemeyeceğiz.

Çağımızın Temel Özellikleri

Çağımız, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağıdır; bu demektir ki, çağımıza niteliğini veren esas mücadelenin merkezinde, uluslararası emperyalist burjuvazi ile uluslararası

devrimci proletarya bulunmaktadır.

Bu aynı zamanda, dünyamızın esas olarak iki ana kampa bölündüğünü, bir yanda, uluslararası emperyalist burjuvazinin başını çektiği sömürücülerin ve ezenlerin, dünya gericiğinin kampı, diğer yanda, başında uluslararası devrimci proletaryanın bulunduğu ezilen insanlığın, emekçi insanlığın ilerici kampı. Devrim kampı ile karşı devrim kampı. Bu iki kamp arasında bir üçüncü kamp, tampon kamp yoktur.

Lenin, emperyalizmi tanımlarken der ki: "Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin kurulduğu; sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı; dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüşülmesinin tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir."(8)

Bu tanımlamaya dayanarak, emperyalizmin, iç ve dış siyasetini, amaçlarını ve yenilgisini kaçınılmaz kılacak gelişiminin esas noktalarını açıklığa kavuşturabiliriz.

Emperyalist bir ülkeyi ele alırsak, görürüz ki, bu ülkede:

1. Tekellerin ve mali sermayenin egemenliği kurulmuştur; sermayede ve üretimde meydana gelen yoğunlaşma sonucu ekonomik egemenliği ele geçiren tekeller, mali sermaye temeli üzerinde yükselen mali oligarşinin egemenliğini, siyasal alanda da gerçekleştirmişlerdir; devlet, mali sermaye oligarşisinin devletidir; diktatörlüğüdür.

2. Sermaye ihracı, birinci derecede önem kazanmıştır, meta ihracı ikinci planda kalmıştır. Esas kâr, sermaye ihracı ile sağlanmaktadır.

Tekelci devletin iç ve dış siyasetini belirleyen temel olgular bunlardır; uluslararası planda, tekelci kapitalist birliklerin, dünyayı aralarında bölüşmek için anlaşmaları, dünyanın sömürge, yarı sömürge ve etki alanlarının, yerli işbirlikçiler aracılığıyla paylaşılması, iç olgunun doğal sonuçlarıdır.

Emperyalizmin çöküşünü sağlayacak temel olgu da, dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüşülmesinin tamamlanmış olmasıdır. Yani emperyalizm, sömürmek için girdiği ülkelerin egemenlerini kendine bağlarken, yeni yeni işbirlikçiler yaratır ve bunlarla bütünleşme doğrultusunda adımlar atarken, öte yanda, sömürge ve yarı sömürge halklarını da ister istemez devrimcileştirecek, kendine karşı bir silah haline getirecektir.

Bu olgu, aynı zamanda, emperyalizmle dünya halkları arasındaki; emperyalistlerin kendi aralarındaki; tek tek ülkelerde, burjuvaziyle proletarya arasındaki; ve kapitalizmle sosyalizm arasındaki çelişmelerin derinleşmesinin de temel dayanağını oluşturur.

Yine bu olgu, sömürge, yarı sömürge ve bağımlı ülkeler proletaryasının ve halklarının neden daha devrimci olduklarını, emperyalist ülkeler proletaryasının ve halklarının, neden esas itibarıyla oportünist, revizyonist, reformist, sosyal emperyalist, sosyal yurtsever vs. olduklarının da açıklanmasının temel dayanağıdır. Çünkü emperyalizm dünya halklarını ezerek elde ettiği yüksek kârların bir kısmını kendi ülkesinin proletaryası ve halklarına dolaylı yollarla paylaştırmaktadır. Bu, iç çelişmeleri derinleştirmemek için izlenen bir yoldur ve acısını sömürge ve yarı sömürge ülkelerin halkları çekmektedir.

Engels, daha 7 Ekim 1858'de Marx'a şöyle yazar: "Gerçekte, İngiliz proletaryası gitgide daha fazla burjuvalaşmaktadır, öyle görünüyor ki, başka uluslara göre daha burjuva olan bu ulus, kendi burjuvazisinin yanı sıra bir burjuva aristokrasisi ve bir burjuva proletaryası yaratmaya yönelmekte. Bütün dünyayı sömürmekte olan bir ulus için bu elbette, bir dereceye kadar mantıksal bir şeydir."(9)

İşte bu "mantıksal şey", İngiliz proletaryasını, İngiliz emperyalist burjuvazisinin, yüz milyonlarca sömürge halkı, çeşitli geri ülkeleri sömürmesi, en insanlık dışı uygulamalarda bulunması, milyonlarca sömürge askerini İngiliz İmparatorluğu'nun çıkarları için savaş alanlarına sürmesi karşısında sessiz bıraktı; son Zimbabwe örneği, bu "mantıksal şey" in uzantılarını, İngiliz proletaryasının nasıl da titizlikle koruduğunu göstermesi bakımında ibret vericidir.

Lenin de bu konuya değinir: "... bir avuç çok zengin ülkeye çok yüksek tekel kârları sağlamak demek olan emperyalizm, proletaryanın üst tabakalarına ekonomik bakımdan

rüşvet verme olanağı yaratmıştır; bu yolla oportünizmi besler, ona vücut verir ve güçlendirir.”(10)

Özellikle dünya kapitalizminin bunalım dönemleri, uluslararası sosyal demokrasisinin, burjuva diktatörlüklerinin temel toplumsal dayanaklarından biri olduğunu açıkça göstermiştir. Emperyalist ülkelerin proletaryası ve halkları, emperyalizmin yarattığı acıları, kendi bünyelerinde, en açık, dayanılmaz biçimiyle, ancak derin bunalım dönemlerinde, savaş anlarında tadabilmişlerdir. Ne yazık ki, bu acılardan köklü kurtuluşun, bu acıların temel kaynağı olan kendi burjuvalarına karşı, devrim savaşında olduğunu oportünist çıkarları gözlerini kararttığı için henüz kavramamışlardır; ve kavrayamadıkları için de, kendilerini de kurtuluşa götürecek olan sömürge, yarı sömürge ülkelerdeki kurtuluş savaşlarına gereken desteği sağlamaktan uzaktırlar. Ve hâlâ, birçok emperyalist ülke proletaryası, dünyanın ezilen çeşitli ülkelerinden gelen proleterlerin, kendi ülkelerinde yaşadıkları insanlık dışı koşullara seyircidirler... O ülkelerde iki sınıf proletarya vardır; ezen emperyalist ülkelerin proletaryası ve ezilen ülkelerin proletaryası.

Esas hedefi dünya egemenliği olan, fakat bu amacını gerçekleştirmeye hiçbir zaman fırsat bulamayacak olan emperyalizm, “dünya kapitalizminin üretici güçlerini çok yüksek bir düzeye ulaştırmıştır. Toplumun sosyalist örgütlenmesi için gerekli olan bütün maddi ön koşulları yaratmıştır. Emperyalist savaşlar, dünya ekonomisinin üretici güçlerinin emperyalist devletin sınırlarını aştığını ve ekonomisinin, bütün dünyayı kucaklayacak şekilde uluslararası çapta örgütlenmesi gerektiğini göstermektedir. Emperyalizm, bütün dünya ekonomisini örgütleyecek, birleşmiş devlet kapitalizmine dayanan tek bir dünya tröstünün yolunu kan ve ateşle açarak bu çalışmayı çözmeye çalışıyor. Sosyal demokrat ideologlar bu kanlı ütopyayı yeni ve ‘örgütlü’ kapitalizmin barışçı bir yöntemi olarak göklere çıkarmaktadırlar. Gerçekte ise bu ütopya öylesine büyük, aşılmaz, nesnel engellere çarpmaktadır ki, kapitalizm artık kendi içinde taşıdığı çelişmelerin ağırlığı altında kaçınılmaz bir şekilde çökmek zorundadır. Kapitalizmin, emperyalist aşamada kendini daha da şiddetli bir şekilde hissettiren eşit olmayan gelişme yasası, emperyalist devletlerin uluslararası alanda, sürekli ve sağlam bir birlik kurmalarını olanaksız hale getirmektedir. Diğer yandan, dünya savaşlarına dönüşen ve sermayenin merkezileşmesinin tek bir dünya tröstü hedefine ulaşmak için seçtiği yol olan emperyalist savaşlar, o kadar çok yıkıma yol açmakta, işçi sınıfının ve sömürgelerdeki milyonlarca proleter ve köylünün omuzlarına öylesine ağır yükler bindirmektedir ki, kapitalizm bu hedefe ulaşmadan proletarya devriminin darbeleri altında çökmeye mahkumdur.”(11)

Komintern’in uzak görüşlülüğünün bir belgesi olan bu tesbitler, emperyalizmin, ikinci paylaşım savaşından, çok sayıda sömürge ve yarı sömürgesini kaybederek çıkışıyla, bir dizi ülkede halk demokrasilerinin kurulmasıyla doğrulanmıştır. Yine bu tesbitlerin, yeni koşullarda bir ifadesi ve doğruları olarak, emperyalizmin kaderini belirleyecek ve onları kendi ülkelerinin proletaryası ve halklarıyla son hesaplaşma sınırına getirecek olan toplumsal güçler, sömürge, yarı sömürge ve bağımlı ülkelerde bulunmaktadır. Çünkü emperyalist baskı ve sömürünün asıl acılarını ve kapitalizmin genel bunalımlarının ağır yüklerini çekenler bu tip ülkelerin emekçi halklarıdır. Aynı zamanda emperyalizmin ve işbirlikçi kapitalizmin yarattığı çelişmeler onları eğitmekte, devrimcileştirmektedir. “Emperyalizm, bu ülkeleri sömürürken, buralarda demiryolları, fabrikalar ve yapımevleri, sanayi ve ticaret merkezleri kurmak zorundadır. Bu ‘politika’nın kaçınılmaz sonuçları, bir proletarya sınıfının ortaya çıkması, yerli aydınların yetişmesi, ulusal bilincin uyanması, kurtuluş hareketinin güçlenmesidir. İstisnasız ve bütün sömürgelerde ve bütün bağımlı ülkelerde devrimci hareketin güçlenmesi, bu gelişmenin belirgin bir kanıtıdır. Sömürgeleri ve bağımlı ülkeleri, emperyalizmin yedek gücü olmaktan çıkartıp, proletarya devriminin yedek gücü haline getirerek, kapitalizmin mevzilerini temelden yıkmak, proletarya için önemlidir.”(12) Ve bu görevleri başarmak için, proleter devriminin ön koşullarını bizzat emperyalizmin sömürüsü yaratır.

Gelişmeler göstermektedir ki, emperyalizme karşı ezilen dünya halklarının ortak mücadelesi, dünya proleter sosyalist devriminin bir parçasıdır ve tek tek ülkelerin emperyalist boyunduruktan kurtulmalarıyla güçlenmektedir. Tek tek sömürge ve yarı sömürgelerin kurtuluşu, emperyalizmin sömürü alanlarının daralmasına, gerek darlaşan alanlarda,

gerekse kendi ulusal sınırları içerisinde sömürsünün yoğunlaşmasına, derinleşmesine, iç dış toplumsal gelişmelerin keskinleşmesine yol açacaktır.

Görüşümüz o ki, dünya devrimi, aşağıdan yukarıya doğru yani sömürge ülkelerdeki devrimci ulusal kurtuluş, yarı sömürgelerde, ulusal-demokratik, toplumsal-demokratik kurtuluş hareketlerinin gelişmesiyle, metropollerini kuşatan, onların can damarlarını kesen bir seyir izleyecektir.* Bu gelişmeler, muhtemeldir ki, emperyalist ülkeleri daha da azgınlaştırsın, bağımsızlığını kazanmış ülkeleri, yeniden silahlı işgallere kadar götürsün. Sovyetlerin Afganistan'ı faşist işgalini, bakışımızı doğrulayan bir olgu olarak görüyoruz. Bu nedenle, her devrim kendisini pekiştirecek bir yol izlemelidir; kesintisiz gelişimini sağlayamayan bir devrim kendisini koruyamaz, dünya gericiliğine karşı koyamaz. Bunun garantisi ise, devrimci proletaryanın öncülüğü, Marksizm-Leninizmin ölümsüz ilkelerinin hayata geçirilmesi zorunluluğudur. Özellikle, sömürge, yarı sömürge ve bağımlı ülkelerin devrimci proletaryası ve devrimci halkları, dünya gericiliğinin her biçimine karşı, daha etkin yepyeni mücadele ve dayanışma biçimleri bulmak ve hayata geçirmek görevleriyle yükümlüdürler. Her yenilgide yeni deneyler edinen emperyalist gericilik, darbeler yedikçe, çıkarlarından oldukça, daha da azgınlaşacak, bir yandan da dünya halklarını aldatma ve bölmenin yeni, en ince, şimdiye kadar denenmemiş biçimlerini bulacaktır. Tek tek ülkelerin işbirlikçi egemenlerini içine düştükleri bunalımlarda boğacak güce sahip değilsek, onlar her bunalımdan daha da güçlenerek, yeni deneyler edinerek çıkacaklardır. Devrimi hep burnumuzun ucunda görme hastalığı, Marx da içinde olmak üzere, Lenin'in Stalin'in, bütün devrimcilerin, kendilerini kurtaramadıkları bir hastalıktır. Dünyanın bütün ülkelerinin devrimci proletaryası, dünya devriminin görevlerini yerine getirebilmek için kendisini daha da devrimcileştirmek, burjuvaziyle iç içe, yan yana yaşıyor olmaktan gelen gizli burjuvalaşmaya karşı savaşmak, kendisini burjuva, küçük burjuva önyargılarının etkisinden ve aynı zamanda sağ ve "sol" hastalıkların mikroplarından silkelemek zorundadır. Bunun için de, dünya komünist hareketinin tarihi, tek tek ülkelerin zengin deneyimleri en radikal biçimde eleştirel bir gözle yeniden incelenmeli, bu temelde emperyalizmi, burjuvaziyi, gericiliği ve kendi ülkelerinin özgü yapısını en titiz bir biçimde yeniden gözden geçirmeli ve zaafı ele alınmalıdır.

Emperyalizmin Krizi ve Savaş

Dünyanın esas olarak iki ana kampa ayrıldığını, bir kampın başında uluslararası emperyalist burjuvazinin, diğer kampın başında da, uluslararası devrimci proletaryanın bulunduğunu belirtmiştik.

Dünya gericiliği, kendi içinde de iki ana kutba ayrılır. Kutbun birinin başında ABD emperyalizmi, diğerinin başında da Rus sosyal emperyalizmi bulunmaktadır. Anti emperyalist görevlerle de yükümlü olan devrimimiz, emperyalist dünya gericiliğini, kutuplarının özgül yapısını, uluslararası ilişkilerini ve iç çelişkilerin toplumsal temellerini iyi tanımak zorundadır. Çünkü biçimi ne olursa olsun, emperyalizm ve her türden gericilik, emekçi insanlığın mutlaka yok etmek, kökünü kurutmak zorunda olduğu düşmanlarıdır. 1870'lerde belirgin hale gelen kapitalizmin tekelleşme eğilimi, üretimde ve sermayede meydana gelen yoğunlaşma ve merkezileşme sonucu, 20. yüzyılın başlarında, dünya ekonomisine egemen oldu. Birinci derecede önem kazanan sermaye ihracı, kapitalist dünya ekonomisinin çeşitli parçaları arasındaki birliği pekiştirirken, aynı zamanda da uluslararası planda, dünya halklarının sömürülmesini derinleştirdi; gittiği her yere, emperyalizmin gerici ve yıkıcı özelliklerini de beraberinde götürdü; kapitalist gelişmenin en yüksek aşaması olan tekelci kapitalizm, yani emperyalizm, kapitalizmin tabiatında varolan eşit olmayan gelişme yasasını, hem ekonomide, hem de siyaset alanında, en belirgin biçimiyle gözler önüne serdi. Dünyanın çehresini değiştirecek olan gelişmeleri, burjuvaziyle proletarya, emperyalizm ile dünya halkları, emperyalistlerin kendi aralarındaki gelişmeleri, ulusal ve uluslararası planda alabildiğine keskinleştirdi ve gelişmeler sonucu, emperyalistler arası gelişmeyi, diğer gelişmelerin varlığını ve gelişmelerini belirleyecek düzeye yükseltti. Çünkü en gelişmiş kapitalist ülkelerde büyük çapta yoğunlaşan üretim, yeni dış pazarları ve hammadde ve enerji kaynaklarını gerektirmekteydi. "Daha önceleri özgür olan bütün sömürgelerin artık paylaşılmış bulunduğu bu dönemde sömürgelerin ve nüfuz alanlarının yeniden paylaşılması konusundaki çatışmalar giderek daha fazla silahlı mücadele niteliği kazandı."(13)

Emperyalist dünya ekonomik sisteminin, kendi bağrında geliştirdiği gelişmelerin doğal sonucu olarak patlak veren ekonomik buhran, en büyük emperyalist devletleri ve taraftarlarını iki kutup halinde birinci paylaşım savaşında karşı karşıya getirdi. 1914-1918 yıllarını kapsayan ve bütün dünyayı ekonomik, siyasi, toplumsal ve ideolojik alanlarda, devrimci bir biçimde etkileyen ve sarsan savaş, emperyalist dünya sistemini içine düştüğü buhrandan kurtarmak bir yana, kapitalizmin genel buhranı dönemini başlattı; aynı zamanda dünyaya egemen tek ekonomik sistem olma niteliğini de parçaladı; dünyanın ekonomik ve toplumsal yüzünü bir daha eski halini alamayacak bir biçimde değiştirdi. Genel olarak kapitalist dünya gelişmesinin, özel olarak da onun emperyalist aşamasının ürünü olan ilk proleter sosyalist devrim, dünya emperyalist zincirinin en zayıf halkasını oluşturan askeri-feodal emperyalist Çarlık Rusyası'nı, 1917 Ekim Devrimi'yle, emperyalist dünya ekonomisinden koparttı ve ilk olarak, dünya sosyalist ekonomi sisteminin temellerini attı. Eskiden bir tek dünya ekonomisi varken, şimdi iki karşıt sistem, uzlaşmaz niteliklere sahip iki karşıt sistem vardı; sosyalizm ve kapitalizm.

Dünyanın uzlaşmaz nitelikte iki temel kampa bölünmesi ve yeni bir çağın, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının başlaması; dünya emperyalizmini oldukça zor durumda bıraktı; tarih, uluslararası planda varlıklarını sürdüren, emperyalistlerle dünya halkları arasındaki, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeye ek olarak, yeni bir çelişmeyi gündemine alıyordu; kapitalist sistemle sosyalist sistem arasındaki çelişme.

Daha önce, dünya çapında baş çelişme durumunda olan ve ancak silahları aracılığıyla çözülebilen emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişme, yerini yeni bir çelişmeye bırakmıştı. Birbirleriyle ölüm kalım savaşına girmiş olan emperyalistler, kendilerini yeni duruma göre ayarladılar ve çeşitli cephelerden, dünya proletaryasının anavatanına saldırdılar. İç savaş üç yıl sürdü. Emperyalistlerin her açıdan destekledikleri burjuva ve feodal iç gericilik, maddi olarak yenildi fakat burjuvazinin eski cennetini ele geçirme hayalleri, emperyalizmin proletarya diktatörlüğünü yıkmaya, sosyalist ekonomiyi yıkmaya ve kapitalizmi Rusya'da yeniden kurma umutları ve hayalleri yenilemedi.

Bugün, dünya gericiliğinin iki ana merkezinden birisini oluşturan ABD emperyalizmi, birinci paylaşım savaşından güçlenerek çıktı. O güne kadar en güçlü emperyalist devlet olarak bilinen İngiltere, savaştan galip çıkmış olmasına karşın savaş sonrası gelişmeler, Avustralya, Kanada, Güney Afrika, Çin, Hindistan vb. ülkelerdeki ayaklanmalar ve merkezden kopma eğilimleri, onu oldukça sarstı. Emperyalist büyük devletlerden biri olan Fransa da, benzer durumlarla karşılaştı. Kapitalizmin genel bunalımı, tarih sahnesine yeni bir sistemin adım atmış olması, bütün dünyada devrimci bir altüst oluşun nesnel koşullarını olgunlaştırdı. Dünya ekonomisinin birliği, devrimin uluslararası niteliğini belirlerken, farklı parçalarının eşitsiz gelişmesi devrimin farklı biçimlerde ortaya çıkmasına neden oldu. Devrim darbeleri en çok Almanya'yı sarstı. "1918 Kasımında, Avusturya'da ve Almanya'da, yarı feodal krallıkları yıkan devrimler; 1919 Nisanında Bavyera'da Sovyet hükümeti; 1921 Martında, Almanya'da proletarya öncüsünün ayaklanması; 1923 Sonbaharında Almanya'da devrimci buhran"(14); onu, diğer emperyalist devletlerin karşısında, yeni kurulan Sosyalist Sovyetler Birliği karşısında, eski sömürge ve yarı sömürgeleri karşısında ve kendi ülkesinin devrimci proletaryası karşısında güçsüz bıraktı.

Önemle vurgulanmalıdır ki, Alman emperyalizmini diğer emperyalist devletlere karşı, Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı, kendi ülkesindeki Yahudilere karşı ve kendi proletaryasına ve emekçilerine karşı, diğer emperyalistlerden farklı, o güne kadar denenmemiş bir mücadele biçimi ve organları aramaya iten nedenler; onu, Amerikan, İngiliz, Fransız vb. emperyalistlerden daha gerici, daha saldırgan, daha şoven ve milliyetçi yapan nedenler; birinci paylaşım savaşından yenik çıkmasında, ekonomisinin içinde bulunduğu farklı bunalım koşullarında aranmalıdır. Alman emperyalistlerini, İtalyan, Japon emperyalistleri ile benzeştiren şeyler, bu ülkelerin ekonomik koşullarındaki, toplumsal gelişmelerdeki ve aynı savaştan yenik çıkmalarının benzeşmelerinden gelmektedir. Genel olarak bütün emperyalistlerin, özel olarak da Alman, İtalyan ve Japon emperyalistlerinin, esas hedef olarak Sovyetler Birliği'ni ortadan kaldırma amaçları, burjuvazinin asıl düşmanına, genel olarak bütün dünya proletaryasına ve ezilen halklarına, özel olarak da

proletarya diktatörlüğünün Rusyası'na duydukları sınıf kininin, birinci paylaşım savaşının köklerini attığı intikam duygularının bir ifadesiydi. İşte bunun doğal sonucu olarak gerek içte, gerekse dışta asıl amacı proleter öncüyü ezmek olan faşist diktatörlük, yeni bir dünya savaşının en etkili hazırlık organı olarak tarih sahnesine çıkmış oldu.

1929 genel bunalımı, ikinci bir paylaşım savaşının en belirgin habercisiydi. Emperyalizmin eşitsiz gelişme yasaları işliyor, Almanya, Japonya, İtalya, dünyanın yeniden paylaşılması talepleriyle ortaya çıkıyorlar, Lenin'in emperyalizm varoldukça emperyalist savaşların kaçınılmazlığı teorisi, kendisini bir kez daha doğrulamaya hazırlanıyordu. Emperyalistler arası çelişme, silahlı çatışmaya dönüştü.

İkinci paylaşım savaşı, emperyalistlerin kendi aralarında hesaplaşmalarının yanı sıra esas hedef olarak, proleter sosyalist Rusya'nın ve devrimin şahlandığı Çin'in paylaşılmasını ele alıyordu; ilk proleter devlet yenilmeli ve sosyalist ekonominin yerine yeniden kapitalist ekonomi kurulmalıydı. Özellikle İngiltere'nin hesapları, hem Hitler Almanyası'nın, hem de Sovyetler Birliği'nin çökeceği, kendisinin de eski gücüne ulaşabileceği varsayımlarına dayanıyordu. Fakat emperyalistlerin açık hesapları tutmadı; proleter Rusya'yı dize getiremediler, Çin'i paylaşamadılar. Üstelik Asya'da, Avrupa'da bir dizi halk demokrasilerinin ortaya çıkışını, bir dizi ülkede de ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşlarının zaferini önleyemediler. İkinci Dünya Savaşı, dünyanın yüzünü ve özünü büsbütün değiştirdi, devrimci altüst oluş, dünya ülkelerinin temellerini dibinden sarstı. Dünya emperyalizmi, dünya proletaryasının ve ezilen halklarının darbeleriyle bir kez daha sarsıldı. Uluslararası planda, burjuvaziyle proletarya arasındaki, emperyalizmle ezilen dünya halkları arasındaki uzlaşmaz kavganın ikinci raundu da, proletaryanın ve ezilen halkların üstünlüğü ile sona erdi.

İkinci paylaşım savaşının en önemli sonuçlarından biri de, kuşkusuz, ABD emperyalizminin konumunda meydana gelen değişiklikti.

Alman, Japon, İtalyan emperyalistleri, savaştan yine yenik, sömürge ve yarı sömürgelerini kaybederek, parçalanarak, yıkıntı içinde çıktılar. İngiliz, Fransız emperyalistleri, savaştan yine galip çıkmışlardı, fakat onlar da, bir dizi sömürge ve yarı sömürgelerdeki eski egemenliklerini yitirmişler, ekonomileri temellerinden sarsılmış, eski sömürgecilik sistemleri yıkılmıştı. ABD ise savaştan askeri-ekonomik-siyasi, her açıdan güçlenerek çıktı. Yüksek bir prestij kazanarak, dünya imparatorluğunun yolunu açtı. Diğer emperyalistlerin içine düştükleri yıkıntı, ABD'yi gerçekten kısa zamanda yeni sömürgeciliğin imparatorluğuna yükseltti. "Hür Dünya"nın kovboyu Amerika, güçlü bir dünya sistemi haline gelmiş bulunan sosyalizmin ve yaklaşık dünya nüfusunun üçte birini oluşturan sosyalist ülkelerin oluşturduğu blok karşısında, güçlü müttefiklere muhtaçtı. Bütün diğer emperyalist ülkeleri himaye etmek, kapitalist dünya ekonomisini canlandırmak, başında Sovyetler Birliği'nin bulunduğu dünya sosyalizmini, dünya proletaryasını ve ezilen dünya halklarını kuşatmak için harekete geçti. ABD, tartışmasız biçimde, dünya kapitalizminin, ekonomik, askeri, siyasi ve ideolojik önderi ve yönlendiricisi idi. Düşman kardeşler, bir kez daha işbirlikçilerinin de katılımıyla, dünya proletaryasına ve ezilen dünya halklarına ve sosyalizmin ülkelerine karşı, askeri ve ekonomik örgütlenmelere giriştiler... Bu girişimler, ezilen dünya halkları ve devrimci dünya proletaryası, Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da, insan emeğine göz dikenlerin, ne denli silahlı olursa olsunlar, ne denli birbirlerine yaslanırsa yaslanırlar, halkların yenilmez gücü karşısında dize gelmeyecek hiçbir gücün olmayacağını kanıtladılar. Fakat öte yanda, dışından tırnağına kadar silahlı faşizmi yenen, dünya tarihine destanlar yazan, dünyanın en güçlü orduları karşısında yiğitçe direnen, olağanüstü fedakârlıklar gösteren şanlı Sovyet proletaryası, kendi içinde çıkan revizyonist hainlere yenildi... ve insanlık tarihine kara bir leke olarak geçecek gelişmeler karşısında sessiz kaldı.

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ALTINDA SINIF MÜCADELESİ

Kapitalist toplumdaki sınıfsız komünist topluma geçiş, zikzaklarla, geçici yenilgilerle dolu uzun bir tarihi dönemi kapsar. Proletaryanın hegemonyası altında sınıfsız topluma geçişin çeşitli aşamaları, doğaldır ki, içinden çıktığı kapitalist toplumun ekonomik, siyasal, kültürel, toplumsal, hukuksal, ideolojik vb. etkilerini giderek azalarak da olsa bağrında taşıyacaktır. Bu dönem içinde burjuvazinin çeşitli tipleriyle, burjuva dünya görüşünün çeşitli görünüşleriyle proletarya arasındaki mücadele ulusal ve uluslararası planda durmaksızın sürecektir. Siyasi iktidarın proletaryanın eline geçmesi ile sınıf mücadelesi durmaz, yeni bir biçimde, proletarya diktatörlüğü altında daha da şiddetlenerek sürer. Proletarya, sınıfsız topluma sürekli başarılar kazanarak, düz bir hat izleyerek varamaz. Yeni bir toplum biçimi, yeni, şimdiye dek karşılaşılmamış çeşitli nitelikteki sorunlarla doludur. Lenin, proletarya diktatörlüğünün karşılaşacağı zorluklara değinirken, çeşitli olasılıklar üzerinde durmuş ve proletaryayı muhtemel bir geriye dönüş tehlikesine karşı uyarmıştır.

Proletarya, karşılaştığı yeni sorunları çözerken, kaçınılmaz yanlışlıklara da, yenilgilere de düşecektir. Zaman zaman geriye de çekilecektir. Hatta, örneklerini gördüğümüz gibi, iktidardan da düşecektir. Ama o, Marksizm-Leninizme bağlı kaldığı sürece, Marksizm-Leninizmin ilkelerini yeni koşullara yaratıcı biçimde uyguladığı sürece, yenemeyeceği hiçbir zorluk, aşamayacağı hiçbir engel olamaz. Yenilgisi geçici, zaferi mutlaktır.

1917 Ekim Devrimi'yle açılan proleter sosyalist yolda ilerleyen Sovyet proletaryası, Stalin'in ölümünden sonra devrimi sürdüremedi, tökezledi; Parti'nin Kruşçev revizyonist kliği tarafından gaspına yol açan yozlaşma, bazıların dediği gibi, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra özellikle de Stalin'in ölümünden sonra ortaya çıkan bir olay değildir. Bize göre Sovyet modern revizyonizminin kökleri ve ekonomik-toplumsal dayanakları derinlerde aranmalıdır. Kruşçev revizyonist kliğinin iktidarı bir sonuçtur. SBKP (B) tarihi incelendiği zaman görülecektir ki, bir yönüyle parti tarihi revizyonizmle Marksizm-Leninizm arasında süren mücadelenin tarihidir. Bu mücadele, iki çizgi arasındaki, burjuvaziyle proletarya, kapitalizmle sosyalizm arasındaki mücadeledir.

Devrim için yola çıkan her ülke proletaryası, Yugoslav deneyiyle başlayan, fakat asıl yıkıcı etkilerini Sovyetler'de gösteren ve Arnavutluk dışında, bütün Balkan ve Doğu Avrupa halk demokrasilerini saran, giderek Vietnam, Kore, Küba ve Çin'i de kapsamına alan modern revizyonist yozlaşmayı, ekonomik, toplumsal, ideolojik, siyasal, felsefi yönleriyle incelemelidirler; bu yenilgilerden, proletaryanın yeniden zaferi için gerekli dersleri çıkartmalıdırlar. Ülkemizde ve dünyanın birçok yerinde, "devrim" adına yola çıkan siyasal hareketlerin çoğu, daha ilk adımlarında revizyonist bataklığa saplanmışlardır. Birçoğu revizyonizmin kucağında doğmuştur ve revizyonizm tarafından emzirilmiştir, eğitilmiştir. Yenilginin ve yozlaşmanın deneyimlerini gereği gibi, çok yönlü incelemeyen, proleter devrim için zorunlu yasaları, yeni koşullara uygun biçimde kavrayamayan devrim hareketleri, sağa ve "sol"a yalpalamaktan, eklektizme düşmekten kendini kurtaramaz ve giderek yozlaşır, yenilir ve devrimin önüne bir engel olarak dikilir.

Proleter hareketin yenilgisinin iki ana biçimi vardır: Birincisi, proleter hareket, emperyalizmin ve gergici ortaklarının maddi gücü karşısında, siyasal çizgisi genel hatlarıyla doğru olduğu halde, maddi güç olarak yetersiz kalır; siyasal düzeyi, örgütsel yapısı, kitle ilişkileri, mücadele deneyimleri yetersizdir; yenilir... ve hatta ezilir. Böyle bir durumda, Marksizm-Leninizme radikal bir biçimde sarılan, hatalarının üzerine cesaretle giden, hatalarından dersler çıkartan ve siyasal çizgisinin genel hatlarıyla doğruluğunu, hayatın bütün ilişkilerinde de, özel durumlarda da, doğru hale getiren proleter hareket, eksiklerini, yetmezliklerini kavrayabilir ve bir süreç içerisinde giderebilir; yenilgiyi zafere çevirebilir. İkincisi, başlangıçta proleter olan bir hareket, emperyalizme ve gerici ortaklarına karşı mücadelede, kendi içinde başkalaşıma uğrar, Marksist-Leninist bir hareket iken, revizyonist

bir hareket haline dönüşür. Sorun, bu dönüşümünün temel nedenlerini ve sonuçlarını doğru kavramak ve dersler çıkartmaktır. Revizyonist yozlaşma, siyasi iktidarı ele geçirme sürecinde olabileceği gibi, proletarya diktatörlüğünü sürdürürken de ortaya çıkabilir. İkinci Enternasyonal partilerinin çoğu, iktidarı ele geçirmeye fırsat bulamadan yozlaşan, yozlaştıkları için de iktidarı ele geçiremeyen partilere örnek verilebilir. İkinci tip yozlaşmanın ilk örneği Yugoslav partisidir. Onu takip eden SBKP (B)'dir. Bu tip yozlaşmaların son örneği Çin Komünist Partisi'dir.

Köleci toplum kendi bağrında feodal toplumun ön koşullarını yarattı; yine aynı biçimde, feodal toplum da, kapitalist toplumun ön koşullarını kendi bağrında oluşturdu. Kapitalist toplum da üretimi alabildiğine toplumsallaştırarak, üretim düzeyini dev boyutlara ulaştırarak, üretim güçlerini geliştirerek, güçlü bir proletarya yaratarak, sosyalizmin ön koşullarını hazırladı. Diyalektik gelişme yasası sonucu, sosyalist toplum tarih sahnesine çıktı.

Sosyalist Toplumda Sınıf Mücadelesi

ve Bürokratik Yozlaşma

Proletarya diktatörlüğü, komünist toplumun birinci aşaması olan sosyalist toplumda, amaç olarak tüm toplum üyelerinin tam refahını ve her yönlü özgür gelişimini sağlamak için, toplumun proletarya partisi önderliğinde, toplum tarafından her alanda sosyalist örgütlenmesi görevini önüne koyar. Toplum vareden bireylerin her alanda sosyalist siyasi eğitimi, proletarya diktatörlüğünün, sınıfsız topluma ulaşabilmek için, ekonomik, toplumsal, siyasal, ideolojik, kültürel, bilimsel, teknik vb. her alanda önüne koyduğu görevlerin üstesinden gelebilmesinin temel koşuludur. Siyasi çalışma, bütün çalışmaların can damarıdır. Sosyalist çok yönlü eğitimi gereği gibi göremeyen, görse de gereği gibi özümleyemeyen emekçi kitleler, emeğin nihai kurtuluşu için gerekli maddi ve kültürel zenginlikleri yaratamazlar; kendilerini Marksizm-Leninizmin parlak sözleri ardına gizleyen hainleri açığa çıkartamazlar; sömürü düzeninin kalıntılarına karşı gerektiği gibi çok yönlü savaşamazlar. Sınıf mücadelesinin ekonomik, siyasi ve ideolojik alanları arasındaki bağı gereği gibi kavrayamazlar. Sosyalizmin çok yönlü kuruluş ve derinleşme görevlerini, sosyalizmin üretici güçlerinin gelişimini başarıyla gerçekleştiremezler. Ne yazık ki. Sovyetler Birliği'nde, sosyalizmin çok yönlü kuruluşu, kitlelerin çok yönlü sosyalist eğitimi, ideolojik-siyasi-kültürel ve felsefi eğitimi, Marksizm-Leninizmin ilkelerine bağlı kalınarak derinlemesine ve en yaygın biçimde gerçekleştirilemediği için, kitlelerin devlet ve parti bürokrasisini denetleme görevleri layikiyle yerine getirilemediği için, emekçi kitlelerin devlet yönetimine layikiyle katılımı sağlanamadığı için, sosyalist toplumda, kapitalizmin yeniden kuruluşunun maddi ön koşulları filizlendi... parti ve devlet bürokrasisi, sanayi ve tarım işletmeleri yöneticileri, aydınlar ve sanatçılar arasından ayrıcalıklı bir tabaka doğdu.

Sovyetler Birliği'nde, kapitalizme geriye dönüş, sosyalizmin yadsınması sonucu değildir; yani modern revizyonistlerin, "sosyalizmin bir üst aşaması, komünist topluma geçişin ön aşaması" biçiminde yutturmaya çalıştıkları yeni tipteki kapitalizm, sosyalist üretim güçlerinin gelişmesi sonucu varılan bir üst aşama değildir; tersine, sosyalist kuruluş görevlerinin, ekonomik, toplumsal, siyasal, ideolojik, kültürel vb. alanlarda, komünist topluma geçişin Marksizm-Leninizm yasalarına uygun olarak yerine getirilememesi, proletaryanın, yeni doğan bir sınıf olan bürokrat burjuvaziye yenilmesinin sonucudur.

Lenin 1918'de demişti ki: "Ülkemizdeki burjuvazi yenilgiye uğratılmıştır; ama henüz kökü kazınmamış, henüz yokedilmemiş, hatta tam olarak aldedilmemiştir. Burjuvaziye karşı yeni ve daha yüksek bir mücadele biçiminin; kapitalistlerin daha da fazla mülksüzleştirilmesi gibi çok basit bir görevden, burjuvazinin varolmasının ya da yeniden doğmasının mümkün olamayacağı şartların yaratılması gibi çok daha karmaşık ve çetin bir göreve geçişin gündemde olmasının nedeni de budur. Bu görevin çok daha önemli olduğu açıktır ve bu görev tamamlanmadığı sürece sosyalizm diye bir şey yoktur."(15)

Lenin açıkça belirtiyor: "... burjuvazinin varolmasının ya da yeniden doğmasının mümkün olamayacağı şartların yaratılması görev(leri) tamamlanma(dan) sosyalizm diye bir şey yoktur."

Geriye dönüş sorununda, esas olarak kavranacak nokta budur: burjuvazinin yeniden doğmasının mümkün olamayacağı şartların yaratılması...

Lenin, proletarya diktatörlüğünün temellerini doğru dürüst atmaya fırsat ve olanak bulamadan öldü. Lenin'in ölümüne yolaçan küçük burjuva suikastçılığı, proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlığının özel bir biçimi olan, proletarya ile küçük burjuva uzlaşmaz sınıf karşıtlığının bir ifadesi ve sonucu, küçük burjuvazinin proletarya diktatörlüğüne saldırısının bir ifadesi ve sonucu olarak değerlendirilmelidir. Troçki, Zinoviev ve Buharin'in karşı devrimci girişimleri ile Lenin suikastçıları arasında özde bağlılık vardır. Stalin'in ölümünden kısa bir süre sonra, parti ve devlet iktidarını gaspeden revizyonist bürokrat burjuvazi, özleri bakımından Lenin suikastçılarının ve Zinoviev-Buharin karşı devrimcilerinin bir devamıdır. İktidarlarının daha ilk adımında, hedef olarak seçtikleri Stalin, Lenin'in öğrettiklerine ve ilkelerine içtenlikle bağlı kalarak, (bütün hatalarına karşın) proletarya diktatörlüğü altında Lenin'in eserini devam ettirmeye çalıştı, bunun için saldırılara uğradı. Lenin'e yapılan suikast ile Stalin'e yapılan revizyonist saldırılar, öz bakımından aynı namlulardan çıkmadığıdır.

Burjuvazi proletaryaya karşı, her zaman iki ağızlı kılıçla saldırmıştır; onu hem dıştan, hem de içten vurmaya çalışmıştır. Lenin, revizyonizmi, işçi sınıfı hareketi içinde boyveren burjuva ideolojisi olarak tanımlar ve revizyonistleri de burjuva ajanları olarak niteler. Oysa günümüzde revizyonizmin konumunda köklü değişiklikler olmuştur; eski revizyonizm silahlarını yeni koşullarda geliştiren modern revizyonizm, artık iktidar sahibi bir sınıfın, tekelci bürokrat burjuvazinin ideolojisi haline gelmiştir. Bu durumda, modern revizyonistleri, genel anlamda burjuva ajanları olarak tanımlamak gerçeği ifade etmez. İktidarda buldukları ülkelerde, modern revizyonistler burjuvazinin ajanları değil, dünyaya egemen olmak isteyen yeni tekelci burjuvazinin bizzat kendisidir. Sömürge, yarı sömürge ve gelişmiş kapitalist ülkelerde ise modern revizyonistler, Sovyet sosyal emperyalizminin işbirlikçileridirler; onları, eski tip revizyonistlerden ayırmak gerekir.

Devrim, düşmanlarını iyi tanımak zorundadır. Hangi kılıkta olurlarsa olsunlar, devrim, onları sergilemek ve gerçek yüzleriyle emekçi kitlelere göstermek zorundadır.

"Proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü teorileri Marksizm-Leninizmin özüdür. Devrimi istemek ya da devrime karşı çıkmak, proletarya diktatörlüğünü savunmak ya da proletarya diktatörlüğünü reddetmek, her zaman Marksizm-Leninizm ile her türden revizyonizm arasındaki mücadelenin odak noktası" olmuştur. "Revizyonist Kruşçev kliği SBKP'nin 22. Kongresi'nde revizyonizmini bütünüyle sistemleştirdi. Karşı devrimci "barış içinde birlikte yaşama", "barış içinde birlikte yarışma", "iktidarı barışçı yoldan ele geçirme" teorilerini biçimlendirdi. Sovyet Rusya'da artık proletarya diktatörlüğüne gerek kalmadığını ilan etti ve "bütün halkın devleti", "bütün halkın partisi" gibi(16) teorileri ileri sürdü. Bu teoriler, burjuvaziyle proletarya arasındaki, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmelerin uzlaşmaz karakterlerinin reddini ifade ediyordu. Aynı zamanda, Marksist-Leninist sınıf mücadelesi, devlet ve devrim teorilerinin de reddi demektir. Marksizm-Leninizmin alfabetini bilen herkes, SBKP'nin Marksizm-Leninizm yolundan ayrıldığını açıkça görebilirdi. 1963'te Çin'li komünistler şöyle diyordu:

"... onlarca yıldır sosyalizmi inşa yolunda ilerleyen Sovyetler Birliği'nde, kapitalizmin yeniden ihyası tehlikesi vardır. Bu, Çin dahil bütün sosyalist ülkelere, ÇKP dahil bütün işçi ve komünist partilerine tehlike işareti olmalıdır."(17) Bu uyarıdan ondört yıl sonra, Çin'de revizyonizmin açıkça iktidara gelişi ve kapitalizmin yeniden kuruluşu, Çin'li komünistlerin Sovyet deneyinden gerekli dersleri çıkartmadıklarını gösteriyor.

Proletarya diktatörlüğünün reddi ve onun yerine "bütün halkın devleti"nin geçirilmesi, kitleleri aldatmaktan başka bir anlam taşımaz; sınıflı bir toplumda hele hele Sovyetler Birliği'ndeki gibi "parti ve devlet örgütlerinin, işletmelerin, kolhozların yönetici kadroları arasındaki yoz unsurlardan ve burjuva aydınlardan"(18) meydana gelen ayrıcalıklı tabakanın, bürokrat tekelci burjuvazinin egemen sınıf haline geldiği bir toplumda, devletin sınıf karakterini gözardı etmeye çalışmak, devlete sınıflarüstü bir görünüm sağlamaya çalışmak, burjuva demagojisidir... Aynı zamanda bu durum, kitlelerin ne denli Marksist-Leninist siyasi eğitimden yoksun olduğunun da, ne denli edilgen hale getirildiğinin de göstergesidir. Devlet, varolduğu ve varolacağı süre, her zaman bir sınıfın devleti

olmuştur ve olmaya devam edecektir; devlet, bir sınıfın diğer sınıf ve tabakalar üzerindeki baskı aracıdır. Sınıflar varoldukça da varlığını korur.

Marx, Engels ve Lenin, proletarya diktatörlüğünün, sınıfsız topluma dek, biçimi değişse de, özü bakımından geçiş döneminin tek devlet biçimi olduğunu önemle vurgulamışlardır. Hem Marksizm-Leninizm adına sığınmak hem de onun temel teorilerini revize etmek her zaman proletaryanın sınıf düşmanlarının başvurdukları yöntemdir. Proletarya diktatörlüğünün reddi, proletaryayı sınıf düşmanları karşısında silahsız bırakmak demektir.

"Proletarya diktatörlüğü, sosyalizmin pekiştirilmesinin ve geliştirilmesinin tek teminatıdır. Proletarya diktatörlüğü, iki yol arasındaki mücadelede proletaryanın burjuvaziyi yenmesini, sosyalizmi zafere ulaştırmasını sağlar.

"Proletaryanın kurtuluşu, tüm insanlığın kurtuluşuna bağlıdır. Proletarya diktatörlüğünün tarihi görevi iki yönlüdür. İç yön ve uluslararası yön. Birinci yönü ile ele alındığında, proletarya diktatörlüğünün temel tarihi görevi şudur: Bütün sömürücü sınıfları mezara gömmek, sosyalist ekonomiyi en üst düzeyde geliştirmek, kitlelerdeki komünist bilinci yükseltmek, halkın mülkiyetiyle kolektif mülkiyet arasındaki, işçilerle köylüler arasındaki, kentle köy arasındaki, kol işi ile kafa işi arasındaki farklılıkları tasfiye etmek, sınıfların yeniden oluşmasını ve kapitalizme geri dönüşü sağlayacak bütün olanakları ortadan kaldırmak.

"Böylece, komünizmin tam anlamıyla, 'herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre' ilkesine uygun olarak gerçekleşmesini sağlayacak koşullar yaratılır. Uluslararası yönü ile ele alındığında ise proletarya diktatörlüğünün temel tarihi görevi şudur:

"Uluslararası emperyalizmin (silahlı müdahale ve barışçıl yollarla bölüp, parçalama dahil) her saldırısına karşı koymak; halklar, emperyalizmi, kapitalizmi ve sömürü sistemini tarih sahnesinden silene kadar dünya devrimini desteklemek.

"Bu iki yönlü tarihi görev kesin zafere ulaştırılmadan ve komünist topluma bütünüyle ulaşılmadan, proletarya diktatörlüğünden vazgeçilemez.

"Günümüzü iyi değerlendirirsek görürüz ki, sosyalist ülkelerde proletarya diktatörlüğünün görevi henüz sona ermemiştir. Bütün sosyalist ülkelerde hâlâ sınıflar ve sınıf mücadeleleri vardır. Sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele hâlâ sürüyor. Sosyalist devrimi sonuna kadar götürmek ve kapitalizme geri dönüşü önlemek zorundayız. Hiçbir sosyalist ülkede henüz ne bütün halkın mülkiyetiyle kolektif mülkiyet arasındaki, ne işçilerle köylüler arasındaki; ne kentle köy arasındaki, ne de kol işiyle kafa işi arasındaki farklılıklar tasfiye edilmiştir. Hiçbir sosyalist ülkede henüz sınıflar ve sınıf farklılıkları yok olmamıştır. Bütün sosyalist ülkelerin, ilkesi 'herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre' olan komünist topluma geçebilmeleri için daha çok yol almaları gerekiyor. İşte bu nedenle, bugün hiçbir sosyalist ülkede proletarya diktatörlüğünden vazgeçilemez."(19)

Proletarya diktatörlüğünün yıkılması, onun yerine tekelci bürokrat burjuvazinin "bütün halkın devleti" adıyla maskelenen diktatörlüğünün geçirilmesi, içte proletaryaya ve emekçi kitlelere, dışta da, ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşlarına, toplumsal kurtuluş hareketlerine indirilmiş en büyük darbe idi. Yeni Sovyet emperyalist burjuvazisinin eski emperyalist burjuvazi ile barış içinde bir arada yaşama isteği, dünya proletaryasının ve ezilen halklarının devrim isteğiyle taban tabana zıttır. Yeni Sovyet burjuvazisi, Lenin'i öylesine unutmıştır ki, sadece sosyalizm ile kapitalizm arasındaki değil, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerin bile uzlaşmaz nitelikte olduğunu, barış içinde yaşamının ya da savaşmanın istek ve iradeyle değil, maddi koşullara, nesnel koşullara bağlı olduğunu anımsamıyorlar.

Çağımız, emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır; çağa niteliğini veren çelişme, kaynağını emek ile sermaye arasındaki çelişmeden alan sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmedir. Dünya proletaryası, bu çelişmeyi devrimci bir biçimde çözmeye, yani kapitalizmi ortadan kaldırmaya ve kendisini de söndürmeye karardır. Dünya proletaryası, Sovyet sosyal emperyalistlerinin, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmede, kapitalizm yönünde saf tutuklarını hiçbir bulanıklığa yer vermeyecek biçimde kavramak ve kavratmak zorundadır. Gerek ulusal, gerek ulusal demokratik, gerekse de toplumsal devrim için yola çıkan uluslar, ezilen halklar ve sınıflar, Sovyetler Birliği'nin niteliğini doğru kavrayamazlarsa, uluslarına,

halklarına ve sınıflarına ihanet ederler. Lenin'in, Stalin'in proleter sosyalist Rusya'sı ile Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin sosyal emperyalist Rusya'sı birbirinden ayrılmalıdır. Kruşçev revizyonizmi, proletarya diktatörlüğünün yerine, "bütün halkın devleti" adı altında yeni Sovyet burjuvazisinin sosyal faşist diktatörlüğünü, proletaryanın devrimci partisinin yerine, "bütün halkın partisi" adı altında sosyal faşist burjuva partisini geçirirken, amacı proletaryayı ve emekçi kitleleri baskı altına almak, kapitalizmi iyice yerleştirmek, her türden devrimci muhalefeti ezmek ve egemenliği için savaşa hazırlanmaktı. Yeni Sovyet burjuvazisinin, dünya emperyalistleriyle "barış içinde bir arada yaşama"sı ve "barış içinde yarışması" için devrimden vazgeçmekten başka hibir şeye hizmet etmeyen "iktidarı barışçı yoldan ele geçirme" anti Marksist-Leninist teorisi, bugün yerini iktidarın darbeyle, komployla ele geçirilmesi teorisine bırakmıştır. Marksizm-Leninizm, emperyalistlerin uzun bir süre barış içinde yaşayamayacaklarını barış içinde yarışmayacaklarını öğretir. Emperyalistler arası barış, emperyalistler arası savaş için hazırlık dönemidir. ABD ile SSCB arasında, dünyanın yeniden paylaşılması için verilen mücadelenin keskinleşmesi, Marksizm-Leninizmin yanılmazlığını bir kez daha ortaya koymuştur. Afganistan'ın faşist işgali, ABD'nin Vietnam deneyinin bir başka örneğidir. Aynı zamanda Sovyet revizyonistlerinin kardan teorilerinin erimesinin ve iflasının da bir göstergesidir. Dünya gericiliğinin iki ana merkezinden, dünya halklarının baş düşmanlarından biri SSCB, dünya egemenliği için, ekonomik, siyasi, ideolojik, askeri, bütün cephelerde savaşıyor. Dünya devrimi ve Türkiye-Kürdistan devrimi için, onlarla her cephede savaşmak bizim için de vazgeçilmez devrimci görevdir. Onlar, yeni koşullara denk düşecek yeni teoriler geliştireceklerdir. Bu teoriler, genel anlamıyla, daha da sinsî, revizyonizmlerini daha da gizlemeye hizmet amacı taşıyacaktır. Sovyet kökenli bütün teorilerin, sözleri ve biçimi ne olursa olsun, Sovyet burjuvazisinin stratejisine hizmet edeceği unutulamaz. Bir teorinin gerçekten devrimci olup olmadığı, o teorinin gerçek anlamıyla hangi sınıfa hizmet ettiğine bakılarak anlaşılır. Siyasi bilinç düzeyleri düşük emekçi kitleleri, devrim sempatanlarını, revizyonizmin sınıf içeriğini kavrayamayan milyonları, bu teorilerin tuzağına düşmekten kurtarma görevleri, devrimimizin temel görevleri arasındadır. Türkiye-Kürdistan proletaryası ve emekçi halk kitleleri, Yurtsever Devrimci Demokratları, emperyalizme karşı iki ağızlı kılıcı ellerinden bırakmayacaklardır. Kılıcın bir ağız emperyalizme, bir ağız sosyal emperyalizme karşı bilenecektir. Yoksa, bir emperyalistin kucağından kalkıp diğerinin kucağına oturmak kaçınılmazdır.

SÖMÜRGE VE BAĞIMLI ÜLKELERDE FARKI DEVRİM TİPLERİ

Çeşitli siyasi gruplarca öne sürülen ülkemize özgü devrim tipleri, ülkenin toplumsal-ekonomik yapısını ve ulusal bileşimini dikkate almamaktadır. Nesnel bir tahlilden yola çıkılmadığı için, devrimin niteliği, devrimin izleyeceği mücadele yolu, devrimin itici ve temel güçleri, ittifakları, devrimin görevleri konusunda yapılan tesbitler de gerçeğe cevap veremiyor; devrim yapmış ülke deneylerinin, özellikle de Çin devriminin basmakalıp kopyacılığı ve Rus devriminin genel ayaklanma stratejisi, Marksizm-Leninizmin sığ kavranışı ile "montaj" anlayışı ile ele alınınca, eklektizmin yansımaları olmaktan kurtulamıyorlar. Yarı sömürge, yarı feodal tesbiti yapan siyasetler de, yarı sömürge geri kapitalist tesbiti yapan siyasetler de, devrimin karakterini belirlerken, mücadele biçimlerini saptarken benzer şeyler söyleyebiliyorlar ve birçok konuda birleşebiliyorlar. Örnek vermek gerekirse, HK (Halkın Kurtuluşu) ile HB, (Halkın Birliği) toplumsal-ekonomik yapı tesbitinde iki farklı tesbit yapmaktalar; fakat devrimin karakterinde ve mücadele biçiminde birleşmekte. HK "Ulusal Demokratik Halk Devrimi" diyor; HB ise, ayrılığı kelimelelendirmelerde de sürdürmek gayretiyle, "Milli Demokratik Halk Devrimi" diyor. Her ikisi de "genel ayaklanma"da karar kılıyorlar. Bu bir çelişmedir. Yine, P (Partizan) ile DY, (Dev Yol) iki farklı toplumsal-ekonomik

yapı tespitinden yola çıktıkları halde, devrimin karakterinde ve temel mücadele biçiminde aynı şeyleri söylemektedirler. Devrimin karakteri "Demokratik Halk Devrimi", temel mücadele biçimi "Halk Savaşı"... P'nin "Halk Savaşı" stratejisi ile "yarı sömürge, yarı feodal" yapı tesbiti arasında bir tutarlık varken DY, bundan yoksundur. Halk Savaşı, özü itibarıyla bir köylü savaşıdır, küçük köylü mülkiyeti için bir savaştır. Bu anlamda demokratik devrimin özü toprak devrimidir. Devrimin uzun süreli bir savaşı içeriyor olması, halktan insanların katılımı, halk savaşını belirleyen bir ölçü değildir. Esas belirleyici olan, köylülüğün ezici çoğunluğunun, toprak ve özgürlük için mücadelesidir. Proletaryanın böylesi bir savaşta önderliği, işçi köylü ittifakının, emperyalizme ve feodalizme karşı yürüttüğü mücadelenin, toprak ve özgürlük mücadelesinin garantisidir. Emperyalizme bağımlı da olsa kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu, feodalizmin esas itibarıyla çözüldüğü, kalıntılarının ayakta durduğu bir ülkede ise demokratik devrimin özü toprak devrimi değildir. Esas mücadele alanı kırlar değildir, şehirler olmalıdır. Esas güç köylülük değil, işçi sınıfıdır. DY de, demokratik devrimin "esas olarak bir toprak devrimi olmaktan çıktığını" söyler. Lenin, demokratik devrimin, "iktisadi ve toplumsal özü bakımından burjuva nitelik taşıdığını", bunun için de, "tüm burjuva toplumunun istemlerini dile getirmeden" edemeyeceğini söyler. Bir ülke devriminin niteliği, görevleri, hedefleri, mücadele biçimi, itici ve temel güçleri, gelişim doğrultusu, o ülkenin ekonomik-toplumsal ve siyasi yapısına, uluslararası emperyalizm ile ilişkilerinin niteliğine sıkı sıkıya bağlıdır. Somut olguların açıklanması olmayan kavram ve tesbitler, kafa bulandırmaktan, gruplar ve kişiler arasında yapma ayrılık nedenleri oluşturmaktan başka bir şeye yaramazlar.

1928'de kabul edilen Komintern programı, başlıca devrim tiplerini belirlerken, ülkelerin somut, ortak özelliklerinden hareket ederek, başlıca üç devrim tipi öne sürer.

Der ki: "Kapitalizmin emperyalizm aşamasında daha da belirginleşen eşit olmayan gelişmesi, olgunluk derecesi çeşitli ülkelere göre değişen çok çeşitli kapitalizm tiplerinin ve her ülke için farklı olan çok çeşitli devrim süreci koşullarının ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bunun sonucu olarak, proletaryanın çeşitli biçimlerde ve farklı sürelerde iktidarı ele geçirmesi ve birçok ülkede proletarya diktatörlüğünden önce bir geçiş döneminin zorunlu olması tarihi bir zorunluluktur. Gene bunun sonucu olarak, sosyalizmin inşası farklı ülkelerde farklı biçimlere bürünür."(20)

Anlaşılan şudur: Eşit olmayan gelişme yasası sonucu, çeşitli ülkelerde, olgunluk derecesi farklı, çeşitli kapitalizm tipleri ortaya çıkmıştır. Bu olgu, çeşitli devrim süreci koşullarının temel nedenidir. Proletarya, çeşitli biçimlerde ve farklı süreleri içeren mücadeleler sonucu iktidarı ele geçirecektir. Proletarya diktatörlüğünden önce bir geçiş dönemi tarihi zorunluluktur. İşte bizim programımızın siyasi talebi olan, toplumsal-demokratik halk diktatörlüğü, proletarya diktatörlüğünün, geçiş dönemine özgü bir biçimdir.

Komintern, "farklı ülkelerde proletarya diktatörlüğüne geçişin farklı koşulları ve biçimleri"ni biçimsel olarak üç tipte ele alır:

"Güçlü üretici güçlere, yüksek bir düzeyde merkezileşmiş üretime, nispeten önemsiz küçük çapta işletmelere, eski ve yerleşik bir burjuva-demokratik siyasi sisteme sahip olan çok gelişmiş kapitalist ülkelerde (ABD, Almanya, İngiltere vb.) programın başlıca siyasi talebi proletarya diktatörlüğüne doğrudan doğruya geçiştir. Ekonomi alanında temel talepler, bütün büyük işletmelere el konulması, çok sayıda Sovyet devlet çiftliğinin kurulması, toprağın sadece nispeten küçük bir bölümünün köylülere verilmesi, kendiliğinden pazar ilişkilerinin işlemlerine nispeten daha az olanak tanınması, genel olarak hızlı bir sosyalist gelişme ve köylü işletmelerinin çok hızlı bir şekilde kolektifleştirilmesidir.

"Yarı-feodal ilişkilerin tarımda büyük ölçüde varlığını sürdürdüğü, ancak buna rağmen sosyalizmin inşası için gerekli maddi ön koşulların belli ölçülerde var olduğu, burjuva-demokratik devrimin tamamlanmadığı, kapitalizmin gelişmesinin orta düzeyde olduğu ülkeler (İspanya, Portekiz, Polonya, Macaristan, Balkanlar vb.): Bu ülkelerden bazılarında burjuva-demokratik devrim oldukça hızlı bir şekilde gelişerek sosyalist devrime dönüşebilir, diğerlerinde ise burjuva-demokratik devrim görevlerinden birçoğunu yerine getirmek zorunda olan proletarya devrimi tiplerine gerek duyulacaktır. Birinci gruptaki ülkelerde proletarya diktatörlüğünün hemen değil, ancak proletarya ve köylülüğün

demokratik diktatörlüğünden proletaryanın sosyalist diktatörlüğüne geçiş döneminde kurulması mümkündür. Devrimin doğrudan doğruya proletarya devrimi olarak geliştiği ikinci gruptaki ülkelerde ise proletaryanın önderliğinde geniş bir toprak ve köylü hareketi gereklidir; toprak devrimi son derece büyük rol, hatta bazan belirleyici bir rol oynar. Büyük topraklara el konulmasından sonra, el konulan toprakların büyük bir bölümü köylülere verilir; pazar ilişkileri proletaryanın zaferinden sonra da geniş bir bölgede varlığını sürdürür; köylülüğü kooperatiflerde ve büyük üretim birimlerinde örgütleme görevi, sosyalist inşanın birçok görevi içinde en önemlilerinden biridir. Sosyalist inşanın hızı nispeten yavaştır. "Sömürge ve yarı sömürge ülkeler (Çin, Hindistan vb.) ve bağımsız ülkeler (Arjantin, Brezilya vb.)... Bu ülkelerden bazılarında sanayi henüz emekleme aşamasındadır, diğerlerinde ise oldukça gelişmiş olmakla birlikte, çoğunlukla bağımsız sosyalist inşa için gerekli temeli oluşturmaktan uzaktır. Hem ekonomide hem de siyasi üst yapıda ortaçağın feodal ilişkileri ya da 'Asya Tipi Üretim Tarzı' varlığını sürdürmektedir. Kilit sanayiler, hakim durumdaki ticaret, bankacılık ve ulaşım işletmeleri ve plantasyonlar vb. yabancı emperyalist grupların ellerinde toplanmıştır. Bu ülkelerde feodalizm ve kapitalizm öncesi sömür biçimlerine karşı mücadele verilmesi, sürekli olarak köylü toprak devriminin gerçekleştirilmeye çalışılması ve yabancı emperyalizme karşı ve milli bağımsızlık için mücadele edilmesi belirleyici bir önem taşır. Kural olarak bu ülkelerde proletarya diktatörlüğüne geçiş, ancak bir dizi hazırlık aşamasından geçmekle, ancak burjuva-demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştüğü bütün bir dönemin sonucu olarak mümkündür."(21)

Görüleceği gibi, ülkemiz devrimi, Komintern'in biçimsel olarak belirlediği devrim tiplerinin hiçbirine tam tamına uymamaktadır; çünkü içerdiği ekonomik-toplumsal koşullar farklıdır, ulusal bileşimi kendine özgü bir yapıya sahiptir. Emperyalizm ile ilişkileri farklı düzeydedir. Bu farklılıklar, farklı bir devrim tipini zorunlu kılmaktadır.

Türkiye, "güçlü üretici güçlere, yüksek bir düzeyde merkezileşmiş üretime" henüz sahip değildir. Küçük çapta varlıklarını sürdüren işletmeler ve küçük köylü ekonomisi oldukça yaygın ve önmeli bir yer tutmaktadır. Burjuva-demokrasisi, tarihinin hiçbir döneminde esas itibariyle işletilmemiştir. Feodal kalıntılar tasfiye edilmemiştir. Ulusal sorun çözülmemiştir. Üretim güçlerinin gelişim düzeyi, belli bir oranda sosyalizmin önkoşullarını hazırlamakla birlikte, "programının başlıca siyasi talebi proletarya diktatörlüğüne doğrudan doğruya" geçiş olabilecek bir devrime, toplumsal devrime uygun olgunlukta değildir. Böylesi bir devrim, Komintern'in de belirttiği gibi, ancak ABD, Almanya, İngiltere vb. gibi gelişmiş kapitalist ülkelere özgüdür. Toplumsal devrimin gerçekleşmesi, üretim güçlerinin olgunluğuna, sosyalizmin ön koşullarının olgunluğuna bağlıdır. Türkiye'de, toplumsal devrimin gerçekleşmesi, üretim güçlerinin gelişimini engelleyen engellerin devrimci bir biçimde kaldırılmasını gerekli kılmaktadır; bu engellerin (emperyalizmin, işbirlikçi kapitalizmin ve feodal kalıntıların) kaldırılması da ancak proletarya önderliğinde bir devrimin zaferine bağlıdır. Bu engellerin kaldırılmasını hedefleyen devrim, toplumsal devrime geçişin koşullarını hazırlayacaktır. Bu devrim, toplumsal demokratik halk devrimi olacaktır. Toplumsal demokratik halk devrimi, özü itibariyle burjuva demokratik bir devrim değil, burjuva-demokratik devrim görevlerini de üstlenmiş bir proleter devrimidir. Devrimin demokratik yönü, esas itibariyle küçük burjuva karakterdedir. Toplumsal devrim ile demokratik devrim, nitelikleri bakımından olsun, savaşan toplumsal güçlerin bileşimi açısından olsun, birbirinden farklıdır. Toplumsal devrimin amaçları ve koşulları ile demokratik devrimin amaçları ve koşulları farklıdır, birbirine karıştırmamak gerekir. Kır ve şehir küçük burjuvazisi sosyalizm için değil, demokratik devrim için mücadele eder. Sosyalizm için mücadele eden tek güç proletaryadır. "Küçük burjuvazinin tam bir demokratik devrim uğruna mücadelesini proletaryanın sosyalist devrim uğruna mücadelesiyle birbirine karıştırmak sosyalistler için siyasi iflas tehlikesi doğurur."(22) Aynı zamanda, ezilen ulus ve halkların, ulusal kurtuluş ve bağımsızlık mücadelesi ile, proletaryanın toplumsal kurtuluş mücadelesi de birbirine karıştırılmamalıdır. Ulusal kurtuluş hareketleri, demokratik devrim hareketleri, proleter sosyalist devrim sürecinin birer parçası olmakla birlikte, proleter sosyalist devrimin amaç ve koşulları ile karıştırılmamalıdır. İçinde

yaşadığımız ülke koşullarında, emperyalizme, işbirlikçi kapitalizme ve feodal kalıntılara karşı verilen mücadele, (farklı ideolojik ve siyasi kavrayışlara bakmaksızın) dıştan bakıldığında, ulusal ve toplumsal güçleri bir yumruk halinde birleştirmiş görünebilir. Bu görünüme aldanmamak gerekir. Bu güçleri bir araya getiren siyasi, toplumsal ve ekonomik amaçlar, içerikleri bakımından farklıdır; proletarya, farklı amaçları olan toplumsal güçlerin, belli tarihi koşullarda, geçici de olsa, bir anlık da olsa, "irade birliği" yapabileceklerini kabul eder. İşte toplumsal demokratik halk devrimi, bu anlamda, çeşitli milliyetlerden proletaryanın, köylülüğün, şehir küçük burjuvazisinin ve ulusal burjuvazinin, anti emperyalist, (aynı zamanda işbirlikçi kapitalizme de karşı) anti faşist, anti feodal mücadelede, koşullara bağlı irade birliğinin sonucu gerçekleşecektir. Lenin, "irade birliği" konusunda şöyle der: "İrade, belirli bir ilişki içinde, bir şey olabilir; başka bir ilişki içinde başka bir şey olabilir. Sosyalizm ve sosyalizm uğruna mücadele meselelerinde birliğin olmaması, demokrasi ve cumhuriyet uğruna mücadele ile ilgili meselelerde irade birliğinin olmayacağını kanıtı değildir. Bunu unutmak, demokratik devrim ile sosyalist devrim arasındaki mantıki farkı unutmak olur. Bunu unutmak, demokratik devrimin bütün halkın devrimi olduğunu unutmak olur; eğer bu devrim, 'bütün halkın' devrimi ise, o halde devrimin halkın tümünün ihtiyaç ve isteklerine karşılık vermesi ölçüsünde 'irade birliği'ni de ifade etmesi gerekir."(23)

Türkiye Kürdistan Yurtsever Devrimci Demokratları, bütün siyasal ve toplumsal sorunlara, uluslararası devrimci proletaryanın çıkarları açısından bakarlar ve çözümlerinin, dünya proleter sosyalist devrimine hizmetini amaçlarlar. Bu anlamda onlar, çeşitli milliyetlerden proletaryanın irade birliğinin çekirdeğini temsil ederler. Gerek Kürt, gerekse Türk ve diğer milliyetlerden Türkiye proletaryasını tek bir irade birliği altında birleştirecek olan temel etken proleter sınıf kardeşliğidir. Toplumsal demokratik halk devrimi sürecinde, Kürt proletaryası, bütün milliyetlerden proletaryanın birliği ve Türkiye Kürdistan Birleşik Halk Sosyalist Cumhuriyeti için mücadele ederken, Türk proletaryası da, Kürt ulusu üzerindeki her türden ulusal ve sınıfsal baskıya karşı durmalı, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını kararlılıkla savunmalı ve Türkiye Kürdistan Halk Sosyalist Cumhuriyeti'nin kuruluşuna hizmet edecek gönüllü birliğin koşullarının yaratılmasına çalışmalıdırlar. Türkiye Kürdistan Halk Sosyalist Cumhuriyeti, Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan'ın kurulmasının ve giderek merkezinde Kürdistan'ın olacağı Ön Asya Halk Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin oluşturulmasının temel taşı olacaktır. Çoğu için bu tespitler birer "fantezi"dir.

Onlar için, komünist bir dünya hayal etmek de aslında bir "fantezi" olduğu için komünist bir dünyaya hizmet edecek ara aşamalar da "fantezi" olacaktır. Doğaldır ki, Türk ve Kürt şehir küçük burjuvazisi ve köylülüğü ve ulusal burjuvazisi, dar ulusal görüşler taşımalarından ötürü, biçim olarak farklı, fakat öz olarak aynı olan, ezen ve ezilen ulus milliyetçiliğinin özelliklerini yansıtacaklardır. Türk şovenleri, "Ne demek Türkiye-Kürdistan? Bu, Kürt milliyetçiliğine ödün vermektir. Kürt milliyetçiliğiyle uzlaşmaktır!" diyeceklerdir. Bilinçli bir Türk YDD'si, Türk milliyetçiliğine ödün vermektense, Kürt milliyetçiliğine ödün vermenin daha devrimci bir tutum olduğu gerçeğini bir yana bırakarak, bunun bir "ödün" değil, "uzlaşma" değil, proleter enternasyonalizminin gereği olduğunu savunacaktır. Kürt YDD'leri de, Türkiye-Kürdistan kavramının, Kürdistan'ın yeni tipte bir sömürge olacağı gerçeğini maskeleyemeye hizmet ettiğini söyleyecekler ve Kürt YDD'lerini "Türk soluna teslim olmakla" suçlayacaklara karşı, onların saldırılarına karşı hazırlıklı olmalıdırlar. Kürt ulusal burjuvazisi ve küçük burjuvazisi, birleşik bir cumhuriyetten çok, bağımsız bir Kürt devletinden yana çaba göstereceklerdir... Her türden revizyonist, oportünist ve sosyal faşist siyasetler, böyle bir çabanın candan destekçileri olacaklardır. Kürt burjuvazisinin çabaları, asıl niyetlerini bir kıyıya bırakırsak, Kürdistan'ın sömürge koşullarında, anti emperyalist, anti sömürgeci, anti feodal mücadele sürecinde, ilerici bir çaba olarak değerlendirilirken, Türkiye Kürdistan Birleşik Halk Sosyalist Cumhuriyeti, toplumsal Demokratik Halk Devrimi olanak ve koşullarında, gerici olacaktır. Her şeye karşın, Kürt ve Türk YDD'leri, Kürt burjuvazisinin, köylülüğünün ve şehir küçük burjuvazisinin, ulusal kurtuluş ve bağımsızlık için verdiği mücadeleyi, demokratik içeriğinden ötürü desteklerken, sınıfsal yaklaşımı elden bırakmayacaktır. Onlar, proletaryanın bağımsız örgütlenmesi görevlerini ve toplumsal devrim amaçlarını hiçbir koşul altında unutmayacaklardır. Onlar, sabırlı, inatçı çabalarını,

emekçi kitleleri Türk ve Kürt burjuvazisinin etkilerinden kurtarmak için, aksatmadan sürdürecekler ve Bolşeviklerin, otokrasiye karşı mücadele deneyimlerini ve derslerini kendilerine eylem kılavuzu edineceklerdir.

Lenin, otokrasiye karşı ayaklanan halk için şöyle diyordu: "Ama bugün, otokrasiye karşı çıkmış tek bir bütün gibi gözükse bizzat bu toplum, emek ile sermayeyi ayıran uçurumla geri dönüşü olmayan bir şekilde bölünmüştür. Otokrasiye karşı ayaklanan halk, tek bir halk değildir. Mülk sahibi ve ücretliler; önemsiz sayıda (on bin ayrıcalıklı) varlıklı bir azınlık ile on milyonlarca malsız mülksüzler ve emekçiler, ileriye gören bir İngiliz'in daha 19. yüzyılın ilk yarısında dediği gibi, gerçekte 'iki ulus' meydana getirmektedir.

"(...) Çağdaş Rusya'da, devrime içeriğini veren, savaş halinde iki güç değildir ama ayrı cinsten ve farklı iki toplumsal savaştır. Birinci savaş, bugünkü otokratik düzenin bağrında verilmektedir ve köleliğe dayanır; öteki ise gözlerimiz önünde doğan, geleceğin burjuva demokratik düzeninin içinde yer alan savaştır. Biri, özgürlük için (burjuva toplumunun özgürlüğü için), demokrasi için, yani halkın mutlak egemenliği için bütün halkın verdiği savaştır, öteki, toplumun sosyalist örgütlenmesi için, proletaryanın burjuvaziye karşı giriştiği sınıf mücadelesidir.

"Şu halde, sosyalistlere, nitelikleriyle, amaçlarıyla ve kavgada kesin bir tutum almaya yetenekli toplumsal güçlerin bileşimi bakımından, tamamen farklı iki savaşı aynı zamanda yürütmek gibi zor ve ağır basan bir görev düşüyor."(24)

YDD'ler için bu görevleri yerine getirmek oldukça zordur, fakat olanaksız değildir.

Uluslararası komünist hareketin içine düştüğü bunalım, revizyonizmin (Rus, Çin, Avrupa vb.) oldukça örgütlü ve etkin bir güç olarak devrimin karşısına dikilmesi, ülkenin bir küçük burjuvalar ülkesi olmasından ötürü küçük burjuva ideoloji ve siyasetin daha kolaylıkla emekçi kitleleri etki altında tutması, Kürt milliyetçiliğinin ve Türk şovenizminin çeşitli milliyetlerden proletaryanın birliğine ve Marksist-Leninist mücadele çizgisine verdiği zararlar, Marksizm-Leninizmin küçük burjuva sınıfsal temelde yorumlanışının yol açtığı bölünmeler (bu da bir çeşit revizyonizmdir), grupçuluk, kariyerizm, sıgılık, maceracılık, rekabet, sağcılık, "sol"culuk vb...

Faşist, gerici, reformist burjuvazinin kitleler üzerindeki etkinliği, baskıları, yalan ve aldatmacaları, şu bu... koşullarında, farklı amaçlarla hareket eden toplumsal güçlerin, zamana, koşula bağlı geçici irade birliğini sağlamak, çeşitli sapmalara karşı savaşmak, teorik olarak ne söylersek söyleyelim, pratikte boyumuzu aşan bir görevdir. Devrimin bize yüklediği birçok görevde de yetersiz kalmaktayız. Bu yetersizlik, karşılaştığımız her sorunda kendini duyurmaktadır; siyasi kavrayışımızda, kitle bağlarımızda, örgüt yapımızda, her şeyde... Ancak, büyük hedeflere, önümüze koyduğumuz küçük hedefleri başarıyla aşarak varabileceğimizi biliyoruz; farklı amaçlarla hareket eden toplumsal güçlere, hayatın her alanında irade birliğini, küçük birimlerde, özgül koşullar temelinde gerçekleştirebiliriz. Basitten karmaşığa, birden ikiye, azdan çoğa, küçükten büyüğe, aşağıdan yukarıya bir hat izleyerek... İşte birbirinden farklı, fakat bir sürecin birbirine bağlı üç halkası olarak önümüzde duran üç müdahale görevini içeren, toplumsal-demokratik halk devrimi savaşında da YDD'ler bu yolu izleyeceklerdir.

Devrimimizin neden doğrudan bir toplumsal devrim olmayacağını yukarıda açıkladık. Şimdi de Komintern'in örneğini verdiği sömürge ve yarı sömürgelere özgü milli ve demokratik devrim tipinin neden ülkemize uygun olmadığını açıklamaya çalışalım:

1916'da Lenin, dünya ülkelerinin çoğunluğu kapitalist gelişme aşamasına ulaşmadığı ya da daha yeni yeni kapitalist gelişme aşamasının başlangıcında buldukları için sosyalist devrimin bütün ülkelerin proleterlerinin birleşik eylemi olamayacağını belirtir... "Yalnızca Batı'nın ve Kuzey Amerika'nın gelişmiş ülkeleri sosyalizm için olgunlaşmıştır."(25) der. Çünkü; "Bu ileri ülkelerde (İngiltere, Fransa, Almanya vb.) ulusal sorun çoktan çözülmüştür; ulusal birlik amacını çoktan tamamlamıştır; nesnel olarak, yerine getirilecek 'genel ulusal görevler' yoktur. Bundan dolayı bugün ulusal birliği 'havaya uçurmak' ve sınıf birliğini kurmak ancak bu ülkelerde olanaklıdır..."

"Gelişmemiş ülkelerde durum farklıdır... yani bütün Doğu Avrupa'da ve bütün sömürge ve yarı sömürgelerde. Bu alanlarda, genellikle, hâlâ ezilen ve kapitalist olarak gelişmemiş

uluslar varlıklarını sürdürmektedir. Nesnel olarak, bu ulusların hâlâ yerine getirilecek genel ulusal görevleri, yani demokratik görevleri, yabancı baskıyı yıkma görevleri vardır... Muzaffer proletarya zafer kazandığı ülkeleri yeniden düzenleyecektir... Bu bir anda yapılamaz, burjuvazi de bir anda 'alt edilemez'."(26)

Yine Lenin, Doğu halkları ve Doğu'lu komünistlerin görevleri için şöyle der:

"... Doğu halklarının çoğunluğu emekçi halkın tipik temsilcileridirler: Kapitalist fabrikalar okulundan geçmiş işçiler değil, orta çağ zulmünün kurbanı, sömürülen emekçi köylü yığınlarının tipik temsilcileri. (...) Bu bakımdan, dünya komünistlerinin bundan önce karşılaşmadıkları bir görevle karşı karşıyayız: komünizmin genel teori ve pratiğine dayanarak kendinizi Avrupa ülkelerinde mevcut olmayan özgül koşullara uydurmak zorundasınız, o teori ve pratiği uygulayacağınız koşullarda nüfusun ezici çoğunluğu köylülerdir; ve görev kapitalizme karşı değil, ortaçağ kalıntılarına karşı mücadele etmektir."(27)

Yarı sömürge, yarı feodal ülkeler için Komintern programı da şöyle der:

"Bu ülkelerde, feodalizme ve kapitalizm öncesi sömürü biçimlerine karşı mücadele verilmesi, sürekli olarak köylü toprak devriminin gerçekleştirilmeye çalışılması ve yabancı emperyalizme karşı ve milli bağımsızlık için mücadele edilmesi belirleyici bir önem taşır. Kural olarak bu ülkelerde proletarya diktatörlüğüne geçiş, ancak bir dizi hazırlık aşamalarından geçmekle, ancak burjuva demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştüğü bütün bir dönemin sonucu olarak mümkündür."(28)

Sömürge, yarı sömürge ve yarı feodal ülkelere özgü bir devrim olan ulusal ve demokratik devrim tipinin en belirgin ve en başarılı örneği olan Çin Halk Devrimi'ni kaba hatlarıyla ele alırsak, Türkiye devriminin yolunu çizmeye çalışan birçok siyasetin, ideolojilerini esas olarak Mao Zedung'un teorik çalışmaları üzerine oturmaya çalıştıklarını görürüz. Bu yaklaşım biçimi, dünya devrimci pratiğini, kendi özgül koşulları içinde inceleyen, bu temelden dersler çıkartan yaratıcı anlayışı değil, hazır formüllerle yetinme anlayışını, hazır formüllerin "ithal" anlayışını ifade eder. Bu anlayış, kendi hastasını temel alan, tedaviyi ve reçeteyi buna göre hazırlayan devrimci anlayış değildir... hastasını hazır bir reçeteye uydurma oportünist anlayışdır. Bugün Mao Zedung'u "anti marksist" ilan eden dünün Mao Zedung düşüncesi takipçileri, böyle bir anlayışın temsilcileri olarak bugün de, yeni keşfettikleri başka bir reçeteye göre hastalarına hazır reçeteler uydurma çabalarını sürdürmektedirler. Onlar, "kelimeler" üzerinde bile Mao'nun etkilerinden "arınmaya" çalışırsanız, özleri değişmediği için, bu kez de aynı takipçi ruh ve kölece bağlılıkla başka bir reçeteye göre hareket etmektedirler. Marksizmin en temel kurallarından biri, somut durumların somut tahlilinden yola çıkmak gerektiği gerçeğidir. Mao Zedung'u Marksist-Leninist olarak nitelmemizin nedenlerinden biri budur; O, bazı hatalarına karşın, Çin devriminin bütün sorunlarında, somut olgulardan hareket etmiştir; gerçeği olgularda aramıştır. Ve Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerini Çin'in özgül koşullarına uygulamaya çalışmıştır... Çin Halk Devrimi'nin zaferi, bu çabaya sıkı sıkıya bağlıdır.

Mao Zedung, Çin devriminin tarihi özelliğini, devrimin iki aşamaya bölünmüş olmasıyla açıklar. Birinci olarak demokratik devrim, ikinci olarak sosyalist devrim. Bu iki devrim, nitelikleri gereği, iki ayrı devrimci süreci oluştururlar ve birbirlerine karıştırılmamaları gerekir. Çin toplumunun sömürge, yarı sömürge ve yarı feodal nitelikte oluşu, bu özelliğin belirleyici etkenidir. Devrimin birinci adımı, sömürge, yarı sömürge ve yarı feodal toplum biçimini, bağımsız, demokratik bir toplum haline getirmektir. Devrimin ikinci adımı ise devrimi ilerletmek ve sosyalist bir toplum inşa etmek olacaktır. Bu aşamaya, uzun süren bir demokratik devrim sürecinden geçilerek varılacaktır. Bunun için Çin devrimi, ilk adımında, emperyalizmi ve feodalizmi karşısına alır. Çünkü emperyalizm Çin halkının en büyük düşmanıdır ve sömürsünü sürdürmek için esas olarak feodal toprak ağalığına dayanır. Feodal toprak ağalığı emperyalizmin suç ortağıdır.

Mao, Çin toplumunun özelliklerini sayarken, feodal sömürünün egemen karakterini şöyle anlatır:

"Feodal zamanların kendine yeterli doğal ekonomisinin temelleri yıkılmıştır; fakat feodal sömürü sisteminin temeli olan, köylülerin toprak ağası sınıfı tarafından sömürülmesi, hem

olduğu gibi korunmuş, hem de bu sömürü, komprador ve tefeci sermayenin sömürüsüne de sıkı sıkıya bağlı olduğundan, Çin'in toplumsal ve ekonomik hayatını açıkça hakimiyeti altında tutmaya devam etmiştir.”(29)

Görüleceği gibi, Çin'in ekonomik ve toplumsal hayatını egemenliği altında bulunduran esas güç feodalizmdir ve emperyalizmle işbirliği içindedir.

Çin üzerinde emperyalist sömürünün biçimi ise şöyledir:

Emperyalistler, eşit olmayan anlaşmalarla, “Çin'deki bütün önemli ticaret limanlarını denetimleri altına” almışlardı. “Bu limanların çoğunda bazı yerleri kendi doğrudan denetimleri altındaki ayrıcalıklı bölgeler haline” getirmişlerdi. “Ayrıca Çin'in gümrüğünü, dış ticaretini ve ulaşımını (deniz, kara, ırmak, göl ve hava) denetimleri altına” almışlardı. “Böylece, mallarını Çin'e yığma, onu kendi sanayi ürünleri için bir pazar haline getirme ve aynı zamanda Çin tarımını kendi emperyalist ihtiyaçlarına göre yönlendirme olanağını ellerine” geçirmişlerdi.

“Emperyalist devletler Çin'in hammaddelerinden ve emeğinden yararlanmak amacıyla Çin'de pek çok ağır ve hafif sanayi girişimini işletmekte ve böylelikle, Çin'in milli sanayisi üzerinde iktisadi baskı yaparak üretici güçlerin gelişmesini” önlemekteydiler.

“Emperyalist devletler, Çin hükümetini borçlandırarak ve Çin'de bankalar kurarak Çin'in bankacılığını ve maliyesini tekelleri altına” almışlardı. “Böylece sadece meta rekabeti alanında Çin'in milli kapitalizmini ezmekle” kalmamışlar, “aynı zamanda bankacılığını ve maliyesini de denetimlerine” almışlardı.

“Emperyalist devletler, ticaret limanlarından en ücra iç bölgelere varıncaya kadar, Çin'in bir ucundan diğer ucuna, bir komprador ve tefeci tüccar sömürü ağı” kurmuşlardı. “Çin köylü kitleleri ve halkın diğer kesimleri üzerindeki sömürülerini kolaylaştırmak için kendilerine hizmet eden bir komprador ve tefeci-tüccar sınıfı” yaratmışlardı.”(30)

“Emperyalizm, sadece Çin'in canalcı önem taşıyan mali ve iktisadi can damarlarını değil, aynı zamanda siyasi ve askeri gücünü de denetimi altında bulundurmaktadır. İşgal altındaki bölgelerde Japon emperyalizmi her şeyi elinde tutmaktadır.”(31)

Mao Zedung şöyle der: “Bugünkü aşamada Çin devriminin niteliği nedir? Burjuva demokratik mi yoksa proleter sosyalist bir devrim midir? Açıktır ki, ikincisi değil, birincisidir.

“Çin toplumu sömürge, yarı sömürge ve yarı feodal olduğuna göre, Çin devriminin başlıca düşmanları emperyalizm ve feodalizm olduğuna göre; Çin devrimi, büyük burjuvazi devrime ihanet ederek düşman haline gelse bile, genel olarak kapitalizmi ve kapitalist özel mülkiyeti değil, emperyalizmi ve feodalizmi hedef almaktadır. Bütün bunlar doğru olduğuna göre, bugünkü dönemde Çin devriminin niteliği proleter sosyalist değil, burjuva demokratiktir.”(32)

“Sömürge ve yarı sömürge bir ülkede böyle bir devrim, birinci aşaması ya da birinci adımı sırasında, toplumsal niteliği bakımından temelde hâlâ burjuva demokratik olduğu ve nesnel hedefi kapitalizmin gelişmesi için yolu açmak olduğu halde, artık burjuvazinin diktatörlüğü altında kapitalist bir devlet kurmak amacıyla burjuvazinin önderlik ettiği eski tipte bir devrim değildir. Bu devrim, birinci aşamada, yeni demokratik bir toplum ve bütün devrimci sınıfların ortak diktatörlüğü altında bir devlet kurmak amacıyla proletaryanın önderlik ettiği yeni tipte bir devrimdir. Böylece bu devrim, gerçekte, sosyalizmin gelişmesi için daha da geniş bir yol açma görevini yerine getirir.”(33)

Sömürge ve yarı sömürge ülke devrimleri, tabiatları gereği anti emperyalist bir temele dayanan ulusal devrimlerdir. Bir ülke ekonomisi emperyalizme bağımlıysa, o ülkenin siyasi bağımsızlığı biçimseldir. Siyasi yönetimin ipleri emperyalistlerin elindedir. Bu tip ülkelerde proletarya, emperyalizme karşı, emperyalizmden zarar gören bütün sınıf ve tabakaları yönlendirmek, ekonomik ve siyasi bağımsızlığı kazanmak için, onlara önderlik etmek ve ulusal bir devrim yapmak görevleriyle yükümlüdür. Ulusal devrimi gündeme getiren ve zorunlu kılan, ülkenin emperyalizme bağımlı oluşudur.

Emperyalizmin açık işgal koşullarında ya da ekonominin candamarını doğrudan doğruya elinde bulundurduğu sömürge, yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerde devrim, esas olarak emperyalist baskı ve sömürüye karşı ayaklanırken, onların işbirlikçileri olan feodal toprak ağalarını ve komprador kapitalizmini de karşısına alır. Geniş köylü kitlelerinin, toprak ve

özgürlük isteği ile proletaryanın yanında yer almasının nedeni feodal sömürü ve zulümdür. Öne çıkan devrim görevleri ulusal ve demokratik karakterdedir. Sosyalist devrim, ancak ulusal demokratik devrimin zaferinden sonra söz konusudur. Sosyalizmin maddi önkoşullarının bulunmadığı böylesi koşullarda sosyalist devrimin sözünü etmek "sol" oportünizm olur. Lenin, İki Taktik adlı eserinde, proleter sosyalist devrimden önce burjuva demokratik bir devrimin zorunluluğu konusunda şöyle der: "Rusya'nın ulaşmış olduğu iktisadi gelişme (objektif şartlar) ve geniş proletarya yığınlarının ulaşmış oldukları bilinç ve örgütlenme derecesi (objektif şartlarla kopmaz bağları olan subjektif şartlar) işçi sınıfının şu anda ve tam olarak kurtuluşunu imkansız kılmaktadır. Ancak en kalın kafalılar, şu anda gelişmekte olan demokratik devrimin burjuva köklerini inkâr edebilirler; ancak en saf iyimserler, işçi yığınlarının sosyalizmin amaçları hakkında ve bu amaçlara ulaşmak için tutulacak yol hakkında henüz pek az şey bildiklerini unutabilirler. Ve hepimiz inanıyoruz ki, işçilerin kurtuluşu, işçilerin kendilerinin eseri olacaktır; yığınların bilinci ve örgütlenmesi olmadan, yığınları burjuvazinin tümüne karşı açık sınıf mücadelesi yoluyla hazırlamadan ve eğitmeden, bir sosyalist devrim söz konusu olamaz."(34)

Leninist ilkeleri Çin koşullarına uygulayan Mao da şöyle der: "... henüz sosyalizmi kurmaya girişmenin zamanı değildir. Çin'deki devrimin şimdiki görevi emperyalizme ve feodalizme karşı savaştır ve bu görev yerine getirilmedikçe sosyalizm söz konusu değildir. Çin devrimi bu iki adımı, önce yeni demokrasi, sonra da sosyalizm adımlarını atmak zorundadır."(35)

Birbirinden farklı iki devrimi, ulusal demokratik ve sosyalist devrimi ve bu devrimlerin koşul ve görevlerini birbirine karıştıranları Mao uyarır. Der ki:

"Ama hiçbir kötü niyetleri olmaksızın, 'tek devrim teorisi' ve 'hem siyasi devrimi, hem de toplumsal devrimi bir darbeye gerçekleştirme' hayalci anlayışı ile yola sürüklenen kimseler de vardır. Bunlar, devrimimizin iki aşamaya bölündüğünü, bir sonraki devrim aşamasına ancak birinci aşamayı tamamladıktan sonra varabileceğimizi ve 'her ikisini de tek bir darbeye gerçekleştirmek' diye bir şey olmadığını anlamıyorlar. Onların anlayışı da çok zararlıdır, çünkü bu anlayış devrimde atılacak adımları birbirine karıştırmakta ve bugünkü görevin gerçekleştirilmesine yönelik çabaları zayıflatmaktadır. İki devrim aşamasından birincisinin, ikincisinin koşullarını sağladığını ve arada bir burjuva diktatörlüğü aşaması olmasına izin verilmeksizin bu iki aşamanın birbirini izlemesi gerektiğini söylemek Marksist devrimci gelişme teorisine uygundur ve doğrudur. Öte yandan demokratik devrimin kendine özgü bir görevi ve dönemi olmadığını ve başka bir görevle, yani ancak başka bir dönemde gerçekleştirilebilecek olan sosyalist görevler birleştirilip aynı anda gerçekleştirilebileceğini söylemek, gerçek devrimcilerin reddettiği bir görüştür; onların 'bir darbeye her ikisini birden gerçekleştirmek' dedikleri şey budur."(36)

Görülebileceği gibi, Çin devriminin karakteri, anti emperyalist ve anti feodaldır. Amacı bağımsız ve demokratik bir toplum kurmaktır. Yeni Demokratik Toplum diye adlandırılan bu toplumun siyaseti, özünde köylülerin haklarını verme siyasetidir. Bu anlamda Çin devriminin, özünde bir köylü devrimi olduğunu söyleyebiliriz.

Mao Zedung'un söyledikleri, Çin için doğrudur... Ama Çin için doğru olanı, farklı koşullara sahip ülkemiz için de kabul etmek yanlış olacaktır. Daha önce de belirttiğimiz gibi bir ülke devriminin niteliğini ve görevlerini belirleyen, o ülkenin toplumsal ve ekonomik yapısı ve bu yapı üzerinde yükselen siyasal üstyapının niteliğidir.

Sorunların yüzeysel, ezberci bir biçimde ele alınışı, emperyalizmin sömürü biçimindeki farklılıkları, ülkenin toplumsal-ekonomik yapısının özgünlüğünü, ulusal bileşimindeki özellikleri dikkate almaz ve hazır formüllerle yetinir. Bu anlayışla devrim sorunları çözülmez. Biz, Marksizm-Leninizmin genel teori ve pratiğine dayanarak ne Avrupa ülkelerinde ne de Asya ülkelerinde örneği varolmayan, ülkemize özgü bir devrim göreviyle karşı karşıyayız. Ülkemiz koşullarına baktığımız zaman, koşulların dayatması sonucu, ulusal, demokratik ve sosyalist görevlerin iç içe geçtiğini görürüz. Nasıl ki ulusal demokratik devrimlerde, ulusal ve demokratik görevler iç içe geçmişse, bir zincirin birbirine bağlı iki halkasını oluşturuyorlarsa, Toplumsal Demokratik Halk Devrimimizde de ulusal, demokratik ve sosyalist görevler iç içe geçmiştir. Her üç görev, hem birbirlerinden farklı içeriklere ve koşullara sahiptirler, hem de

bir sürecin zorunlu kıldığı, birlikte ele alınması ve çözümlenmesi gereken görevlerdir. Emperyalist baskı ve sömürüyü yok etmek için ulusal devrim, feodal kalıntıların yarattığı ayakbağlarını temizlemek için demokratik devrim görevlerini omuzlayan çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kürdistan proletaryası, ulusal ve demokratik devrim görevlerinin orta yerine sosyalist görevleri koyabilecek nesnel koşullara sahiptir.

Özetlersek: Çin devriminin ulusal ve demokratik karakterlerini belirleyen toplumsal-ekonomik ve siyasal Çin koşullarıyla, ülkemiz koşulları farklı içeriklere sahiptir. Farklı koşullara sahip ülkelerin farklı devrim süreçleri izleyecekleri doğaldır.

Emperyalizmin sömürü mekanizması değişik ülkelerde farklı biçimlere bürünür; ülkenin ekonomik-toplumsal yapısına göre, farklı sınıflarla işbirliğine girer. Ülkemizde emperyalizmin sömürü biçimi, emperyalizmin işbirlikçilerinin sınıfsal niteliği, burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinin niteliği, emekçi kitlelerinin sahip oldukları demokratik, ekonomik, siyasal hak ve özgürlüklerin düzeyi, feodal kalıntıların düzeyi, köylü mülkiyetinin biçimi, sosyalizmin önkoşullarının ulaştığı düzey, Çin koşullarından tamamen farklıdır. Biçimsel benzerlikler olmakla birlikte, devrimimizi sadece ulusal ve demokratik görevlerle sınırlamak, devrimin sosyalist görevlerini daha sonraki bir aşama içinde düşünmek sağ oportünizme teslim olmak demektir.

Çin'de emperyalizm, ekonominin kilit noktalarını, ülke hayatının can damarlarını doğrudan doğruya elinde bulunduruyordu. 1931'den 1945'e kadar da, Japon emperyalizmi Çin'in büyük bir kısmını açık işgali altında tutmaktaydı. Çin, Türkiye'de olduğu gibi, başarısını sürdürmemiş de olsa ulusal bir devrim sürecinden (Kemalist devrim) geçmemiştir.

Emperyalizmin toplumsal dayanağını, esas olarak feodal toprak ağalığı oluşturmaktaydı. Ortaçağ karanlığı ülkeyi egemenliği altında tutmaktaydı. Bu koşullarda devrim, dışta emperyalizme, içte de feodalizme karşı, ulusal ve demokratik görevlerle yükümlüdür.

Çözmesi gereken temel çelişme, emperyalizm ile Çin ulusu arasındaki çelişme ve feodalizmle geniş halk kitleleri arasındaki çelişmedir. Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme süreci belirleyecek bir niteliğe sahip değildir.* Siyasal iktidar, yani devlet iktidarı, esas olarak emperyalizmin işbirlikçisi olan feodal toprak ağalığının elindedir. Bu süreç içerisinde sosyalist devrim görevlerinin gündeme alınması söz konusu değildir. Genel nüfusunun yüzde seksenini köylülüğün, köylü nüfusunun da yüzde yetmişini topraksız ve yoksul köylülüğün, yüzde yirmisini de orta köylülüğün oluşturduğu, sanayi proletaryasının genel nüfusun binde beşini oluşturduğu, sanayisi cılız, ulusal kapitalizmi emekleme halinde, sosyalizmin önkoşulları yok denecek kadar az olan sömürge, yarı sömürge ve yarı feodal bir ülke devrimi, elbette proleter sosyalist devrim ya da bizim düşündüğümüz gibi Toplumsal Demokratik Halk Devrimi olamazdı. Bu ülkede devrim, ulusal bağımsızlık ve demokratik devrim görevlerini yerine getirecek, kapitalizmin gelişmesinin yolunu açacak ve sosyalizmin önkoşullarını uzun bir sürede hazırlayacak olan demokratik halk devrimi olacaktır ve doğal olarak da demokratik devrimin özü toprak devrimi olacaktır.

Türkiye-Kürdistan proletaryasının ve emekçi halk kitlelerinin, emperyalizme, sömürgeciliğe ve feodal kalıntılara karşı ulusal ve demokratik devrim mücadelesi ve bu mücadelenin zorunlu kıldığı siyasal, ekonomik görevler tartışma konusu edilmediği için, bu konulara değinmeyeceğiz. Bizim için söz konusu olan, burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadele ve bu mücadeleye bağlı olarak sosyalist devrim görevlerinin neden Türkiye-Kürdistan devriminin odak noktası olduğudur. Neden siyasal hedefimiz sadece demokratik halk diktatörlüğü değil de, proletaryanın ve köylülüğün demokratik diktatörlüğü olan Toplumsal Demokratik Halk Diktatörlüğüdür? Bu diktatörlük, proletaryanın sosyalist diktatörlüğü değildir; fakat Çin'de olduğu gibi yeni demokratik diktatörlük de değildir... bu diktatörlük, proletarya hegemonyasında, işçi köylü ittifakının, yarı sosyalist karakterli siyasal üstyapısıdır. Yarı sömürge bir ülkede, yarı feodal ilişkiler büyük ölçülerde varlığını sürdürebilir, burjuva-demokratik devrim tamamlanmamış olabilir, ulusal sorun çözümlenmemiş olabilir, siyasal özgürlükler son derece kısıtlı olabilir; fakat böyle bir ülkede kapitalizmin gelişme düzeyi, sosyalizmin inşası için gerekli maddi ön koşulları belli ölçülerde olgunlaştırmış ise proletaryanın görevleri böyle bir ülkede, Çin örneğinde olduğu gibi,

demokratik ve ulusal devrimle sınırlandırılmaz. Bu noktada, Komintern programına yeniden başvurmamız yerinde olacaktır.

“Yarı feodal ilişkilerin tarımda büyük ölçüde varlığını sürdürdüğü, ancak buna rağmen sosyalizmin inşası için gerekli maddi ön koşulların belli ölçülerde varolduğu, burjuva-demokratik devrimin tamamlanmadığı, kapitalizmin gelişmesinin, orta düzeyde olduğu ülkeler (İspanya, Portekiz, Polonya, Macaristan, Balkanlar vb.): Bu ülkelerden bazılarında burjuva-demokratik devrim oldukça hızlı bir şekilde gelişerek sosyalist devrime dönüşebilir, diğerlerinde ise burjuva-demokratik devrimin görevlerinden birçoğunu yerine getirmek zorunda olan proletarya devrimi tiplerine gerek duyulacaktır.”(37)

Odak Noktasında Sosyalist Görevlerin

Yüklü Olduğu Bir Devrim

İşte üzerinde düşündüğümüz nokta burada yatmaktadır: “Burjuva-demokratik devrimin görevlerinden birçoğunu yerine getirmek zorunda olan proletarya devrimi...”

Sosyalizmin inşası için gerekli maddi ön koşulların tam anlamıyla olmasa da, belli ölçülerde varolduğu, proletarya önderliğinde geniş bir köylü hareketinin koşullarının bulunduğu, orta sınıfların hızla eridiği ülkelerde, burjuva-demokratik devrim görevlerinin birçoğunu yerine getirmek zorunda olan proletarya devriminin özgül biçimleri düşünülmelidir. Odak noktasında sosyalist görevler yüklü olan Toplumsal Demokratik Halk Devrimimiz, bu tip bir devrim olacaktır; bu devrim, feodal kalıntıları bağrında taşıyan, geri kapitalist yarı sömürge ülkelere özgü bir devrim tipidir... Böyle bir devrimin başarısı, çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kürdistan proletaryasının, devrimin nesnel koşullarına bağlı olarak öznel koşulları hazırlamasına bağlıdır. Türkiye-Kürdistan proletaryasının örgütlenmesi, geniş emekçi kitlelerle bağların kurulması, özellikle Kürt ulusal hareketinin devrimci dinamizminin devrimimize doğru biçimde kanalize edilmesi görevleri, YDD’lerin omuzlarında bulunmaktadır.

Önce, sosyalizmin maddi ön koşullarından ne anladığımızı açıklayalım.

1. Üretim araçlarının yoğunlaşması.
2. Emeğin dev boyutlarda toplumsallaşması.
3. İşçi örgütlerinin güçlenmesi.

Bu koşulların varolması ve gelişmesi, kapitalist üretim ilişkilerinin varlığına ve gelişmesine bağlıdır. Kapitalist üretim ilişkileri, üretim araçlarının özel mülkiyetine ve ücretli emeğin sömürülmesine dayanır. Bu ilişkilerin topluma egemen olması demek, üretimin esas olarak pazar için yapıyor olması demektir; o toplumda üretim araçlarının egemen mülkiyet biçiminin kapitalist özel mülkiyet biçiminde olması ve esas sömürünün ücretlilerin sırtından sağlanması demektir. Yani ücretli emeğin egemen durumda olması demektir. Ülkemiz, feodal kalıntıları bağrında taşımakla birlikte, emperyalizme bağımlı kapitalist üretim ilişkileri egemen durumdadır. Bu konunun ayrıntıları ile açıklanması ayrı bir yazı konusudur ve ilerki yazılarımızda sunacağız.

Biliyoruz ki, uluslararası proleter sosyalist devrim genel olarak kapitalist gelişmenin koşullarından, özel olarak da onun emperyalist aşamasından doğar. Amacı, burjuva toplumunun mülkiyet ilişkilerini zor yoluyla yıkmaktır, sömürücü sınıfları mülksüzleştirmektir. Toplumun ekonomik temelini köklü bir biçimde yeniden kurmaktır. Bunun için siyasi iktidarın proletaryanın eline geçmesi gereklidir. Bu anlamda, siyasi iktidarın proletaryanın eline geçmesi proletarya devrimidir. Toplumsal Demokratik Halk Devrimi, proletarya devriminin bir biçimi, fakat tamamen kendisi değildir; onun ülkemize özgü ön aşamasıdır. Böyle bir devrimin gerçekleşebilmesi için sosyalizmin maddi önkoşullarının belli oranlarda varolması ve gelişmesi gerekmektedir. Bu da, ülkemizdeki kapitalist gelişme koşullarına bağlıdır.

Emperyalizmin baskı ve sömürüsü altında bulunan ülkelerde, kapitalizm, emperyalizme bağımlı da olsa, sonuçları bakımından emperyalist ülkelerin kapitalist gelişmelerine hizmet de etse, o ülkede, sosyalizmin maddi önkoşullarının belli oranlarda yaratılmasına yol açar. Dev boyutlara ulaşmasa da emeği toplumsallaştırır, üretim araçlarını yoğunlaştırarak merkezileşmesine yol açar, işçi örgütlerinin güçlenmesinin koşullarını yaratır. Hele bizimki gibi, emperyalizmin feodalizmle değil de, burjuvaziyle işbirliği halinde bulunduğu ülkelerde,

kapitalist gelişme daha hızlı bir seyir izler. Yarı sömürgelerde emperyalizmin kapitalizmi geliştirmedeği söylenir; bu, o ülkenin ulusal kapitalizmi anlamında doğrudur ama genel anlamda yanlıştır. Emperyalizme bağımlı kapitalizm, emperyalist ülkelerdeki kapitalizmin bir parçasıdır ve onun gelişmesinin ve çökmesinin koşullarına yardımcı olur. Üretim araçlarının özel mülkiyeti ile üretimin toplumsal niteliği arasındaki çelişme, emperyalizme bağımlı geri kapitalist ülkelerde de gündemdedir. Bu çelişmenin sınıfsal plana yansması burjuvazi-proletarya çelişmesidir ve yarı sömürgeler için değişik bir özeliğe sahiptir. Emperyalist ülkelerde bu çelişme, emperyalist ülkenin proletaryası ile burjuvazisi arasında iken, yarı sömürgelerde, yarı sömürge ülkelerin proletaryası ile burjuvazisi ve o ülkeleri sömüren emperyalist ülkelerin burjuvazisi arasındadır... çünkü, üretim araçlarının özel mülkiyeti, bir bütün olarak, tek başına yarı sömürge ülkelerin burjuvalarına ait değildir. Gerek yatırımlar, gerekse sermaye ihracı ile emperyalist burjuvaziye bağlı olan işbirlikçi burjuvazi, tek başına proletaryanın karşısında değildir. Suç ortakları olan emperyalistler ve feodal kalıntılarla birlikte proletaryanın karşısındadır.

Demokratik ve ulusal devrim görevlerinin orta yerine sosyalist görevlerin yerleşmesinin nedeni, üretim araçlarının özel mülkiyeti ile üretimin toplumsal niteliği arasındaki çelişmenin, belirleyici bir düzeye yükselmesidir. Toplumsal Demokratik Halk Devrimi, emperyalizmle Türkiye-Kürdistan halkları arasındaki çelişmeyi, feodal kalıntılarla geniş halk kitleleri arasındaki çelişmeyi, ancak işbirlikçi burjuvazi ile çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kürdistan proletaryası arasındaki çelişmeyi temel alarak çözebilir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, İkinci Paylaşım Savaşı, ABD emperyalizmini, dünya kapitalizminin belkemiği durumuna yükseltecek ekonomik, askeri ve siyasi koşulları doğurdu. Dünyanın yeniden paylaşılması için verilen emperyalist yağma savaşı bitmiş, fakat paylaşım henüz bitmemişti; yeni yöntemlerle, yeni sömürgecilik yöntemleriyle sürmekteydi. Savaş öncesi, İngiliz, Fransız, Alman, Japon vb. emperyalistlere bağımlı bulunan birçok ülke efendi değiştirmeyordu. Türkiye de efendi değiştiren ülkelerden biriydi. Özellikle Marshal Yardımı ile başlayan Amerikan "yardımı", dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi, Türkiye'de de ürünlerini vermeye başladı. Ekonomik bağımlılık, askeri ve siyasi bağımlılığı da beraberinde getirdi. ABD emperyalizminin çıkarlarına uygun siyasi bir iktidar oluştu. ABD emperyalizminin dış siyaseti neyi emrediyorsa, Bayar-Menderes diktatörlüğü onu uyguladı. Kore Devrimi'ni bastırmak, Kore'li işçilere ve köylülere karşı savaşmak için Kore'ye asker gönderildi. O zamanlar sosyalist olan Sovyetler Birliği'ni kuşatmak için ABD'ye bütün olanaklar sağlandı; ülke topraklarında Amerikan üsleri kuruldu. İkili anlaşmalarla, köleliğin gerektirdiği askeri ve siyasal bütün adımlar atıldı. 1950'ler, aynı zamanda yarı feodal ekonominin temellerinin çatırdadığı yıllardır. Bu yıllar, karayollarının yapımının hızlandığı, sanayi için altyapı kurumlarının oluşturulmaya çalışıldığı, tarım ürünlerinin daha geniş pazarlara ulaştığı, pazar ekonomisinin geliştiği, şehirlere akınların yoğunlaştığı, proleterleşmenin hızlandığı yıllardır. Emperyalizme bağımlı kapitalist gelişme, toplumsal farklılıkları alabildiğine belirginleştiriyordu...

Modern üretim araçları, tarıma da giriyor, toplumsal uyanışı hızlandırıyor. Türkiye, ABD'nin bir yarı sömürgesiydi artık. Ancak 1960'lardan sonra, diğer emperyalist ülkelerle, özellikle de Batı Almanya ile ilişkiler yoğunlaşmış ve Türkiye 1980'lere geldiğinde genel olarak emperyalizmin, özel olarak ABD ve Batı Alman emperyalizminin yarı sömürgesi haline gelmiştir. Türkiye'nin yeniden yarı sömürge olma süreci, aynı zamanda Türkiye-Kürdistan devriminin koşullarının olgunlaşması sürecidir de. Dışa bağımlı da olsa, sanayide ve tarımda meydana gelen kapitalist gelişmeler, sonuçları bakımından üretim araçlarının oldukça yoğunlaşmasına, üretimin toplumsallaşmasının büyük boyutlara ulaşmasına ve güçlü bir işçi sınıfının yaratılmasına yol açmıştır.

Ülke ekonomisine, buna bağılı olarak da toplumsal-siyasal-kültürel vb. yaşama damgasını vuran esas güç, işbirlikçi kapitalizmdir. Bu kapitalizmin niteliğini belirleyen şey, daha önce de belirttiğimiz gibi, emperyalizme bağımlılığıdır. İşleyişi, gelişme yönü emperyalistlerin çıkarlarına göre biçimlenmektedir. Ülke içinde gelişen kapitalizm emperyalizmin çıkarlarına hizmet etmektedir. Bu anlamda ülke ekonomisine egemen olan, ona yön veren esas güç

emperyalizmdir. Yine bu anlamda, siyasal yaşama damgasını vuran, siyasal yaşamı yönlendiren esas güç, ABD ve Batı Alman emperyalizmidir.

Dünya genelinde egemen olan ekonomi, siyaset, ideoloji ve kültür, dünya genelinde egemenliğini sürdüren emperyalist burjuvazinin damgasını taşır. Sömürge ve yarı sömürgelerde varlığını sürdüren emperyalizme bağımlı kapitalizm, sömürge, yarı sömürge halklarının vahşice sömürülmesi, ezilmesi pahasına, dünya çapında üretimin yoğunlaşmasına, sermayenin merkezileşmesine hizmet eder. Türkiye-Kürdistan'da görülen o ki, üretime ve sermayeye, emperyalistlerle işbirliği yaparak egemen olan bir avuç tekel işbirlikçisi burjuva, sermayenin emperyalist metropollerde merkezileşmesine hizmet etmektedirler. Bu açıdan baktığımız zaman, ülkemizde esas olarak işbirlikçileri aracılığı ile iktidara egemen olan emperyalizmi, özellikle de ABD ve Batı Alman emperyalizmini görürüz. Bu nedendir ki, anti emperyalist ulusal devrim, sosyalist devrim görevleriyle birlik içinde olmanın koşullarına sahiptir.

İşbirlikçi büyük burjuvaziye, İkinci Dünya Savaşı öncesinden ve sırasında bazı ülkelerde olduğu gibi, kendi içinde etiketlerken, şu ya da bu emperyalist devlete şu ya da bu oranda bağımlılıkları tartışılarak, aralarına kesin bir çizgi çekmek mümkün değildir. Yani saf ABD işbirlikçisi, saf Batı Alman işbirlikçisi, saf İngiliz, Fransız, İtalyan vb. işbirlikçisi burjuvazi gibi ayırımlar yapmamızı gerektirecek ayrıcalıkları yoktur. Böylesi kesin bir ayırım, ancak emperyalist işbirlikçileri ile sosyal emperyalizmin işbirlikçileri arasında yapılabilir. Bütün emperyalistler gibi, her türden emperyalist işbirlikçiler de devrimimizin düşmanlarıdır. Bu nedendir ki, emperyalizme karşı mücadele ile, işbirlikçi kapitalizme karşı mücadele, ulusal ve sosyalist devrim görevleri iç içedir.

Türkiye, yarı sömürge, yarı feodal değil, yarı sömürge geri kapitalist bir ülkedir. Feodal kalıntılar, ekonomik, toplumsal, siyasal ve kültürel hayatımızda küçük oranda da olsa bir etkinliğe sahip olmakla birlikte, "yarı sömürge, yarı feodal" tesbitine haklılık kazandıracak bir ağırlığa sahip değildir. Feodal sömürü sisteminin temeli olan, köylülüğün toprak ağaları sınıfı tarafından sömürülmesi, 1950'lerden bu yana, yerini esas olarak kapitalist sömürü biçimine bırakmıştır. 1980'lerde, işlenen toprağın yüzde altmışına yakın bölümünde ücretli emek kullanılmaktadır ve modern üretim araçlarıyla tarım yapılmaktadır. Yüzde kırk kadarında ise, küçük ve orta köylü işletmeleri bulunmaktadır. Ki bunlar da, esas olarak pazar için üretim yapmaktadırlar... Bu tarımda varlıklarını sürdüren toprak ağalığı ekonomisi, esas olarak Kürdistan'da görülmektedir ve bunlar da iç başkalaşmaları sonucu, hem feodalizmin, hem de işbirlikçi kapitalizmin özelliklerini kendi bünyelerinde birleştirmişlerdir.

Bu özelliklerdir ki, köylülerin feodal kalıntılara karşı mücadelesi ile işçilerin işbirlikçi kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadeleleri iç içe geçmiştir. Köylü hareketi, tabiat gereği sosyalist değil, demokratik bir harekettir. Sosyalist mücadele ile demokratik mücadele, amaç ve koşulları bakımından birbirinden farklı olmakla birlikte, içinde bulunduğumuz koşullar, bu iki ayrı mücadeleyi aynı zamanda sürdürmemizi emretmektedir. Bu konuda YDD'ler, Rusya Sosyal Demokratlarının mücadelesini kendilerine örnek almalıdırlar.

Lenin şöyle der: "Sınıf bilinçli bir işçi, sosyalist mücadele uğruna demokratik mücadeleyi ya da demokratik mücadele uğruna sosyalist mücadeleyi unutabilir mi? Hayır, sınıf bilinçli bir işçi kendisine sosyal demokrat adını verir, çünkü bu iki mücadele arasındaki ilişkiyi kavrar. Demokrasi yolunda, siyasal özgürlükler yolundan vazgeçmeksizin sosyalizme giden bir yol olmadığını bilir. Bu nedenle, nihai amaç olan sosyalizme ulaşabilmek için tam ve tutarlı bir biçimde demokrataşmayı elde etmek için çabalar. Demokratik mücadele ile sosyalist mücadelenin koşulları niçin aynı değildir? Çünkü işçilerin elbette bütün mücadelesinin her birinde, farklı yandaşları olacaktır. İşçiler, demokratik mücadeleyi, burjuvazinin bir kesimi, özellikle küçük burjuvazi ile birlikte yürütecektir. Öte yanda, sosyalist mücadeleyi ise burjuvazinin tümüne karşı yürütecektir. Bürokrata ve toprak beyine karşı verilen mücadele, bütün köylülerle birlikte hatta hali vakti yerinde köylülerle ve orta köylülerle birlikte yürütülebilir ve yürütülmektedir. Öte yandan, burjuvaziye karşı mücadele, ancak kır proletaryası ile birlikte ve bundan dolayı da hali vakti yerinde olan köylülere karşı tutarlı bir biçimde yürütülebilir."(38)

Türkiye-Kürdistan'da, işçilerin, köylülerin ve şehir küçük burjuvazisinin içinde bulunduğu koşulların farklılığı, onların farklı mücadele amaçlarına sahip olmalarına yol açmaktadır. Farklı amaçları içeren mücadeleleri birbirine karıştırmak, YDD'lerin siyasi iflaslarına yol açar. Bu sınıfların mücadele hedefleri ayrı ayrı olmakla birlikte, düşmanların biçimsel ayrılıklarına karşın öz olarak aynılığı, geçici de olsa, onları bir araya getirebilir. Sonunda ayrılık kaçınılmaz olmakla birlikte, belli bir noktaya kadar yol arkadaşlığı yapılabilir. Bu noktada YDD'ler farklı sınıfların farklı istek ve amaçlarını en berrak bir biçimde kavramalı ve bunları birbirine karıştırmadan, mücadelelerini toplumsal devrim mücadelemizin gelişmesine yararlı kılmalıdır.

Sonuç Olarak

Toplumsal Demokratik Halk Devrimi, çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kürdistan proletaryasının şehir küçük burjuvazisinin ve köylülüğün, emperyalizme, işbirlikçi kapitalizme ve feodal kalıntılara karşı, ulusal, demokratik ve sosyalist görevlerle yüklü devrimidir. Proletaryanın önderliğinde gerçekleştirilecek olan bu görevlerden herhangi birinin ihmali ya da başka bir aşamaya bırakılması düşünülemez. Ekonomik talebi, gerek özel, gerekse devlet mülkiyetinde görünsün, bütün kapitalist büyük işletmelere, büyük üretim araçlarına, bankalara, madenlere, dış ticarete ve büyük iç ticarete, büyük topraklara derhal tazminatsız el koymaktır. Kamu mülkiyeti ve kolektif mülkiyet egemen mülkiyet biçimi olacak, küçük ve orta çaplı mülkiyete denetim altında, belli bir süre izin verilecektir. Bu anlamda, sosyalist uygulamalar devrimin ağırlık noktasını oluşturacaktır. Bu nedenledir ki, devrimimiz, bir köylü devrimi olan Çin Halk Devrimi'nden farklıdır ve yarı sosyalist karakterlidir. Toplumsal Demokratik Halk Devrimimizin koşullarını ve içeriğini daha iyi anlatabilmek için, 1917 Şubat Devrimi sonrasını ve 1917 Ekim Devrimi'nin koşullarını incelememiz gerekmektedir. Önümüzdeki yazılarda bu görevi yerine getireceğiz.

NE İÇİN SAVAŞIYORUZ?

Yurtsever Devrimci Demokratlar, bu yazıda ortaya koyduğumuz görüşleri, özenle ve cesaretle aralarında tartışmalı, eleştiri ve önerilerini en kısa zamanda bağlı buldukları bölge sorumlularına bildirmelidirler. Bazı arkadaşlarımızın eleştiri ve önerilerini bize iletme olanakları henüz yoktur. Onlarla en kısa zamanda bağlarımızı ve haberleşme olanaklarımızı yaratacağız.

Hiçbir yazımız, düşünce ve görüşlerimizin tamamlanmış, son noktası konulmuş ve değişmez ifadesi değildir; birçok konuyu, bizler de araştırma sırasında derinleştirme ve köklü kavrama olanağını bulabiliyoruz. Daha önce hiç düşünmediğimiz, düşünemediğimiz bir yığın sorun, pratik çalışmaların ve zorunlukların dayatması sonucu karşımıza çıkmaktadır. Lenin "Marksizmin, kitlelerin pratiği okulunda öğrenim yaptığı söylenebilir" der.(39) Mücadele, yazıların sınırları içinde kalamaz; gelişmeye açık her nokta, her ipucu, özüne bağlı kalınarak, kavrayışımız temelinde bağlı kalınarak geliştirilmeli, geliştirilerek değiştirilmelidir. Kimi konularda, merkezi yapının yetmezliği, yerel çalışmaları olumsuz yönden etkileyebilir. Her şeyi merkezden beklemek, merkezin her zaman doğru düşüneceğini ve merkezin her yere ulaşabileceğini varsaymak kimi zaman olumsuzluklar doğurabilir. Bu, merkeze güvenmeyin, her şeyi siz bildiğiniz gibi yapın demek değildir. Bu, merkezin bütün alt örgütlenmeler tarafından bilimsel temelde denetlenmesi, körü körüne, bürokrat bir anlayışla kafa sallanmaması için bir uyarıdır. Merkezde değişiklikler olabilir, merkez revizyonizmin eline geçebilir, kimi zaman sağ ve "sol" oportünist egemenlik kurulabilir. Böyle dönemler mutlaka yaşanacaktır demiyoruz; ancak tabanın siyasi uyanıklığı, Marksizm-Leninizmin ilkelerine bağlılığı, ilkeli mücadele anlayışı, merkezden meydana gelecek olumsuzluklara ve yetmezliklere gereken müdahaleyi gösterebilir. En tehlikeli devrimci tipi, "sallabaş" devrimci tipidir. Sallabaşlık bürokratism belirtisinin bir biçimidir. Her konuda farklı görüşler, farklı düşünceler olabilir. Bütün unsurların her konuyu aynı biçimde, aynı açıdan tornadan

çıkıncasına kavraması beklenemez. Özü aynı, biçimi ve ifade edilişi farklı görüşler, görüşmeler yoluyla tartışılarak dil ve ifade birliğine kavuşturulabilir. Esas olan özdür. Esas olan pratiğe yansıyıştır, bu da irade birliğini zorunlu kılar. Tartışmalar sonucu alınan karar belirleyicidir. Biçimsel farklılıklar giderilebilir. Farklı görüşler öze ilişkinse, bu görüşler ilke ayrılıklarından kaynaklanıyorsa, ilke ayrılıkları örtbas edilemezler. Bu konular, gizlilik ilkeleri dikkate alınarak, açıkça yaygınlaştırılmadan, ilkeli bir biçimde, görüşmeler yoluyla, sorumlu arkadaşlarla tartışılmalıdır.

Ancak tartışmalar yazı kurulu ile tartışmayı gerektirecek noktaya gelmişse, yazı kurulu ile karşılıklı tartışmalar sonucu da taraflar ikna edilememişse, ayrılık noktaları aynı çatı altında bulunmayı engelleyecek denli önemli sorunları içeriyorsa, pratik çalışmalarımıza zarar veriyorsa, bir hizip ve gruplaşma (olumsuz yönde) temeli yaratacaksa, gecikmeden, hiç zaman kaybetmeden sorunun köklü çözümüne gidilmelidir. Yurtsever Devrimci Demokratlar, kendi aralarında en geniş demokrasi kurallarını uygulayarak bilimsel tartışmalar yoluyla, ideolojik mücadele yoluyla sorunlarını çözemiyorsa, iş ayıklamayı gerektiriyorsa, bu konuda kararsız olunmamalıdır. Bedeni kurtarmak için kolumuzu bile kesmek gerekiyorsa, o kol, acısı göze alınarak, eksikliği göze alınarak, getireceği zararlar göze alınarak kesilmelidir. Yalnız başına ideolojik mücadele ile oportünizm yenilemez. Farklı iki sınıf ideolojisi, farklı iki sınıf siyaseti, örgütlenme anlayışı, bir çatı altında sistemleşmiş haliyle barınmaz, barındırılmamalıdır da. Ancak farklı sınıf görüşleri, sistemleşmemiş bile olsa, bir çatı altında yaşar demek de istemiyoruz. Burjuvazi varoldukça, onun siyaseti ve ideolojisi, kültürü ve düşünce biçimi şu ya da bu oranda bizleri etkileyebilir. Etkilenmemek diyalektiğin yasalarına aykırıdır. Bu yasanın bilincinde olmak, her türden burjuva revizyonist görüşlerin etkisine karşı, hangi kılıkta ortaya çıkarlarsa çıksınlar, uyanık olmamızın önkoşuludur. Fakat her farklı kavrayış ve ifade biçimini de en kestirme ve en kolaycı bir anlayışla "burjuva görüş, revizyonist görüş" olarak tanımlamak ve kişisel sürtüşmeleri bile bu açıdan ele almak yanlış olacaktır. Kişisel sürtüşme gibi görünen, özünde ise sınıfsal sürtüşme olan sürtüşmeler de vardır. Fakat Yurtsever Devrimci Demokratlar, hiçbir kılıfın, kılıfı olduğu şeyden daha uzun ömürlü olmayacağını bilirler.

Yazılarımız incelenirken, sürekli bir biçimde, esas olarak Marx, Engels ve Lenin'e danışmak temel yöntemimiz olmalıdır. Marksizm-Leninizmin ustalarının çeşitli yazıları, düşünceleri, tarihi ve siyasi koşullara bağlı olarak değerlendirilmeli, ne yazdığından, ne söylediğinden çok, içinde buldukları koşulları nasıl değerlendirdikleri ve buna bağlı olarak nasıl düşündükleri, nasıl bir mantık izledikleri dikkate alınmalıdır. Sorunlara böyle bakmazsak bilincimiz eskici dükkanına döner... Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinden biri şudur: Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerini, ülkenin somut devrimci pratiğine yaratıcı bir biçimde uygulamak. Bu ilkeyi gerektiği gibi hayata geçirmezsek devrim yapamayız. Türkiye-Kürdistan'ın özgül konumu kendine özgü bir devrimi gündemine almıştır. Bu devrimin izleyeceği yol, Türkiye-Kürdistan gerçeği ve bu gerçeğin siyasal alana yansımalarının bir ifadesi olan Yurtsever Devrimci Demokratların hayatın her alanında sürdürecekleri çabalar tarafından belirlenecektir. Tarihi, toplumsal, ekonomik anlamlarda, farklı koşullara sahip ülkelerde, farklı devrim süreçlerinin oluşturacağı bilinen bir gerçektir. Ülkemiz devrimcileri bu evrensel gerçeği dillerinden düşürmemekle birlikte, gösterdikleri pratik bu gerçeğin hayata uygulanışı değildir. Latin Amerika devrimci mücadelesinin örneklerinden, Çin Halk Devrimi'ne kadar, ne denli devrim örneği varsa, şu ya da bu gruplarca, biçimsel anlamda kopya edilmeye çalışılmıştır. Bir ağacın gölgesinde bir başka ağaç yetişmez, bir ırmakta iki kez yıkanılmaz, bir çiçek bir kez meyve verir... Sorun, dünya devrimci pratiğinin çeşitli örneklerini kopya etmek değildir; sorun başarıya ulaşmış devrimlerin izlediği yolun, bütün yönleriyle özünden kavranmasıdır; yenilmiş devrimlerin yenilgi nedenlerinin özünden kavranmasıdır. Sorun, bugüne kadar Türkiye-Kürdistan devriminin neden başarısız olduğu sorunudur.

Geçen sayımızın sonunda, Toplumsal-Demokratik Halk Devrimi'nin koşullarını ve içeriğini daha iyi anlatabilmek için, 1917 Şubat Devrimi sonrasını ve Ekim Devrimi koşullarını incelememiz gerektiğini söylemiştik. Ancak pratik çalışmalarımızın acil kıldığı bir başka sorunu ön plana almak zorunda kaldık. Olanaklarımızın (kağıt, baskı vs.) kısıtlılığı yüzünden,

bu görevi gelecek sayımıza bırakıyoruz. Arkadaşlarımızın içinde bulunduğumuz koşullarda, karşı karşıya olduğumuz maddi zorlukları ve bunlardan kaynaklanan sınırlamaları anlayacaklarını umuyoruz.

Bir Sarsıntı Dönemi ve Devrimin Örgütlenmesi Görevi

Nicel anlamda ne denli cılız olursak olalım, önümüze amaç olarak koyduğumuz devrim görevleri karşısında ne denli çaresiz kalırsak kalalım, ideolojik-siyasi kavrayışımız doğruysa, doğru bir örgütlenme anlayışına sahipsek, zorlukları yenmede kararlıysak, sabrımız tükenmezse, her konuda varolan eksiklerimizi gidermenin ve kendimizi ve de kitleleri yeniden ve yeniden örgütlemenin yollarını mutlaka bulabiliriz. Kendimizi ve kitleleri değişen koşullara göre seferber edebiliriz. Kendimizi örgütlemek ile kitleleri örgütlemek, hem birbirine bağlı, hem de birbirinden ayrı iki iştir; amaç ve koşulları bakımından birbirinden farklıdır. Kitleleri örgütlemek isteyenler, öncelikle kendilerini yenilemek ve örgütlemek zorundadırlar; kendisini ve kendilerini örgütleyemeyenler kitleleri örgütleyemezler. Aynı zamanda, kitlelerin örgütlenmesi ihtiyacını duymayanlar, kendilerini de örgütleyemezler. Devrim örgütlenmeleri, kendilerini gerekliliğe göre yeniler ve örgütlerken, gerekliliğin sürekli hareket ve değişim içinde olduğunu, eski mücadele yöntem ve biçimlerinde direnmenin ve yetinmenin hayatla çelişeceğini ve gelişmenin gerisinde kalınacağını bilmelidirler; geride kalmak, anında toparlanılmazsa, çiğnenmenin ilk adımınıdır. Açık yürekle itiraf etmeliyiz ki, ülkenin toplumsal siyasal çalkantılarına neden olan maddi koşullarından kaynaklanan değişik nitelikli birçok olay bizim dışımızda oluştu. Açık söylemek gerekirse biz, olayların kuyruğuna bile takılmadık. Olayların kuyruğuna takılacak kadar bile örgütlü gücümüz yoktu. Çeşitli siyasal toplumsal olaylar karşısında sessiz kalındı. Revizyonist, oportünist vs. diye nitelediğimiz birçok siyasi hareket bizden daha cesur adımlar attı. Doğru, yanlış, görüşlerini açıkladılar, kitlelere seslendiler... Bütün bunlar, teorik olarak ne dersek diyelim, doğru bildiğimiz siyasal ideolojik tesbitlerimizi maddi güç haline getirebilecek ciddi bir örgütlenmeyi ve örgütlü çalışmayı hayata geçirememiş olmamızın sonucudur. Teorik olarak ne denli "doğrulara" sahip olursak olalım, pratik örgütlenme görevini yerine getiremiyorsak, siyasi-ideolojik kavrayışımızın kitlelere ulaştırılamayacağını bilmeli ve örgütlenme konusundaki anlayışımızı yeniden gözden geçirmeliyiz.

Hiçbir siyasi örgütlenme, en olgun biçimiyle hayata atılmamıştır, atılamaz da. Ancak diyalektik materyalizmi gerçek anlamda kendilerine kılavuz edinenler, sınıf mücadelesinin siyasi ideolojik ve örgütsel gerekliliklerini pratik çalışma içinde esas hatlarıyla kavrayabilenler, ne denli hatalara düşerlerse düşsünler, hataları ve yetmezlikleri karşısında cesur ve bilime dayalı bir hat izlemeyi başarabilirler; eksiklerini sabırla, fedakârca giderebilirler ve gelişmelerini sağlayabilirler; devrim görevlerini yerine getirebilirler. Hiçbir siyasi hareket, hata yaptığı için mahvolmaz; hatalarının farkına ve bilincine varamayanlar, varsalar bile üstüne üstüne gidemeyenler, gitseler bile hatanın kaynaklarını doğru tesbit edemeyenler ve gerekli adımları atamayanlar mahvolurlar; üstelik bu mahvoluş kendi sınırları dışındakileri de etkiler. Hayatın verdiği yenilgi cezasını hazmedemeyenler, devrimin önüne "devrim" maskeli bir engel olarak dikilirler.

Hareketimiz, hem kendisini doğuran, hem de kendisi tarafından kazanılan ve biçimlendirilmeye çalışılan bir avuç arkadaştan oluşuyor. Bu arkadaşlar, hareketimizi hem geliştirecek, hem de olumsuz yönde etkileyecek yönleri bağırılarında taşımaktadırlar. Her birim, olumlu yönleriyle, çalışkan, kararlı, fedakâr yönleriyle, devrime duydukları inancı siyasi bilinçleriyle dokuyarak daha da pekiştirirken, kitlelere olumlu örnekler olurken, olumsuz yönleriyle de hareketimizin gelişmesinin engelleri olurlar... Olumlu ve olumsuz yönlerimizi birlikte almak, olumlu yönlerimize dayanarak, olumsuz yönlerimizi yenmek zorundayız. Bütün yönlerimizle yeterli olmamız, burjuva-feodal etkilerden kısa zamanda sıyrılabilmemiz, irademize bağlı bir şey değildir. Bolşevik disiplin ve ahlak, ancak Bolşevik yapıya sahip bir örgütlenme içinde kazanılabilir; öyle bir örgütlenme yapısı oluşturmalıyız ki, kendisine uymayanları kaldırıp atabilsin. Kaba hatlarıyla bile olsa, yüzeysel de olsa, Bolşevik anlayışa ve ruha sahip olunmadan da Bolşevik örgütlenme yaratılamaz. Sözlerimiz çelişkili gibi görünebilirse de, çelişkili değildir; birey-örgüt, örgüt-birey karşılıklı etkileme ve koşullandırma süreci, örgütsel yapıyı ve örgütlü bireyi geliştirecek, çelikleştirecektir. Doğru

bir ideoloji ve siyasete dayanmadan, sağlıklı bir örgütlenme oluşturulamaz; sağlıklı bir örgüt yapısı olmadan, sağlıklı kadrolar yetiştirilemez; doğru bir ideoloji-siyaset temelinde kurulmuş bir örgütlenme ve örgütlenme içinde pekiştirilmiş, çelikleştirilmiş kadrolar devrimin başarısı için önkoşuludur... Ancak son çözümlemede belirleyici oran kitlelerdir. Kitleler içinde erime yeteneği kazanmamış kadrolar devrimci mücadele süreci içerisinde kitlelere önderlik edemezler. Hareketimiz bu yetenekteki kadroları yetiştirecek düzeye henüz ulaşmamıştır. Bazı arkadaşlar, hareket ayrı, kendileri ayrı bir hava içindedirler. Bazıları da kendilerini hareketin yerine koyuyorlar. Bunlar yanlıştır. Bireylerimiz toplamı hareketimizin nicel gücünü meydana getirir. Hareketimizin toplamı örgütlümüzün hareketini yaratır. Maddi manevi güçlerimiz toplamı, hareketimizin maddi manevi gücünü meydana getirir. Bizler, bir canlıyı vareden bütün iç dış organları gözönüne alarak, kendimizi bu organlardan birisi yerine koymalıyız. Yani bizler, tek tek, tek başımıza bir bütün değil, bütünü meydana getiren parçalardan biriyiz. İnsanın iç organlarını ele alalım. Herhangi bir organın görevini yerine getirebilmesi, nasıl ki diğer organların çalışmalarını olumsuz yönde etkilerse, örgütsel yapı içerisinde de buna benzer sonuçlar kaçınılmazdır. Bu açıdan baktığımız zaman ne denli aksaklıklar içinde olduğumuz görülecektir. Ancak, hareketimiz kendisini sürekli yenileyecek, aşabilecek bir öze sahiptir.

Devrimci hareketin yükseldiği ya da yenilgilerin devrimci hareketleri sarstığı dönemler ya da devrimin yeni koşullarla karşı karşıya geldiği dönemler, siyasi hareketlerin çalkalanma, bölünme, yeniden toparlanma, sarsıntı dönemleridir. Böylesi dönemlerde, hareketlerde sağcılık, "sol"culuk ve doğru çizgiye en yakın sayabileceğimiz ortacılık görünür. Ortacılar, hem sağa, hem de "sol"a karşı mücadele yürütmek zorundadırlar. Onlar sağa yaslanarak "sol"a, ya da "sol"a yaslanarak sağa karşı mücadele yolun seçemezler. İşte içinde bulunduğumuz durum, genel devrimci hareketin kabuk değiştirmek zorunda olduğu, sağcılık, "sol"culuk ve ortacılığın en açık biçimiyle kendisini gösterdiği bir durumdur. Ve kendimizi yeni durumun görevleri karşısında uyanık tutmak zorundayız. Hiçbir siyasi hareket, sağ ve "sol" kabuğunu dökmeden gelişemez... Biz de bu süreçten zorunlu olarak geçeceğiz, geçmekteyiz de.

Gerek sağcılık, gerekse "sol"culuk, gerçek yüzüyle ortaya çıkmaz. Kendisini çeşitli kılıklarda gösterir. Ve hatta öyle dönemler olur ki, sağ ya da "sol", yukarıda açıkladığımız anlamda kendisini "ortacı" kılığında da gösterebilir. Ve bugün, bu anlamda, hareketimizin pratik çalışmalarına egemen olan "ortacı" kılığındaki sağcılıktır. Fakat, "sol" anlayışın sağcılığın ikiz kardeşi olduğunu, kimi zaman sağcılığın örtüsü biçiminde kendini gösterdiğini unutmamak zorundayız.

1980 başlarıyla, şu an içinde bulunduğumuz durumu kıyaslarsak, bugün çok daha ileri ve gelişmeye açık bir düzeyde olduğumuz yadsınamaz. Gazetemizin yayın hayatına atılması, yetersiz ve sınırlı dağıtım olanaklarımıza, dağıtımdaki yanlışlık ve deneysizliklerimize karşın, görüş ve düşüncelerimizin maddi bir güç haline gelmesinin ilk birikimlerini yaratmada yararlı olmuştur. Fakat yine de oldukça yetersiz olduğumuzu kabul ediyoruz. Bu yetersizliği mutlak bir biçimde gidermek mümkün değildir. Her zaman içinde bulunduğumuz koşullara bağlı olarak yetersiz kalacağız. Yetersizliğimizin bilincine varmamız, gelişmemizin öznel anlamda itici gücü olacaktır.

İçinde bulunduğumuz durum ve görevlerimiz:

Kapitalist toplumun temel çelişmesi, üretim araçlarının özel mülkiyeti ile üretimin toplumsal niteliği arasındaki çelişmedir. Bu, aynı zamanda özel işletmelerin örgütlü nitelikleri ile üretimin ülke çapındaki örgütsüz niteliği arasındaki çelişmenin, üretim anarşisini doğuran çelişmenin de kaynağıdır. Büyük üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde bulunduran sınıflar, özel işletmelerinde nasıl örgütlü bir yapıya sahiplerse, siyasi alanda da, mali ve askeri alanlarda da güçlü örgütlenmelere sahiptirler. Devlet iktidarı ve organları, kitle iletişim araçları bunların elindedir. Öte yanda geniş halk kitleleri, siyasi yetersizliklerden, siyasi sınıf bilinçlerinin eksikliğinden, kendi örgütlenmelerini kuramadıkları gibi büyük bir kesimi, egemen sınıfların siyasi örgütlenmeleri içinde yer almaktadırlar ve onların siyasi iktidarlarının kitlesel dayanaklarını oluşturmaktadırlar.

Halk kitlelerinin bir kesimi de, güçsüz, küçük, birbirinden kopuk örgütlenmeler içerisinde oyalanmakta, enerjilerini çarçur etmektedirler. Halk kitlelerinin örgütlenmesini sağlamadan, onları kendilerini kurtaracak örgütlenme içinde eğitmeden, devrimin başarısından söz edemeyeceğimiz bilinen bir gerçektir.

Sorunu iki açıdan incelememiz gerekiyor. Birincisi, egemen sınıfların örgütlü yapıları ile geniş halk kitlelerinin esas olarak örgütsüz yapıları ve bu durumun doğurduğu siyasi sonuçlar.

İkincisi, ise, revizyonist olsun, oportünist olsun, devrimci olsun, halk kitleleri içinde siyasi çalışma sürdüren bütün siyasi hareketlerin, dar kapsamlı da olsa kendi içlerinde oluşturdukları örgütlü yapı ile geniş halk kitlelerinin örgütsüzlüğü sorunudur. Her iki sorunun çözümü, özünde birbirine bağlıdır.

Egemen sınıfların örgütlü niteliği ile geniş emekçi kitlelerin örgütsüz niteliği arasındaki çelişme, geniş halk kitlelerinin, egemen sınıfların siyasi-askeri örgütlü gücünü yenebilecek nitelikte siyasi-askeri bir örgütlenmeye kavuşturulması ile çözülebilir. Bu çelişmenin tam anlamıyla çözümü, siyasi iktidarın halkın eline geçmesini zorunlu kılar.

Esas nitelikleri ne olursa olsun, kendisini devrim saflarında sayan siyasetlerin, tek tek ele alındıklarında, az çok örgütlü nitelikleri ile bütün olarak ele alındığında, devrimci mücadele süreci içerisinde, siyasi gruplaşmaların birbirinden kopukluğu arasındaki çelişme, siyasal anarşinin bir kanadının kaynağını oluşturmaktadır. Bu anarşiye son vermek, ancak devrim önderliğinin merkezileştirilmesiyle mümkündür. Farklı ideolojik-siyasi tesbitler temelinde varlıklarını sürdüren örgütlenmeler, doğaldır ki bütün eylemlerini birbirlerinden habersiz (ve hatta rekabet duygularının ve birbirlerine güvensizliğin etkisiyle), birbirinden kopuk sürdüreceklidir. Devrim saflarında varolan güvensizlik, devrimcilerin birbirlerine güvensizliği, halk kitlelerinin büyük bir kesiminin devrimcilere duyduğu güvensizlik, bir anlamda bu karmaşadan kaynaklanmaktadır. Hangi örgütlenmenin ne zaman ne yapacağı belli değildir... olamaz da! Devrim enerjisi, ayrı ayrı merkezlerde boşa harcanmaktadır...

enerjilerin toplamı bir güce dönüştürülememektedir. Açıkça görülecektir ki, bu durum ile devrim enerjisinin tek merkezde toplanması dileği birbiriyle çelişir. Devrimcilerin birliğinin özünü siyasi anlamda kavrayamayan birçok iyi niyetli devrim sempatizanı, grupların çokluğundan, "sol hareketin bölünmüşlüğünden" yakınmaktadır. Bu arkadaşların "birlik" isteyen yanları, devrim için gerekli olan bir şeydir ve bilimsel açıdan değerlendirilmelidir. Grupların tek merkezde toplanmasını istemek, elma, armut, portakal vs.'nin bir toplam içinde toplanmasını istemek kadar mümkün olmayan bir şeydir. Bu, iyi niyetli ham bir hayalden başka bir şey değildir. Devrim enerjisinin tek merkezde toplanması, ancak devrimi gerçekleştirecek siyasi-ideolojik temelde varedilmiş örgütsel yapıda toplanmak demektir.

Böyle bir örgütlenme, ancak her türden devrim düşmanı ve devrim zararlısına karşı uzun mücadele sürecinde, kan ve ateş deryası içerisinde, devrimin gerekli kıldığı bütün mücadele biçimleri içerisinde kendisini kanıtlayabilir ve kitleleri devrim hedeflerine doğru seferber edebilir ve zafer kazanabilir. Bu nedenle devrim örgütlenmesi için mücadele esastır; birlik, anlaşma talidir; devrim saflarında görülen farklı siyasetlerle hesaplaşmadan karşı devrimle hesaplaşmak mümkün değildir. Revizyonizmi ve oportünizmi yenmeden, kararsızlıkları yenmeden karşı devrimi yenemeyiz... Gerek içimizde, gerekse dışımızda, her türlü ayrılık noktalarını, sınıfsal temelleri üzerine oturtmalıyız. Yanlış bulduğumuz her tesbit, tahlil, anlayış, tutumla mücadele etmek hedefimiz olmalıdır. Ancak böylesi bir mücadele sürecinde çeşitli gruplar içerisinde varolan en dürüst, en kararlı, en bilinçli, en fedakâr unsurlar, daha önce içinde hareket ettikleri örgütsel yapıyla, gelişmelerinin belli bir noktasında çelişmeye düşecekler ve kopacaklardır. Hiçbir siyasi hareket, dıştan darbelerle yıkılmaz. Ancak dıştan vurulan ideolojik, siyasi darbeler, o siyasi hareketin iç yapısını, iç çelişmelerini etkileyebilir. Bir siyasi hareketi çökerten esas etkenler kendi içindedir. İşte bizim görevimiz, devrim düşmanı ve devrim zararlısı örgütlenmeleri temellerinden sarsmak için herbirinin özgül durumlarına göre mücadele yürütmektir. Bizim görevimiz, siyasal anarşiye son verecek, devrim önderliğini yürütebilecek nitelikte merkezi bir örgütlenmeyi yaratmaktır. Şimdilik mücadelemizin hedefi budur: Devrim örgütlenmesi...

Sonuç olarak yinelerseniz: Tek tek siyasi grupların, kendi içlerinde örgütlü karakterleri ile, genel olarak devrimci mücadelenin örgütsüz karakteri arasındaki çelişme, nesnel koşullara

bağlı olarak, ülkemizde varolan siyasal anarşinin, devrime güvensizliğin, devrim güçlerinin zayıflığının başlıca nedenlerinden biridir. Bu duruma son verebilmek kısa bir zamanda altından kalkılabilecek bir iş değildir. Uzun süreli, sabırlı, fedakâr bir çalışmayı gerektirmektedir. Bu süreç içerisinde, devrim düşmanlarına karşı yürütülen mücadele, devrim zararlısı gruplara karşı yürütülen mücadele ile sıkı sıkıya birleştirilmelidir. Maddi bir güç olunmadan maddi güçleri yenmek mümkün değildir.

Düşünce ve görüşlerimizi, Marksizm-Leninizmi kavrayışımız temelinde benimseyen, kişilikleri devrim davasının yükünü taşımaya elverişli bireyler, devrim davamızın militanları olarak, öncelikle kendilerini örgütlemeli ve örgütlü mücadele içinde kendilerini yeniden ve yeniden aşmalıdır ki, devrim enerjisinin merkezileşmesinde kendilerine düşen görevleri yerine getirebilsinler. YDD'leri, çok zor, insanüstü bir çaba isteyen görevler bekliyor. Onlar, kendilerini saran revizyonist, oportünist, reformist kuşatmayı yırtmak istiyorlarsa, Marksizm-Leninizmin iki ağızlı kılıcıyla, hem karşı devrimin çeşitli kılıktaki düşmanlarına, hem de "devrim" maskeli zararlılara karşı savaşmalıdır.

Bazı koşulları kapsamamakla birlikte, YDD'lerin mücadele platformu sayabileceğimiz görüşlerimizi, giderek derinleştirmek koşuluyla yayınlıyoruz. Başlangıçta da belirttiğimiz gibi hiçbir görüşümüz tamamlanmış, son noktası konmuş değildir. Bu görüşler, görüşlerimizin temel taşları olarak kabul edilmelidir.

Türkiye-Kürdistan Proletaryası Önderliğinde

Toplumsal Demokratik Halk Devrimi

Proleter sosyalist devrimini gerçekleştirmemiş ülkelerin devrimcileri için en başta gelen enternasyonalist görev kendi ülkelerinde devrim yapmaktır. Biz de enternasyonalist görevimizi yerine getirebilmek için, dünya proleter sosyalist devriminin bir parçası olabilecek, ard arda yozlaşarak yenilen devrimlerin yarattığı umutsuzluğu yerle bir edebilecek bir devrim için yola çıkıyoruz. Siyasi anlamda, karşı devrim güçleri oldukça güçlü, devrim güçleri oldukça zayıftır. Dünya devrimci pratiğinin olumlu-olumsuz dersleri öğretmenimizdir; Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeği yolunuzu aydınlayacaktır; Marx, Engels ve Lenin'in sadık öğrencileri olmaya çalışan YDD'ler Stalin ve Mao'dan, eleştirel bakışı elden bırakmadan dersler çıkartacaklardır. Türkiye-Kürdistan proletaryası önderliğindeki Toplumsal-Demokratik Halk Devrimi zafere ulaşacaktır. Bağımsız, demokratik birleşik Türkiye-Kürdistan, Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan davasının, Önasya Halk Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin temel taşı olacaktır.

Birinci paylaşım savaşı sonrasında Osmanlı İmparatorluğu çöktü. İngiliz, Fransız emperyalistleri ile uzlaşan Kemalist burjuvazi, yeni sınırlar üzerinde, "Türkiye" sınırları üzerinde bir anlaşmaya vardı. Bu anlaşmaya göre, Kürdistan'ın bir bölümü de, bu "mili" sınırlar içerisine sokuldu. Biz bu gerçeğin bilincinde olarak, emperyalistlerle uzlaşma sonucu çizilen "milli" sınırlar içerisinde bulunan ve resmi dilde ve uluslararası anlaşmalara göre "Türkiye" olarak tanımlanan ülkenin, doğru biçimde adlandırmasının "Türkiye-Kürdistan" olduğunu söylüyoruz. Yalnız başına ve her anlam için "Türkiye" adlandırmasını kullanmak, resmi ideolojiyi, resmi görüşü kabul anlamına gelir ve ezen ulus burjuvazisinin açısından bakmak olur.

Yazılarımızda, kimi yerde "ülkemiz", kimi yerde "Türkiye" sözcüklerini kullanırken, "Türkiye-Kürdistan" anlamında kullandığımızı belirtmek isteriz... Devlet, Türk devletidir. Türkiye-Kürdistan tanımı, kimi zaman anlatmak istediklerimizi ifade etmede yanlış anlamlara götürebilir. Bu bakımdan soruna nasıl baktığımızı biraz açmak gerekir.

Kuzeybatı Kürdistan'ın zor yoluyla Türk devletinin sınırları içinde tutulması ve Kürdistan topraklarının da Türkiye toprakları olarak gösterilmesi, sömürgeci anlayışın ifadesidir. Bu anlamda "Türkiye" tanımı bizim için kullanılamaz. Doğru tanım, Türkiye-Kürdistan'dır.

Türkiye-Kürdistan, bu topraklar üzerinde yaşayan bütün emekçilerin çeşitli milliyetlerden bütün emekçilerin yurdudur. Bu anlayışa bağlı olarak da "ülkemiz" deyimini kullanıyoruz.

Ancak, devrim sonrası, Kürt ulusunun ayrılma hakkını kullanması, bağımsız siyasi devletini kurması halinde, "ülkemiz" tanımının anlamı değişir.

Kürt ulusunun, bağımsız, ekonomik, siyasi, kültürel vb. örgütlenme hakkı tanınmamaktadır ve bu hak, Türk burjuvazisinin baskı ve zoru altındadır. Türk burjuvazisi, ezen ulus

burjuvazisi olarak devlet iktidarını elinde tutmaktadır.* Bu nedenle, Türkiye-Kürdistan'ın ekonomik, siyasi yapısından değil, "Türkiye"nin ekonomik, siyasi yapısından söz edebiliriz. Yani Türk devletinin siyasi örgütlenmesinin özünden ve biçiminden, Türk burjuvazisinin ekonomik örgütlenmesinden söz edebiliriz. Türkiye-Kürdistan, bu anlamda bağımsız değil, bağımlıdır. Ancak devrimden sonra, çeşitli milliyetlerden emekçilerin özgür iradelerinin ifadesi olan birleşik bir cumhuriyetin, Türkiye-Kürdistan Halk Cumhuriyeti'nin kesinleşmesinden sonra, Türkiye-Kürdistan'ın ekonomik, siyasi yapısından bir bütün olarak söz edebiliriz.

"Türkiye", "Türkiye-Kürdistan", "Ülkemiz" deyimlerini kimi zaman yanlış biçimde de kullandığımız yerler olabilir. Belli bir zaman böylesi yanılgılara düşebiliriz. Böylesi yanılgılarımızı abartacaklar çıkacaktır. Düzeltmesi mümkün olan yanılgılar bizi ürkütmemelidir. Biz, düzeltilmesi mümkün olmayan yangılgılara düşmekten korkmalı ve uyanık olmalıyız.

Türkiye'nin,

1— Ekonomik yapısı: Türkiye, feodal kalıntıları bağrında taşıyan, emperyalizme bağımlı geri kapitalist (az gelişmiş), yarı sömürge bir ülkedir. Aynı zamanda, bağrında bir sömürge barındırmaktadır.

2— Siyasi yapısı: Devletin siyasi yönetim biçimi, faşist diktatörlüktür. (*1) Faşist diktatörlük bir hükümet biçimi değil, devletin biçimidir.

3— Toplumsal yapısı: Ekonomik ve siyasal üstünlüğü elinde bulunduran işbirlikçi büyük burjuvazi, egemen sınıfları oluşturan burjuvazi ve toprak ağaları sınıfına da egemen durumdadır. İşbirlikçi burjuvazi, emperyalist sömürü ve talanın ülke genelinde esas toplumsal dayanağıdır.

Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden proletarya, kır ve şehir yarı proleterleri, şehir küçük burjuvazisi, ezilen sınıf ve tabakaları oluşturmaktadırlar. Ulusal burjuvazi (zengin köylülük de kırların ulusal burjuvazisidir) ve ekonomik durumları bu ölçülere yakın asker sivil bürokratlar, serbest meslek sahipleri vb. hem ezilmekte hem de belli oranlarda ezme işlemlerine katılmaktadırlar.

4— Ulusal sorun: Ülkemiz, çeşitli din ve mezheplere sahip çeşitli milliyetleri bağrında taşıyan çok uluslu bir ülkedir. Ana din islamdır; alevilik ve sünnilik iki ana mezhebi oluşturmaktadır. İki ana ulus, Kürt ve Türk ulusudur... Kürdistan'ın bir bölümü (kuzeybatı Kürdistan) Türk devletinin sömürgesidir. Kürdistan'ın diğer üç parçası, İran, Irak ve Suriye tarafından paylaşılmıştır, sömürgeci.* Kıbrıs'ın bir bölümü işgal altındadır ve burada Türk burjuvazisinin emrinde kukla bir yönetim oluşturulmuştur.

5— Coğrafi konum açısından önemi: Türk devletinin, Karadeniz ile diğer denizleri birbirine bağlayan boğazları elinde bulundurması, Balkanlar ve Ortadoğu'yu, Asya'yı birbirine bağlayan kara yollarını elinde tutması, dünya egemenliği peşinde koşan ABD ve SSCB'nin özel ilgisini çekmektedir. Ülkenin, Asya, Avrupa ve Afrika açısından merkezi bir öneme sahip olması, ekonomik-siyasal önemi yanısı sıra, coğrafi açıdan da, stratejik anlamda önemsenmektedir. Bir ülkenin coğrafi açıdan stratejik önemi, esas olarak ekonomiye ve siyasete bağlıdır. Bu açıdan, anti emperyalist (anti sosyal emperyalist) bir devrim, hem ABD için, hem de SSCB için hoş karşılanmayacak ve müdahale görecektir. Müdahalenin biçimi, devrimin gelişme süreci ve niteliği tarafından belirlenecektir.

6— Türkiye-Kürdistan devriminin niteliği: Faşist diktatörlük ile çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kürdistan halkı arasındaki çelişme, baş çelişmedir. Ve bu çelişme, emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişmenin, emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişmenin, içinde bulunduğumuz dünya koşullarında, Türkiye-Kürdistan özgülüne uygun düşen biçimdir.

Baş çelişme olarak tesbit ettiğimiz, faşist diktatörlük ile Türkiye-Kürdistan halkı arasındaki çelişmenin çözülmesi, her koşulda toplumsal-demokratik devrimin gerçekleşmesi anlamına gelmez. Faşist diktatörlük, toplumsal bir devrimle yıkılabileceği gibi, devletin burjuva özü değiştirilmeden de, devletin siyasi biçimi değiştirilerek de yıkılabilir; faşist diktatörlük yerine, burjuvazinin bir başka diktatörlük biçimi kurulabilir. Emperyalizme bağımlılık yok edilmemiştir, iktidar yine işbirlikçilerin elindedir, halkın mücadelesi, siyasi iktidarı ele

geçirememiştir ama burjuvaziye alabildiğine geriletmiştir, önemli mevziler ele geçirilmiştir. Portekiz ve Yunanistan örneklerinde olduğu gibi, kısmi siyasi özgürlükler ve demokratik halklar kazanılmıştır. Bu siyasi bir devrimdir. Faşist diktatörlük yıkılmış, fakat faşizm tehlikesi ve sömürgecilik yok edilememiştir. Bu dönem, toplumsal-demokratik halk devrimi için soluklanma, siyasi güç toplama, kitleleri eğitme ve birleştirme, yeni atılımlara hazırlanma, tek kelimeyle toplumsal-demokratik devrime sıçrama için hazırlık aşamasıdır. Böylesi bir dönemde, varolan siyasi özgürlükleri gereği gibi kullanmamak, sosyalizm ve demokrasi mücadelesini ihmal etmek olacaktır.

Yukarıda belirttiğimiz duruma, Kürt ulusal hareketinin yükselen mücadelesi de vesile olabilir; Angola ve Mozambik örneklerinde olduğu gibi... Ancak feodal kalıntıları bağrında taşıyan, emperyalizme bağımlı geri kapitalist, yarı sömürge yapı, emperyalizme, işbirlikçi kapitalizme, feodal kalıntılara karşı, proletarya önderliğinde, işçi köylü ittifakı temeline dayalı, uzun süreli bir silahlı mücadele sonucu değiştirilebilir. Faşist diktatörlüğün yıkılmasının temel koşulu budur. Biz faşist diktatörlüğü yıkma temel amacı için savaşıyoruz; biz toplumsal devrim amacı için savaşıyoruz. Toplumsal devrim savaşı, önüne dikilen bütün barikatları bir bir aşacaktır.

Devrimimizin birinci aşaması, Toplumsal-Demokratik Halk Devrimi olacaktır. Toplumsal Demokratik Halk Devrimi, feodalizmin artıkları ile topraksız köylülük, yoksul köylülük ve en geniş halk kitleleri arasındaki çelişmeyi, işbirlikçi kapitalizm ile başta proletarya olmak üzere, en geniş halk kitleleri arasındaki çelişmeyi, emperyalizm ile çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kürdistan halkı arasındaki çelişmeyi, proletarya önderliğinde, en geniş emekçi halk kitlelerinin katılımı ve silahlı devrim ile çözecektir. Ancak bu yolla, ekonomik, toplumsal ve siyasal anlamda köklü değişiklikler yapılabilir; ulusal baskıların maddi temeli yok edilebilir; ulusların kaderlerini tayin hakkı hayata geçirilebilir.

Üretim güçleri ile üretim ilişkileri arasındaki çelişmede, üretim güçlerinin önündeki engeller olan emperyalizm, işbirlikçi kapitalizm, feodal kalıntılar, maddi olarak ülke çapında tasviye edilebilir. Toplumsal-Demokratik Halk Devrimi, emek ile sermaye arasındaki çelişmenin bir ifadesi olan burjuvaziyle proletarya arasındaki çelişmeyi köklü bir biçimde çözemez...

Çözümü doğrultusunda önemli adımlar atar, fakat bu çelişmeyi çözecek olan toplumsal devrimin önkoşullarını hızla tamamlamaya yönelir... Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme, sosyalist toplumda da uzun bir süre varlığını korur.

Devrimimiz, anti emperyalist, anti sosyal emperyalist bir karaktere sahiptir; Kürt-Türk ve ezilen halkların birleşik ulusal devrimidir. Devrimimizin anti sömürgeci karakteri, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı olmanın zaten içindedir.

Devrimimiz, anti faşist, anti feodal, anti revizyonist bir karaktere sahiptir; Kürt-Türk ve ezilen halkların demokratik devrimidir.

Devrimimiz, toplumsal devrimin ilk adımıdır; özü bakımından kapitalizme karşıdır... Fakat içinde bulunduğumuz özgül koşullar nedeniyle, biçim olarak, yalnızca işbirlikçi kapitalizmi (tekelci devlet kapitalizmi de işbirlikçiliğin bir biçimidir) karşısına almaktadır. Ulusal kapitalizm, üretici güçlerin gelişmesi önünde bir engel haline geldiği zaman, tasfiye sırası ona gelecektir. Emperyalizme bağımlı kapitalizmin maddi koşullarını yarattığı ölçüde sosyalist uygulamalar ve önlemler alınacaktır. Bu anlamda devrimimiz, yarı sosyalist bir karakter göstermektedir.

Birleşik ulusal, demokratik ve sosyalist görevleri, maddi koşulları temelinde birbirine bağlı biçimde içerecek olan Toplumsal-Demokratik Halk Devrimi, daha önce meydana gelen demokratik ve toplumsal devrimlerden, biçim bakımından farklı olacaktır. Çünkü Türkiye-Kürdistan'ın ekonomik-toplumsal yapısı, ulusal sorunun yapısı, emperyalizmle olan ilişkilerinin farklılığı, kendine özgü bir devrimi zorunlu kılmaktadır. Örnek vermek gerekirse, Türkiye-Kürdistan devrimi, Çin Halk Devrimi'ne, Vietnam Devrimi'ne, Doğu Avrupa Halk devrimlerine benzemeyecektir... İzleyeceği yolun özü aynı, biçimi farklı olmakla birlikte, 1917 Ekim Devrimi, devrimimizin örnek alacağı en yakın devrim tipidir.

Önemle vurgulamalıyız ki, bizim tek başına "Türk Devrim"i ya da "Kürt Devrim"i diye bir sorunumuz yoktur. Kürdistan'da sürdürülen ulusal ve toplumsal devrim mücadelesi, bizim irademiz dışında gelişirse (ki gelişebilir), biçim olarak ayrı bir hat izlese bile, er ya da geç,

Türkiye-Kürdistan birleşik devrimine yol açacaktır; ve giderek bu devrim, bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan hedefine ve oradan da (ya da bağlı olarak) Ön Asya Halk Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ne ulaşacaktır. Ön Asya Halk Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği, Dünya Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ne gidecek yolda bir adımdır... Bu konuda Komintern şöyle der: "Yeni kurulan proletarya cumhuriyetleri, önceden beri varolanlarla ittifak kuracak ve bunların oluşturduğu federasyonlar, emperyalizmin boyunduruğunu kıran sömürgeleri de yanlarına alarak durmadan çoğalacaklar ve sonunda bütün insanlığı bir devlet olarak örgütlenmiş uluslararası proletaryanın hegemonyası altında birleştiren Dünya Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği haline gelecektir."(40)

7— Toplumsal-Demokratik Halk Devrimi'nin Düşmanları:

a. Dışta:

Emperyalizm, sosyal emperyalizm, Çin revizyonizmi ve bütün ülkelerin karşı devrimci toplumsal güçleri; proleter sosyalist dünya devriminin, halk demokrasilerinin düşmanlarıdır. Bu güçler, proleter sosyalist devrimimizin ön aşaması olarak kabul ettiğimiz Toplumsal-Demokratik Halk Devrimimizin de düşmanları sayılmalıdır.

Dünya ölçeğinde, emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile dünya halkları arasındaki çelişme, başlıca çelişmelerden biridir. Bu çelişmenin özel bir biçimi olan, emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişme, baş çelişmedir. Ve en açık ifadesini, iki süper devlet olan ABD ve SSCB ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişmede bulur.

Dünya gericiğinin iki ana yönlendiricisi ABD ve SSCB, dünya halklarının olduğu gibi halkımızın da baş düşmanlarıdır. İçinde bulunduğumuz özgül koşullar nedeniyle Rus sosyal emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı mücadele temelinde, ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri ön plana alınmalıdır. Bu, Rus sosyal emperyalizmini ve işbirlikçilerini belli bir oranda bile olsa kayırmak anlamına gelmez. Öte yanda, ABD emperyalizmine karşı verilecek mücadele, başta Batı Alman, İngiliz, Fransız, Japon emperyalistleri olmak üzere, diğer emperyalistlerin de devrim düşmanı niteliğini unutmamalı ve ABD ile olan ilişkileri gözardı etmemelidir. ABD'ye karşı mücadele, diğer emperyalistleri de kapsamına almalıdır derken, bu düşünceyi ifade etmek istiyoruz. Yine ABD emperyalizmine karşı mücadelede, Çin revizyonizmine karşı mücadeleye özel bir önem vermelidir. Çin revizyonizmi, sosyal emperyalistlerin süt kardeşi, emperyalistlerin de kan kardeşidir.

b. İçte:

Emperyalizmin doğrudan işbirlikçileri olan büyük burjuvazi, toprak ağaları, büyük toprak kapitalistleri, varlıklarının devamını bunların iktidarında gören spekülörler, vurguncular, asker sivil bürokratlar, saflarını emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yanında belirlemiş işçi aristokrasisi, kalemlerini ve toplumsal ilişkilerini bilinçli olarak sömürücü hain azınlık emrine vermiş bulunan yazarlar, sanatçılar, burjuva aydınları... (İlk bakışta ulusal burjuva sayılabilecek, fakat ilişkileri irdelendiği zaman, dolaylı yollarla emperyalizmin işbirlikçileri durumunda olan burjuvalar da, bu kategori içinde ele alınmalıdır.)

Sosyal emperyalizmin işbirlikçileri olan sosyal faşist parti yöneticileri, Sovyet revizyonizminin içeriğini bilinçli olarak gözlerden gizlemeye çalışan işçi aristokrasisi ve bürokrasisi, geleceklerini sosyal faşist bir diktatörlükte gören, halen devlet kademelerinde görev yapan asker sivil bürokratlar, kalemlerini ve toplumsal ilişkilerini, bilinçli bir tutumla sosyal emperyalist bir hegemonya emrinde kullanan yazarlar, sanatçılar, burjuva ve küçük burjuva aydınları...

Sosyal emperyalizme karşı birleşik cephe bahanesi ile başta ABD olmak üzere, emperyalist gericilikle ve onların ülkedeki uzantıları olan gerici faşist burjuvaziyle uzlaşan, onlara akıl hocalığı taslayan, devrimci güçleri de her fırsatta polise ihbar eden Çin revizyonizmi yanlıları ve Troçkistler...

Devrimci çözümlere karşı reformist çözümleri ön plana çıkartan, kitlelerin devrimcileşmesini sekteye uğratan reformcu ideolojinin bilinçli taşıyıcıları... (Bunlar, kendi aralarında farklı tonlara sahip olmakla birlikte, son çözümlemede devrim düşmanlarıdır; fakat bunların bir kısmıyla, belli ilkeler temelinde koşullara bağlı olarak, bazı konularda birlikte hareket edilebilir.)

Şeriat düzeni halleriyle, müslüman halkın özü itibariyle kapitalizme duyduğu tepkiyi dinsel tepki biçiminde sömüren ve örgütlemeye çalışan dinci ulusal burjuvazi, tabiatı gereği emperyalizme karşıdır; fakat aynı zamanda devrime de karşıdır... O, emperyalizmle, sosyal emperyalizmle uzlaştığı gibi, devrimle de uzlaşabilir. Uzlaşmayı zorunlu kılacak olan, maddi güçtür. Bu anlamda, devrimin güçsüz olduğu dönemlerde bir bütün olarak ulusal burjuvaziden, özellikle ulusal burjuvazinin bu kesiminden devrim büyük zararlar görebilir. Devrimin güçlendiği zamanlarda, ulusal burjuvazinin devrime yakınlaşması zorunlu bir yakınlaşmadır; bu yakınlaşmanın özünü iyi kavramak gerekir. Yoksa ulusal burjuvazinin sosyalizme yaklaştığı, sosyalizmin kuruluşunda yardımcılık yapabileceği gibi hayallere düşülebilir.

Ezilen ulus ve halkların bir mensubu oldukları halde, kendi çıkarlarını, mensup oldukları ezilen ulus ve halkların çıkarlarından üstün tutan işbirlikçi feodal burjuva hainleri ayrı bir kategori içinde ele almak yanlıştır. Bunları, özelliklerini yukarıda açıkladığımız toplumsal kategoriler içinde, sınıfsal özelliklerine göre ele almak gerekir ve özel durumlarda vurgulamak gerekir.

Özetlersek, emperyalizmin, sosyal emperyalizmin, Çin revizyonizminin işbirlikçileri ve yardımcıları, varlıklarını ve gelişmelerini bunlara bağlı gören bütün sınıf ve tabakalar ve bunlara karşı hayırhah tavır içinde olanlar, bir bütün olarak derimimizin düşmanlarıdır.* Ezilen ulus ve halklardan, ezilen sınıf ve tabakalardan geldikleri halde, bireysel çıkarlarını, uluslarının, halklarının, sınıflarının ve tabakalarının çıkarlarına tercih eden, ünlerini, yeteneklerini ve geniş kitlelerin kendilerine besledikleri sempatiyi sömürü düzeninin ya da revizyonist ideoloji ve siyasetin emrinde kullanan ünlü sanatçılar, şarkıcılar, sinema-tv ve tiyatro oyuncular, sporcular vb. gerici ideoloji ve siyasetlerin etkilerinden kurtarılmadıkları sürece ister yaptıklarının bilincinde olsunlar, ister olmasınlar, nesnel olarak kitlelerin uyanmasında, devrimcileşmelerinde ve kendi sorunlarına sahip çıkmaları önünde birer engel olacaklardır. Bunlar, esas olarak şu an içinde buldukları konumda, sınıf atlamış sayılırlar. Bunlar, devrime verdikleri zararların niteliğine göre tutumlarının niteliğine göre, devrim düşmanları ya da devrim zararlıları olarak adlandırılmalıdırlar. Bunları uyarmak gerekir. Bunları eğitmek oldukça zordur, fakat en azından tarafsızlaştırmak mümkündür; çok az bir kesimi de kazanılabilir...

Türkiye-Kürdistan ölçeğinde: Faşist diktatörlük ile çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kürdistan halkı arasındaki çelişme, baş çelişmedir, dedik. Bu anlayışa bağlı olarak, içinde bulunduğumuz aşamada:

Faşist diktatörlüğün devamını, korunmasını ve sağlamlaştırılmasını ekonomik-siyasi çıkarlarının güvencesi sayan emperyalist burjuvazinin (başta ABD ve Batı Almanya) en azgın, en gerici, en şoven işbirlikçileri olan büyük burjuvazi; faşist toprak ağaları; faşist diktatörlüğün asker-sivil-polis bilinçli faşist yöneticileri; faşist partilerin yöneticileri; silahlı-silahsız bilinçli militanları; faşist ideolojinin ideolog ve teorisyenleri ve faşist ideoloji ve siyasetin bilinçli yayıncıları ve örgütleyicileri; faşistlerin baskı ve terörden çekindikleri için değil de, bilinçli ve gönüllü olarak faşistlerin güçlenmesi için maddi ve manevi yardımda bulunanlar, aktif olarak onların eylemlerine katılanlar...

Hangi sınıf ve tabakadan, hangi meslek ve işte olursa olsunlar, faşist ideolojinin bilinçli savunucuları, kendi içlerinde önem derecesine göre sıralanarak, devrimci mücadeleye verdikleri zarar, engelleme çalışmaları, rütbe ve unvanlarına göre sıralanarak, baş ve başlıca düşmanlar arasında sayılmalıdırlar.

Yine:

Stratejik anlamda, faşizmden daha da tehlikeli olan, fakat kitlelerin ve hatta devrim saflarında bulunan bazı siyaset ve kişilerin henüz kavrayamadıkları sosyal faşist ideoloji ve siyaseti bilinçli savunmaları, bunların örgütlerini, başlıca düşmanlar arasına almak gerekir. Yalnız, sosyal faşist örgütlerle, bunların yöneticileriyle, tabanındaki unsurları aynı sepete koymamak gerekir. Revizyonist, opürtünist örgütlenmelerin tabanlarında, çoğunlukla bilinç düzeyi düşük ancak içtenlikle devrim isteyen unsurlar bulunmaktadır. Bu ayrımın gözden kaçırılması devrimin değil, karşı devrimin işine yarar.

Yine:

Özleri bakımından, en az sosyal faşistler kadar tehlikeli olan, içinde bulunduğumuz dünya koşullarında ABD ve diğer emperyalist ülkelerin baş destekçisi bulunan, proleter devrimin düşmanı Aydınlik TİKP sosyal hainlerini de başlıca düşmanlar arasında ele almak gerekir. Çin karşı devrimcilerinin uşakları olan bu hainler, on yıldan bu yana, Türkiye-Kürdistan devrimini olumsuz yönde etkilemiş ve derin tahribatlara yol açmışlardır.

Özetlersek:

Faşizm ve onun bilinçli maddi güçleri, —ki bu en açık ifadesini faşist diktatörlük olarak gösterir— sosyal faşizm ve onun bilinçli maddi güçleri; sosyal hainler ve onların bilinçli maddi güçleri; Türkiye-Kürdistan devriminin başlıca düşmanları olarak ele alınmalıdır. (*2) Yalnız, önemle belirtilmelidir ki içinde bulunduğumuz aşamada, yukarda belirttiğimiz başlıca düşmanlara karşı aynı mücadele yöntemlerini kullanamayız. Faşist diktatörlük ve faşizmin sivil güçlerine karşı silahlı eylemler içinde olmak üzere, bütün mücadele yöntemleri ve araçlarını koşullara göre uygun olarak kullanmak gerekirken, sosyal faşistlere ve sosyal hainlere karşı mücadele henüz silah kullanılmayı gerektirecek aşamada değildir. Ancak, savunma halinde, onların saldırılarına karşı, çok gerekli hallerde silah kullanılabilir. Bu tip silah kullanımı, onlara karşı şu koşullarda silahlı mücadele verilmesi gerektiği anlamına gelmez.

Şu noktalara özen gösterilmelidir:

Faşizm ile sosyal faşizm arasındaki uzlaşmaz mücadelede taraflardan birine karşı duyarsız davranmak, giderilmesi zor zararlar açabilir.

Sosyal faşist ideoloji ve siyasetin, faşist ideoloji, siyaset ve örgütlenmeye karşı yürüttüğü mücadeleye seyirci kalmak, sosyal faşistlerin kitleleri etkilemesine, kitleleri örgütlemesine seyirci kalmak demektir.

Yine:

Faşist ideoloji ve siyasetin, sosyal faşist ideoloji ve siyasete ve örgütlenmeye, onların, sosyal emperyalist pratiğe, revizyonist hatalara karşı yürüttüğü demogojik ajitasyon ve propagandaya seyirci kalmak, faşistlerin bütün devlet olanaklarını da kullanarak kitleleri etkilemesine, kitleleri anti komünist bilinçle donatmasına, kitleleri örgütlemesine seyirci kalmak demektir. Faşistlerin, (hangi siyasi görüşe karşı olursa olsun, ayırım gözetmeden yürüttükleri) saldırı ve cinayetlerine karşı çıkılmalıdır. Onların revizyonist bir unsuru vurmaları halinde bile, “nasılsa o bir revizyonistti” diye kayıtsız kalınmamalıdır. Gücümüz oranında, korunaksız olanlara, her kim olursa olsun, sahip çıkmaya çalışılmalıdır.

Yine:

Çin yanlısı karşı devrimci sosyal hainlerle, faşizm ve sosyal faşizm arasındaki çelişmede, yerimizi ve tutumumuzu doğru belirlemeliyiz. Bunların faşizme ve sosyal faşizme karşı sürdürdükleri sözde mücadeleye seyirci kalmak, özellikle faşist diktatörlüğün güçlenmesine, emperyalizmin etkilerinin güçlenmesine seyirci kalmak demektir.

Devrimin iç ve dış düşmanlarına karşı mücadeleyi formüle etmek gerekirse, şöyle diyebiliriz: A— Emperyalizme karşı mücadele sosyal emperyalizme karşı mücadele temelinde; sosyal emperyalizme karşı mücadele ise emperyalizme karşı mücadele temelinde; emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadele ise, Çin revizyonizmine karşı mücadele temelinde; Çin revizyonizmine karşı mücadele ise emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadele temelinde yükseltilmelidir.

B— Faşizme karşı mücadele, sosyal faşizme karşı mücadele temelinde; sosyal faşizme karşı mücadele faşizme karşı mücadele temelinde; faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadele, Çin yanlısı sosyal hainlere karşı mücadele temelinde; Çin yanlısı sosyal hainlere karşı mücadele ise, faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadele temelinde yükseltilmelidir. Bunlardan herhangi biriyle, bir diğerine karşı birlik yapılamaz.

C— Faşizme karşı mücadele, emperyalizme ve reformizme karşı mücadele ile birleştirilmelidir. Sosyal faşizme karşı mücadele, sosyal emperyalizme, reformizme, revizyonizmin her türüne ve ortayolculuğa karşı mücadele ile birleştirilmelidir. Faşizme, sosyal faşizme, sosyal hainlere ve reformculuğa karşı mücadele, bu akımlara karşı yürütülen yanlış mücadele yöntemlerine karşı mücadele ile birleştirilmelidir.

D— Sağ oportünizme karşı mücadele ederken "sol"u, "sol" oportünizme karşı mücadele ederken de sağ oportünizmi unutmak devrime zarar verir. Mücadele verilmeyen, küçümsenen, ihmal edilen, önemsiz görülen bir sapma, en tehlikeli sapma haline gelebilir. Sağa karşı mücadele, "sol"a karşı mücadele temelinde, "sol"a karşı mücadele ise, sağa karşı mücadele temelinde yükseltilmelidir.

Devrimin sıradan düşmanlarına olsun, başlıca düşmanlarına olsun, baş düşmana karşı olsun, sağ ya da "sol" sapmalara olsun, bir bütün olarak devrimin düşmanlarına ve zararlılarına karşı mücadele, kendi zaafımıza, eksiklerimize karşı yürütülecek iç mücadele, iç hesaplaşma temelinde yükseltilmelidir. İçimizde yürüttüğümüz ideolojik mücadele ve hesaplaşma, dışa karşı yürüttüğümüz mücadeleleri güçlendirecektir. Dışa karşı yürütülen mücadelenin başarısı ve düzeyinin yüksekliği, içte yürüttüğümüz mücadelenin sonucu olacağı gibi, dış mücadelenin başarısı ve düzeyinin yüksekliği de içimizdeki mücadelenin başarısını ve düzeyinin yükselmesini etkileyecektir. İçimizde ve dışımızda sürdürdüğümüz mücadele arasında diyalektik bir bütünlük vardır. Biz kendimizi, değiştirilmesini istediğimiz toplumun en özen gösterilmesi gereken bir parçası olarak ele almalıyız. Düşmanın ya da devrim zararlılarının siyasi, ideolojik, toplumsal etki ve eğilimlerini şu ya da bu oranda bağrımızda taşıyoruz... Bunlara karşı gereken mücadeleyi veremezsek, düşman ajanlarını bağrımızda besliyoruz demektir. Kendisiyle hesaplaşamayan başkasıyla hesaplaşamaz. Kendisiyle hesaplaşamayan devrim, karşı devrimle hesaplaşamaz.

Devrim zararlıları:

Devrim zararlıları henüz devrimin düşmanları haline gelmemişlerdir; ne var ki bu akımlar, kendilerini Marksizm-Leninizm temelinde yeniden ele almazlarsa, sistemleştirme eğiliminde oldukları hatalarını köklü bir biçimde yok etmezlerse, devrim düşmanları haline gelmeleri kaçınılmazdır.

Niyetleri tarihi anlamda doğru olduğu halde, özledikleri siyasetlerin yanlışlıkları nedeniyle, niyet ve isteklerinin tarihi anlamda gerçekleşmesine zarar veren, devrimci mücadelenin Marksist-Leninist çizgisine zarar veren kişi, grup ve "parti"leri, devrim zararlıları olarak değerlendiriyoruz. Onları uyarmak, izledikleri yanlış siyasetleri terketmeleri için, ideolojik anlamda onları sarsmak görevimizdir. Öyle günler gelecektir ki, şu an devrim zararlısı olarak nitelediğimiz bazı siyasetler, ideolojik mücadele sonucu, Marksist-Leninist sınıf mücadelesinin temel ilke ve taktiklerini kavrayabilirler, zararlı yanlarından arınabilirler; bazıları ise, yanlışlarının "doğruluğunda" ayak direyebilirler ve karşı devrime kadar gidebilirler.

Marksizm-Leninizm bize öğretir ki, proletaryanın sınıf çıkarlarına ters düşenler ya da kendi sınıf çıkarlarıyla proletaryanın sınıf çıkarlarını uzlaştıramayanlar, er ya da geç proletaryaya karşı silaha başvuracaklardır. Marksizm-Leninizmden bir derecelik sapma zamanında farkedilip önlemler alınamaz, gerekli müdahaleyi görmez ise gelişecek ve giderek masum bir sapma olmaktan çıkıp karşı devrim özelliklerine bürünecektir. Marksizm-Leninizmden esinlenen, fakat onun özünü kavramadıkları için başlangıçta "taktik hata" gibi görünen hatalar işleyenler, hatalarını göremez ve düzeltemezlerse, bu hatalar sistemleşecektir; onların gözünde "taktik hata" olarak görünen, özünde ise stratejik bir öneme sahip olan bu hatalar, devrimin engelleri haline gelmesinin nedenleri olacaktır.

Devrim zararlılarını üç ana grupta topluyoruz:

1. Küçük burjuva sınıf ve ideolojik yapı temelinde, Marksizm-Leninizmden esinlenenler, fakat özünü kavrayamadıkları için eklektizme düşenler, birinci gruba girerler. Marksizm-Leninizmin bazı tezleri ile revizyonizmin, küçük burjuva maceracılığın bazı tezleri iç içe geçmiştir. Bunlar, ülke gerçeğinin somut tahlilinden yola çıkmazlar. Sağ ve "sol" hatalar arasında bocalarlar. Zaman zaman da, rastlantı sonucu bile olsa, doğru şeyler de yaparlar. Çoğu kez bunların yaptığı cezalandırma eylemleri, faşizme ve emperyalizme duydukları soylu kinin ifadesi olurlar. Fakat siyasi temellerinin yanlışlığı, eylemlerinin siyasi sonuçlarını da etkiler. Bu temeldeki siyasi akımlar revizyonizmin sınıf tabiatını ve ideolojik içeriğini esastan kavrayamadıkları için devrime yararlı olabilecek birçok erdemlerini yanlış bir siyasi çizgi içinde heba ederler. Revizyonizm ve oportünizmle aralarına kesin bir çizgi çekemezler. Çünkü bir ayakları revizyonizmin bataklığındadır. Çoğu kez ister istemez sosyal emperyalistlerin işbirlikçileri olan sosyal faşistlerin yedeğine düşerler. Marksizm-Leninizm

konusunda berrak bir görüşleri yoktur; proletaryanın devrimde hegemonyası ve temel Marksizm-Leninizm ilkesini reddederler. Proletaryanın ideolojik-siyasi-örgütsel önderliği yerine, küçük burjuva temelde kavranmış proleter ideolojinin öncülüğünü, yani küçük burjuva ideoloji-siyaset ve örgütün öncülüğünü geçirirler. Eylemelerinin niteliğini belirleyen şey, bireysel karakterli terördür; kitlelerden kopukluktur. Diyalektik materyalizmin yasalarını, toplumsal-siyasal olayların incelenmesinde kullanmadıkları için idealizme düşerler. Ya da özünden idealist oldukları için diyalektik materyalizmin yasalarını kullanamazlar. Devrimci zorun içeriği ile darbeci ve komplocu zorun içeriğini bireysel şiddet ile devrimci kitle şiddetini, aşağıdan devrim koşulları ile yukarıdan inme koşulları birbirine karıştırırlar.

Bu siyasi akımlar, Sovyet emperyalizminin özünü göremedikleri için, onları "revizyonist" olarak niteliklemele yetinirler, fakat pratikte, devrimin destekleyicisi olarak hesaba katarlar. Bunlar, TKP, TİP, TSİP (Kürdistan'da da, DDKD -Talabaniciler- Özgürlük Yolu, KUK) gibi siyasetlere biçimsel eleştiriler de yöneltiler, onları beğenmezler. Fakat onları yine de halk saflarında, "devrim güçleri" olarak görürler. Marksist-Leninist eğilimli siyasetlerden çok bunlara eğilim duyarlar. Sosyal faşistler, bu saflarda yer alan birçok unsuru, kendi saflarına kazanabilirler, kazanmaktadırlar da. Toplumsal temelini küçük burjuvazi tabakaları oluşturmaktadır ve asıl dayanakları öğrenci gençliktir. Dev-Sol, MLSPB, Acilciler, bu akımların en belirgin örnekleri olarak gösterilebilir. PKK ya da Apocular diye bilinen Kürt milliyetçisi hareket de, bazı farklılıklar ve olumsuzluklar taşımakla birlikte, Kürdistan kesimindeki örneklerden biri olarak gösterilebilir.

2. Toplumsal temel olarak yine küçük burjuvaziye yaslanan, fakat birinci grupta saydıklarımıza oranla Marksizm-Leninizmin tezlerine daha yakın bir arayış içinde bulunan Devrimci Yol, Birikim, KSD, TEP (Kürdistan'da da Rızgari, Alarızgari, Tekoşin) gibi hareketler, sosyal emperyalizme karşı ürkek davrandıkları, geçmişleriyle köklü bir hesaplaşmaya giremedikleri, kendilerini ve taraftarlarını sosyal emperyalizme karşı olumsuz yönde koşullandırdıkları için, devrim zararlısı durumundadırlar.

3. Marksizm-Leninizmin genel doğrularına ve bu doğruların yön verdiği doğru tesbitlere genel hatlarıyla sahip çıkan, fakat özlerinde varolan küçük burjuva özellikleri aşamadıkları için küçük burjuva ile proletarya arasında, idealizm ile materyalizm arasında, doğmatizm ile Marksist-Leninist yaratıcılık arasında, Marksizm-Leninizm ile eklektizm arasında sürekli bocalayan grupları üçüncü gruba alıyoruz. Bunlar her rüzgar karşısında yalpalamışlardır. Köklü bir Marksizm kavrayışından yoksun oldukları için sınıf pusulasını sık sık şaşırırlar. Kendi güçlerine güvenleri yoktur; eleştirel bakışı bir yana bırakmışlardır. Bugün ak dediklerine yarın kara diyebilirler; ve bu tutumlarını bilimsel olarak açıklığa kavuşturamazlar. Kariyerist, inkârcı ve öznelcidirler. Hazımsızlıkta en başta gelirler. Acelecidirler. Devrim önderliğini iradi bir olay olarak ele alırlar. Devrimin çıkarlarından çok grupların çıkarlarını ön plana koyarlar. Bunlara en belirgin örnek HK, DHY, DHB ve Kava (Merkez ve Hizip) gösterilebilir. Bunlar, temelde aynı şeyleri savundukları halde, en çok birbirlerine düşmandırlar.

Öte yanda, emperyalizme, Rus sosyal emperyalizmine, Üç Dünyacı Çin revizyonizmine karşı mücadele eden, AEP'e Marksist-Leninist açıdan eleştirel bir gözle bakan, Stalin ve Mao'yu, önemli hatalarına karşın Marksist-Leninist olarak kabul eden, başta TKP-ML ve TKP-ML kökenli gruplar olmak üzere, son çalkantılar nedeniyle çeşitli siyasetlerden kopan arkadaşlar, kendi aralarında geliştirecekleri ilkeli bilimsel tartışmalarla, sağlıklı bir platform oluşturabilirler. Türkiye-Kürdistan'ın çeşitli bölgelerinde mücadele yürüten küçüklü büyüklü birçok grup, birbirine yakın şeyler düşünmekte, fakat aralarında bağlantı kuramamaktadırlar. Biz bu konuda üzerimize düşen bütün görevleri yapmaya hazırız. Bu gruba topladığımız güçleri, kendimiz de içinde olmak üzere, belli hata ve eksikler taşımalarına karşın, devrim önderliğinin fıskıracağı kaynak olarak görüyoruz ve devrimin esas güçlerini burada görüyoruz.

Toplumsal Demokratik Halk Devriminin Görevleri

1— Ekonomik alanda:

Emperyalist sömürü ve bağımlılık ilişkilerinin tasfiyesi yabancı tekelerin mal ve mülklerine

tazminatsız el konulması, devlet borçlarının iptali;

İşbirlikçi kapitalizmin tasfiyesi;

Yarı feodal ekonominin tasfiyesi;

Devlet mülkiyetindeki fabrikalara, topraklara, işletmelere, vakıflara el konulması. Bunların sosyalist ekonominin inşasında temel taşlar olarak kullanılması.

Toplumsal-demokratik halk diktatörlüğü devleti, üç mülkiyet biçimini tanıyacaktır:

a) Kamu mülkiyeti.

b) Kolektif mülkiyet.

c) Küçük burjuva mülkiyeti ve orta çapta özel kapitalist mülkiyet (ulusal burjuva anlamda);

a ve b, sosyalist mülkiyet biçimini c ise, esas olarak özel kapitalist mülkiyet biçimini ifade etmektedir.

2— Siyasi alanda:

Sömürücü egemen sınıfların diktatörlüğünün tasfiyesi, Toplumsal-Demokratik Halk

Diktatörlüğü'nün kurulması. En geniş anlamda halk demokrasisi; halk için siyasi özgürlük.

Burjuva-feodal, rezyonist gericiliğe karşı ve bunların kalıntılarına karşı topyekün savaş.

Ulusal sorunun çözümü için, ulusların kaderlerini tayin hakkı, ulusların ve dillerin tam hak eşitliği, bütün ülkelerin proletaryasının ortak çıkarı ve birleşmesi Marksist ilkeleri temelinde, Kürt ulusu ve diğer halklar üzerinde varolan her türden ulusal baskı ve eşitsizliklerin kaldırılması, siyasal kaderini kendilerinin tayin hakkı.

Küçük büyük bütün devlet memurlarının, yöneticilerinin halk tarafından, gerekli hallerde azledilecek biçimde seçilmesi.

3— Askeri alanda:

Emperyalistlerle yapılmış bulunan bütün anlaşmaların feshi, Nato'dan çıkılması, hiçbir emperyalist pakta girilmemesi, sürekli ordunun dağıtılması ve onun yerine silahlı halkın geçirilmesi, halk milislerinin kurulması.

Askeri yöneticilerin silahlı halk tarafından, gerekli hallerde azledilebilir biçimde seçilmesi.

4— İdeolojik alanda:

Her türden gerici burjuva-faşist-feodal ideolojilerin, her türden revizyonist, oportünist, reformist ve sosyal-şoven ideolojilerin, devrimin kesintisiz gelişimine zarar verecek doğmatizmin, sekterizmin, işçi sınıfının ve geniş emekçi kitlelerin içinde bulunan özgül durumlara göre belirlenecek birliğine zarar verebilecek "sol" ve sağ anlayışların ve maceracılığın yıkıcı etkilerinin azaltılması ve bir süreç içerisinde kesin yenilgisinin sağlanması için, kitlelerin Marksist-Leninist eğitimi; ideolojik-kültürel devrimler...

5— Enternasyonalist alanda:

"Bütün dünyanın işçileri ve ezilen halkları birleşiniz" sloganına uygun olarak, dünya proletaryasının ve ezilen halkların birliği önündeki ideolojik-siyasi engellerin aşılması için mücadele. Ulusal bağımsızlık, demokratik ve toplumsal kurtuluş savaşlarının desteklenmesi. Devrim yapmış ülkelerle, proletaryanın temel çıkarları açısından, karşılıklı yardımlaşma ve dayanışma. Leninist "barış içinde bir arada yaşama" ilkesinin hayata geçirilmesi.

Toplumsal-Demokratik Halk Devrimi, burjuva demokratik devrim görevlerinin birçoğunu yüklenmiş, yarı sosyalist karakterli bir devrimdir. Sosyalist bir toplumun kurulması için gerekli maddi koşulların yaratılması görevleriyle yükümlüdür. O, sınıfsız topluma ilerlerken, bir ara aşama olduğunun bilinciyle hareket edecektir.

Genel olarak ulusal sorun, özel olarak Kürt ulusal sorunu, proleter sosyalist dünya devrimi sorununun bir parçası olarak ele alınması gerekir. Biz, her ulusal sorunu destekleyemeyiz; biz, ancak proletaryanın çıkarlarına yarar sağlayan, emperyalizmi zayıflatan ulusal hareketleri destekleriz. Kürt ulusal sorununa da bu açıdan bakıyoruz. Kürdistan'ın özgül durumu, yani dört parçasının dört ayrı sömürgeye bölünmüş olması, devrimci mücadelenin gelişim eğilimine ve devrim yoluna etkide bulunmaktadır... Bu soruna Marksizm-Leninizm açısından yaklaşılmadığı takdirde, revizyonist-burjuva gericiliğinin çeşitli tonlarına hizmet edilmiş olacaktır ki, bunun siyasi sonuçları burjuvazinin yararına, proletaryanın zararına olacaktır.

Biz, her bir parçası Türkiye, İran, Irak ve Suriye'nin bir sömürgesi durumunda olan Kürdistan'ın, Türkiye, İran, Irak ve Suriye devrimlerinin kilidi olabilecek bir öneme sahip

olduğu düşüncesindeyiz. Bu yaklaşım, sınıfsal bakış açısını gözden kaçırdığımız, iç olguları değil, dış olguları temel aldığımız, proletaryanın önderliğini değil, Kürt köylülüğünün önderliğini öne çıkarttığımız biçimde yorumlanabilir. Soruna böyle bir anlayış ile yaklaşmak dar ulusalcı bir anlayış olacaktır. Tek tek ülkeler devrim görevlerini yürütürken, ulusal mücadele ile sınıfsal mücadeleyi birleştirmelidirler; kimi zaman sınıfsal mücadelenin ulusal mücadele biçimine bürüneceğini bilmelidirler. Ulusal ve toplumsal gelişmeler öyle bir gelişme hattı izleyebilir ki, Türkiye-Kürdistan devriminin çözümü, Kürt ulusal sorununun çözümünü ön plana çıkartabilir. Böyle bir durumda bütün güçlerimizle bu noktaya yoğunlaşabiliriz. Doğaldır ki, yine sınıf açısından hareket etmediğimiz, Kürt ulusalcılığına ödünler verdiğimiz, ilkesiz uzlaşmalara girdiğimiz yollu eleştiriler alacağız. Her dönemde oportünizmin ve revizyonizmin küçümseyen tavırları ile kuşatıldığımız için, yeni durumlarda da değişik bir tutum içine giremeyeceğiz. Öyle bir durum söz konusu olabilir ki, Türkiye-Kürdistan'ı silahlı devrimin odak noktası haline gelebilir ve biz bu noktada silahlı devrimin gerektirdiği bütün adımları atarız. Ama bu, sınıf mücadelesinin, devrim mücadelesinin diğer bölgelerde tatili anlamına mı gelir? Asla! Biz, iki ayrı devrim perspektifini birleştirmiyoruz; biz, nesnel koşulların zorunlu kıldığı, Türkiye-Kürdistan devrimi perspektifini savunuyoruz ve devrimimizin doğusu (Kürdistan), batısı (Türkiye) diye bir ayrımı yoktur. Hedefimiz, Kürdistan'ın merkezini oluşturacağı, Türkiye, İran, Irak ve Suriye'yi kapsamına alan Ön Asya Sosyalist Halk Cumhuriyetleri Birliği'dir. Bu noktaya, çeşitli devrim aşamalarından, tek tek ülkelerin devrimlerinin gelişmeleri sonucu varılacaktır.

Hemen sorulacaktır: Neden merkezinde "Arabistan", ya da "İran" değil de, Kürdistan'ın bulunduğu Ön Asya Sosyalist Halk Cumhuriyetleri Birliği? Kıl kadar coğrafi bilgisi olan herkes, Kürdistan'ın saydığımız ülkelerin merkezinde olduğunu bilir. Eğer Kürdistan'ın yerinde "Arabistan" olsaydı, her halde o zaman, merkezinde Arabistan bulunan diyeycektik... Bu konuları ilerde açacağız; bu konuların açılması, dar açılar içinde, daralmış ufuklar içine sıkıştırılmış beyinlerin de sarsılmasına yol açacaktır.

Devrimimizin itici güçleri ve ittifakları:

Genel anlamda emperyalizmle, işbirlikçi kapitalizmle, feodal artıklarla gelişmeleri uzlaşmaz nitelikte olan bütün toplumsal güçler, devrimin itici güçleri kapsamına girer. Bu anlamda çeşitli milliyetlerden proletarya, köylülük, şehir küçük burjuvazisi, ulusal burjuvazinin bir kesimi, devrimimizin itici güçleridirler.

Ancak devrimin temel itici güçlerini, çeşitli milliyetlerden proletarya, şehir ve kır yarı proleterleri, şehir küçük burjuvazisinin en ezilen, en yoksul kesimleri oluştururlar. Bu nedenle proletarya, yoksul köylülük, şehir küçük burjuvazisinin en yoksul kesimleri ile ittifak oluşturmalıdır. Bu ittifak devrimimizin temel itici gücünü ve esas toplumsal temelini oluşturur. Ancak bu temel üzerinde, orta köylülükle, küçük burjuvazinin diğer kesimleri ile zengin köylülük ve ulusal burjuvazinin bir kanadı ile ittifak olanakları araştırılabilir ve böyle bir ittifak oluşturulabilir.

Devrim, nasıl ki emperyalistler arasındaki gelişmelerden yararlanmak zorundadır, aynı zamanda egemen sınıflar arasındaki gelişmelerden de yararlanmalıdır...

Mücadele Biçimi ve örgütlenme üzerine:

Türkiye-Kürdistan devrimi silahlı devrim olacaktır. Örgütlenme bu amaca uygun olmalıdır. Kürt halkının ayrı örgütlenme hakkı vardır; fakat biz, Türk-Kürt ve ezilen diğer milliyetlerden proletaryanın ortak örgütlenmesini, devrimin sağlığı ve başarısı açısından zorunlu görüyoruz. Ancak böyle bir örgütlenme, sınıf temeli üzerine oturtulmuş bir örgütlenme proletaryanın çıkarlarına uygundur. Milliyet esasına göre örgütlenmeyi savunmak burjuva örgütlenme anlayışıdır. Başlangıçta ayrı örgütlenmeler de olsa —ki öyledir— son çözümlemede, hayat birlikte örgütlenmeyi dayatacaktır. Kürt proletaryasının ayrı örgütlenme isteğinin bir yanı Kürt ulusalcılığının ürünü ise, öbür yanı da Türk solunun yarattığı güvensizliğin, şoven tutumunun ürünüdür.

Örgütlenme esas itibarıyla profesyonel devrimcilerden oluşmalı ve gizlilik temellerine dayanmalıdır. Bu temelde, en küçük legal olanaklardan, en geniş legal olanaklara varıncaya, bütün olanaklardan yararlanmalıdır. Legal çalışması olmayanın illegal çalışması verimsizdir. İlegal temelleri olmayanların da legal çalışmaları kuma yazı yazmaktır.

Devrimin zaferi, kitlelerin içinde yapılacak köklü çalışmaların ürünü olmalıdır. Üretim birimleri içinde çalışma esas olmalıdır. Örgütlenme ve siyasi çalışmanın toplumsal odağı, sanayi proletaryası olmalı ve bu temel üzerinde milliyet ayrımı gözetmeksizin proletaryanın en geniş kesimleri, topraksız ve yoksul köylülük, şehir küçük burjuvazisinin en yoksul kesimleri, örgütlenme ve siyasi çalışmalarımızın hedefi olmalıdır. Aydınların kazanılması özel bir öneme sahiptir. Aydınları küçümseyen anlayış devrimci anlayış olamaz. Bu çalışmalar, tek tek kişilerle yürütülecek ilişkiler biçiminde olabileceği gibi, esas olarak onların demokratik-ekonomik ve siyasi kitle örgütleri içinde çalışarak sürdürülmelidir. En gerici derneklerden en önemsiz gibi görünen derneklere varıncaya, gücümüz ve olanaklarımız ölçüsünde çalışma yapmalıyız. Bütün çalışmalar, Marksist-Leninist ideoloji ve siyaset tarafından biçimlendirilmelidir. Somut, acil istek ve gerekliliklerden yola çıkarak, ekonomik, demokratik mücadele, siyasi mücadeleye tabi kılınmalıdır. Biz, kitlelerin kendi deneyimleri ile öğrenebileceği Marksist ilkelerden yola çıkarak, kitleleri eğitecek bir mücadele hattı izlemeliyiz. Bütün siyasi çalışmalarımız ve siyasi eğitimimiz, silahlı devrim bilincinin yaratılmasına hizmet etmelidir.

Siyasi mücadeleyi, silahlı mücadele ile kırlardaki mücadeleyi şehirlerdeki mücadele ile birleştirmeliyiz. Silahlı devrim, halk savaşının ülke somutuna en uygun biçimi olan, genel silahlı ayaklanma ile halk savaşı ilkelerinin ülke somutuna yaratıcı biçimde uygulanması temeli üzerinde yükselecektir. Halk savaşı ile genel silahlı ayaklanmanın birleştirilmesi demek, çeşitli milliyetlerden proletarya ile çeşitli milliyetlerden köylülüğün (esas olarak topraksız ve yoksul köylülüğün) mücadelesinin birleştirilmesi, kırlardaki mücadele ile şehirlerdeki mücadelenin birleştirilmesi demektir. Kır ve şehir küçük burjuvazisinin rolü, böylesi bir savaşta çok büyük bir rol oynayacaktır.

Parti - Halk Ordusu - Birleşik Devrimci Halk Cephesi, örgütlenmenin, birbirine bağlı, birbirini etkileyen ve koşullandıran üç biçimidir.

Her zaman ideolojik-siyasi mücadele birliği, yani teorik-pratik mücadele birliği esas alınmalıdır. İdeolojik mücadelenin başarılı olup olmadığı, kitlelerin siyasileşerek maddi bir güç haline gelip gelmemesinde, ekonomik, demokratik ve siyasi eylemlerin doğru cevaplar haline gelip gelmemesinde kendini gösterir. Kendiliğinden mücadele ne denli örgütleniyor, merkezileşiyorsa, revizyonist, reformist, oportünist ve her türden faşist gerici örgütlerin kitle üzerindeki etkileri nicel ve nitel olarak zayıflıyorsa, Marksist-Leninist ideoloji ve siyaset, o denli başarı gösteriyor demektir.

Ekim Devrimi, esas olarak kendi güçlerine dayandı. Çin Devrimi esas olarak kendi güçlerine dayandı. Vietnam ve Kore devrimleri, esas olarak kendi güçlerine dayanmakla birlikte, çok güçlü maddi ve manevi dış destek buldu. Oysa biz, içinde bulunduğumuz dünya koşullarında, dıştan maddi bir destek bulma olanağından yoksunuz. Ancak güçlü bir manevi destek göreceğimiz kesindir. Bu nedenlerdir ki, daha şimdiden kendi güçlerimizi yaratmak, pekiştirmek zorundayız. Biz, kendi öz güçlerimize dayanarak, düşmandan edineceğimiz maddi güçlere dayanarak devrimi başaracağız, yani onların silahına, parasına, taşınabilir her türden olanaklarına el koyarak...

Burjuvaziden öğrenme, çalışmalarımızın dikkate alması gereken önemli bir noktadır. Biz, burjuva toplumundan, burjuva ordusundan, burjuva okullarından, tekniğinden, biliminden vs. devrime yararlı olabilecek ne varsa, olanaklarımız ölçüsünde öğrenmeliyiz ki, devrim sırasında ve sonrasında, burjuva aydınlarına, teknisyenlerine ve çeşitli dallardaki uzmanlarına o denli az ihtiyacımız olsun. Burjuva aydınlarına zorunlu olmak bir çeşit bağımlılıktır. Biz, hem kızıl hem de usta olmalıyız. Leninist çalışma biçimi bunu gerektirir. Hem siyasi yeterlilik hem de pratik yeterlilik kazanılmalıdır. Siyasi sorunları bilmek, fakat en basit sorunlarda pratik yetersizlik göstermek, sonuç olarak yenilgiyi getirir.

Sonuç olarak: Devrim örgütlenmesi, devrimin itici ve temel güçlerini, Marksist-Leninist ideoloji ve siyasete dayanarak örgütlenme görevini başaramazsa, devrimci durumları devrime dönüştürmeyi de başaramaz. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, sömürücü sınıfların egemen olduğu bütün ülkelerde devrimin nesnel koşulları vardır, diyoruz. Hiç beklenmedik zamanlarda bile devrimci krizler patlak verebilir. Sorun, nesnel koşulların birikimlerini örgütlü müdahale ile devrim enerjisine dönüştürmektedir. Sosyalizm ile işçi

sınıfı hareketinin birleştirilmesi görevi henüz yerine getirilmemiştir. Kağıt üstündeki doğrular toplumsal-siyasal hayatımızda can bulamamıştır. Siyasi bir hareketin programı ya da mücadele platformu, görüşlerin bilinmesi açısından önemlidir; fakat asıl önemli olan, neyin söylendiği değil, neyin yapıldığıdır. Kitleleri kağıt üzerindeki doğrular değil, pratik çalışmalarımız, kitle çizgimizin içeriği ilgilendirmektedir.

Mücadele platformumuz, birçok konuyu kapsamına almadığı için eksiklikler taşımaktadır. Kuşkusuz, sınırlı yazı olanakları içinde, mücadelenin tümü hakkındaki görüş ve düşüncelerimizi sergileyemeyiz. Mücadele süreci içerisinde, olanaklarımız ölçüsünde, burada temel taşlarını koyduğumuz görüşlerimizi daha ayrıntılı, daha derinlemesine açıklığa kavuşturmaya çalışacağız.

(*1) Türk burjuvazisinin devlet iktidarını elinde tutmasının esas toplumsal ittifakı toprak ağaları iledir. Öte yanda, Kürt ulusal hainlerinin desteği de, sınıfsal olarak irdelendiği zaman, işbirlikçi Kürt burjuvazisi ve toprak ağaları olarak kendini gösterir.

(*2) Baş düşman ile başlıca düşmanlar arasında, özgül koşullar nedeniyle farklılıklar vardır; fakat baş düşmana karşı mücadelede başlıca düşmanlardan biri ya da ikisi ile ittifak yapılamaz. İttifakı bırakalım, baş düşmana karşı mücadele süreci içerisinde, bunların bir tanesinin bile unutulması devrimin gelişim doğrultusuna zarar verir... Öte yanda, Türkiye-Kürdistan'ı açısından, başlıca düşmanlar tesbitimiz yetersiz görülebilir. Örneğin Kürt ulusal hainlerinin, jenoist uygulamalarına bilinçli olarak katılanların da vurgulanması istenebilir. Daha önce de belirttiğimiz gibi bunlar da başlıca düşmanlar arasındadır ve özel olarak vurgulanmaları, ancak özel durumlarda söz konusu edilmeleri gerekir.

Yılmaz Güney - Siyasal Yazılar Cilt: II, 2. Bölüm

DEVLET, DEMOKRASİ VE DEVRİM

Devlet, sınıf egemenliğinin bir ifadesidir. Sınıfsal özü ve biçimi ne olursa olsun, devlet egemen sınıfın ya da sınıfların devletidir; egemen sınıfların ekonomik, siyasal toplumsal çıkarlarını korumak, geliştirmek ve savunmak için, elindeki bütün organ ve olanaklarla, diğer sınıf ve tabakaları zor altında tutar; onlara baskı uygular ve çeşitli yöntem ve araçlarla onları koşullandırmaya çalışır. Burjuva diktatörlükleri için de bu böyledir. Ancak burjuva diktatörlükleri sömüren egemen azınlığın sömürülen bağımlı çoğunluk üzerindeki sınıf diktatörlüğü iken, proletarya diktatörlüğü, devleti ele geçirmiş bulunan ve yeni baştan örgütleyen eski ezilen çoğunluğun proletarya önderliğinde eski sömürücü azınlık üzerindeki diktatörlüğüdür.

Sınıf temeli olmayan bir devlet, sınıflar üstü bir devlet, sınıf mücadelesinde taraf olmayan bir devlet yoktur; olamaz da. Türk devleti de, gerek ulusal gerekse uluslararası planda süren hegomanya ve sınıf çatışmaları içinde, sınıfsal içeriğine uygun bir biçimde, taraftır.

Türk devleti kimden taraftır? Türk devleti, Dünya ölçeğinde varlıklarını sürdüren başlıca çelişmeler ele alındığında, görülecektir ki: Emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile dünya halkları arasındaki çelişmede, başta kendi halkı ve Kürt halkı olmak üzere, ezilen dünya halklarına karşı emperyalizm safında yer almaktadır.

Emperyalizm ile sosyal emperyalizm arasındaki çelişmede, yine emperyalizmin yanındadır ve sosyal emperyalizme karşı tavır almıştır.

Kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişmede, çelişmenin kapitalizm yönünde yerini almıştır. Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmede, başta çeşitli milliyetlerden oluşan kendi proletaryası olmak üzere, dünya proletaryasına karşı dünya burjuvazisinin saflarında yerini almıştır.

Neden?

Devletin, sınıf egemenliğinin bir ifadesi ve aracı olduğu, doğru bir tanımlamadır. Ancak yarı sömürgelerde devlet egemenliğini elinde tutanların sınıfsal ve ulusal yapıları ile gerçek anlamda bağımsız ve egemen burjuva devletlerin egemenlerinin sınıfsal ve ulusal yapıları birbirlerinden farklıdır. Örneğin ABD, gerçekten Amerikan tekelci burjuvazisinin; İngiltere, İngiliz tekelci burjuvazisinin; Fransa, Fransız tekelci burjuvazisinin bağımsız ve egemen

devletidir; sınıf diktatörlükleridir. Bu nedenle Amerikan, İngiliz, Fransız devletleri, esas olarak bu ülkelerin tekelci burjuvalarının sınıf çıkarlarına ulusal ve uluslararası planda hizmet eden birer araç iken, Türk devleti ve demokratik devrimini tamamlamamış yarı sömürge benzerleri için aynı şeyleri söyleyemeyiz; çünkü Türk devleti, tek başına Türk egemen sınıflarının devleti değildir. Bir yanıyla, Türk egemen sınıfları ekonomik ve siyasal anlamda kendi başlarına bağımsız ve egemen değildir. Türk devleti bu nedenle, başta ABD emperyalistleri olmak üzere, Türkiye ile yoğun ilişkiler içinde bulunan emperyalist ülkelerin burjuvazisinin de işbirlikçileri ile ittifakı temelindeki devletidir. Öte yandan Türk devleti, aynı zamanda Kürt işbirlikçi hainlerin de devletidir. Bu nedenledir ki Türk devleti, yalnızca Türk egemen sınıflarının yani büyük burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kürdistan proletaryası, köylülüğü, şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazisi üzerindeki baskı aracı değil, aynı zamanda emperyalist baskı ve boyunduruğun da bir aracıdır. Sömürgeci terör ve zulmün de bir aracı olan Türk devletinin, yalnız kendi halkına değil, ezilen dünya halklarına karşı da bir mücadele aracı olmasının nedeni budur. 1950'lerde Kore Devrimi'ne karşı, Kore'nin devrimci işçilerine, yoksul köylülerine karşı "hür demokratik rejim"i korumak safsataları ile Kore gericiliğinin ve onun destekleyicisi olan dünya gericiliğinin saflarında savaşa katılması, emperyalist saldırı örgütü NATO'nun vurucu güçlerinden biri olarak açıkça tutum belirlemesi bu nedenledir. Görüleceği gibi Türk ordusu, yalnızca kendi halkına karşı değil, devrim isteğiyle başkaldıran diğer halklara karşı da kullanılmaktadır. Türk devleti, emperyalistler arası bir çatışma söz konusu olduğu zaman, yeni bir paylaşım savaşı söz konusu olduğu zaman, bağlı bulunduğu emperyalist saflarda, NATO saflarında "hür demokratik rejim" için savaşa katılacaktır. Bağımsız ve egemen bir iradeye sahip olmadığı için, emperyalizmin çıkarlarına göre tutum belirlemekten başka yolu yoktur.

12 Eylül darbesi, gecekondan anlayışı ile faşistleştirilmiş devletin yeni baştan, sağlam temeller üzerinde örgütlenmesini, yani restorasyonunu gündemine alırken, devlet egemenliğini işbirliği ve ittifaklar temelinde elinde bulunduran sınıf güçlerinin konumlarında da köklü değişiklikler meydana getirmiştir. Eski egemen sınıfların, yeni işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının devlet iktidarından dışlanmaları söz konusu değildir. Ancak yönetimdeki ağırlık belirgin biçimde, komprador-asker-bürokratlar eliyle ABD'nin eline geçmiştir. Buna bağlı olarak, Kürdistan'ın sömürge statüsü değişmemiş, yalnız eskiye oranla ABD'nin Kürdistan üzerindeki etkilerinin çoğalmasının yolu açılmıştır. Kürt işbirlikçi hainler daha önce işbirlikçi burjuvazi ile ittifak içinde iken, bu kez eski ittifakı sürdürmenin yanı sıra esas olarak yeni yönetimde söz sahibi olan asker-bürokrat-kompradorlarla ilişkilerini geliştireceklerdir. Şöyle ki: 12 Eylül öncesi devlet yönetimi, toprak ağaları ile ittifak içinde bulunan emperyalizmin işbirlikçisi olan büyük burjuvazinin elindedir. İşbirlikçi burjuvazi ve toprak ağaları, egemen sınıflar ittifakını oluşturmaktadırlar. Bu egemenlik emperyalizmden can almaktadır ve ona can katmaktadır. Devlet, görünürde siyasi bağımsızlığı olan egemen bir devlettir. Oysa gerçek böyle değildir. Türk devleti biçimsel bir egemenliğe ve siyasi bağımsızlığa sahiptir. Ekonomik, askeri ve siyasi olarak kendi başına bağımsız ve egemen bir devlet değildir. Başta ABD ve Batı Alman emperyalizmi olmak üzere, emperyalizme bağımlıdır. Bu nedenle devlet, sadece işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının Kürt işbirlikçi hainleri ile ittifakına dayanan devleti değil, ekonomik bağımlılığı ve bu bağımlılığın diğer alanlara yansımaları oranında emperyalizmin de devletidir. Yani Türk devleti söylendiği gibi ulusal egemenliği olan bir devlet değildir. Ancak devletin yönetimine egemen olan esas güç, toprak ağaları ve Kürt işbirlikçi hainlerine de egemen olan işbirlikçi burjuvazidir; ordu ve bürokrasi onun denetimi altındadır.

Emperyalizmin, işbirlikçi kapitalizmin ve feodal kalıntıların devlet yapısı içindeki yerlerine bakılırsa, işbirlikçi burjuvazinin hem emperyalizmle, hem de toprak ağalığı ile işbirliği ve ittifak içinde olduğu görülür. Öte yanda işbirlikçi burjuvazi, hem emperyalistlerle, hem de toprak ağalığı ile çalışma içindedir. Özellikle de Kürt işbirlikçileri ile. Emperyalizmin de hem işbirlikçileri ile hem de toprak ağalığı ile aralarında çıkar çelişmeleri vardır. Emperyalizmin dayattığı programın uygulanması, daha doğrusu istendiği gibi uygulanması çeşitli zorluklarla karşılaşmaktadır. Fakat emperyalizmin, işbirlikçi kapitalizmin ve feodal kalıntıların, esas

olarak başta proletarya olmak üzere Türkiye-Kürdistan halkı ile arasındaki çelişme, içine düştükleri derin bunalım, onları birbirlerine muhtaç kılmaktadır. Emperyalistler işbirlikçilerine, işbirlikçiler de emperyalistlere muhtaçtır. Buna karşın, halkın devrim ve demokrasi mücadelesi geliştikçe, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi geliştikçe, Kürt ulusunun ulusal ve demokratik devrim mücadelesi geliştikçe, kendi aralarındaki çelişmeler de derinleşmektedir. Ancak yarı sömürge yapının tasfiyesi, emperyalizmin, işbirlikçi kapitalizmin ve feodal kalıntıların tasfiyesini zorunlu kıldığı için bu güçler, ulusal demokratik ve toplumsal devrim görevlerini yerine getirmeye çalışan güçlere karşı birleşmek zorundadırlar. Ama yine de devrime karşı mücadelenin yönetimini, ekonomik hayatın yönetimini, yeni düzenlemelerin yönetimini, kısacası devletin yeniden örgütlenmesi görevlerini doğrudan doğruya kim eline alacaktır, sorusu cevap bulmalıdır... Siyasal ve toplumsal muhalefetin gelişmesi, ekonomik ve siyasal bunalımın günden güne derinleşmesine yol açmaktadır; emperyalizmin sömürü programı aksamaktadır. İşbirlikçi egemen sınıflar hem kendi iç çelişmelerini, hem de halkın gelişen mücadelesini çözecek ve önleyecek güçte değildir. Aciz kalmaktadırlar. "Ekonomik istikrar programı" uygulanmamaktadır. Emperyalizmin zararına gelişen toplumsal siyasal muhalefetin zamanında gereken müdahaleyi görmemesi, emperyalizmin dünya ölçeğinde, özellikle de Ortadoğu'da, giderilmesi zor zararlara uğramasına yol açacaktır. Bu nedenle; Emperyalizm ile Rus sosyal-emperyalizmi arasındaki çelişme; Başta ABD ve Batı Alman emperyalistleri olmak üzere, emperyalistlerle işbirlikçileri arasındaki çelişme; Emperyalizmin işbirlikçileri ile başta proletarya olmak üzere, en geniş halk kitleleri arasındaki çelişme; Feodal kalıntılar ile emperyalizm ve işbirlikçileri arasındaki çelişme; Emperyalizm ile çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kürdistan halkı arasındaki çelişme; Başta ABD olmak üzere emperyalizm yararına çözülmeliydi. Bunun için de ordunun ve bürokrasinin önde gelen güçlü adamlarının emperyalizm tarafına kazanılması ve ağırlıklarını emperyalizmin çıkarlarından yana koymaları gerekiyordu. İdeolojik kılıf ve siyasi nedenler zaten hazırды. İş maskeleri takınacak unsurları bulmaya kalıyordu. İşte 12 Eylül darbesi bu hesaplarla, ordu ve bürokrasinin önde gelenleri ile ABD emperyalizminin anlaşması sonucu ortaya çıktı. Komprador-asker-bürokrat-teknokrat bir tabaka, devlet yönetiminde, eski işbirlikçilerin yerini aldılar. Evren-Özal ikilisinde somutlaşan komprador-asker-bürokrat koalisyonu, ABD'nin, komprador-asker-bürokratlar eliyle, ordu ve bürokrasi içindeki egemenliğinin ifadesi olarak anlaşılmalıdır. Bülent Ulusu kabinesi de bu uzlaşmanın bir yansımasıdır. Devlet, yine emperyalizmin, işbirlikçilerin ve toprak ağalarının devletidir. Ancak devlet yönetiminin ipleri, komprador-asker-bürokrat ittifakı temelinde ABD emperyalizminin eline ve denetimine geçmiştir. Emperyalistler, yarı sömürge ülkelerde, devlet yönetiminde açıkça yer almazlar; bu işi kendilerine bağlı işbirlikçiler görür. Türkiye-Kürdistan'da yeni bir dönem başlamıştır. ABD yanlısı komprador-asker-bürokrat ittifakı temelinde gerçekleştirilen askeri faşist diktatörlük dönemi. Askeri faşist diktatörlük bir amaç değil, bir araçtır. Bu araç hangi amaçlar için kullanılacaktır? Devrim ve demokrasi güçleri bu soruya doğru cevap bulmalıdırlar; mücadele görevlerini ve taktiklerini doğru hesaplayabilmek için bu sorunun cevabı doğru bir biçimde verilmelidir. Eski işbirlikçiler de ABD yanlısı idiler. Ancak komprador-asker-bürokratların yanlılığı, yanlılıktan öte, bizzat ABD'nin çıkarlarının temsilcileri, ABD'nin memurları biçiminde ele alınmalıdırlar. Devleti meydana getiren iki temel unsur, sürekli ordu ve bürokrasidir. Devlet bir taraf olduğuna göre, onu meydana getiren unsurların tarafsızlığından ve bağımsızlığından söz edilebilir mi? Kuşkusuz hayır!.. Tarafsız ordu, tarafsız bürokrasi olamaz. Devlet, baskı ve zulmünü ordu, polis ve bürokrasi eliyle, bunlara bağlı organlar ve kurumlar eliyle uygular. Bu nedendir ki, devlet egemenliğini elinde bulunduranlar arasındaki çelişmeler, siyasal ve toplumsal alana yansırken, devlet egemenliğini ele geçirmenin kavgası da, gizli ve açık olarak sürer. Egemen sınıflar arasındaki ya da devlet egemenliğini elinde bulunduran sınıfın kendi içindeki çelişmeler, çeşitli kliklerin mücadelesi biçiminde dışa yansır. Çelişmeler barışçı yollarla çözümlenemez ise taraflar silahlı çatışma içinde olmak üzere her yolu kullanabilirler.

Tarafların siyasi çalışmaları, halk kitlelerini kandırmanın yanı sıra esas olarak ordu ve bürokrasi içinde sürer. Kilitler, bu iki temel unsuru saflarında tutmak için çırpınırlar. İşte 12 Eylül darbesi, böylesi bir çelişmenin sonucu ve ürünüdür. Ordu ve bürokrasinin kilit noktaları, kilit adamları aracılığıyla açıkça ABD emperyalizminin eline geçmiştir. Darbe sonrasında Türk devleti, Türk egemenlerinin devleti olmaktan çok, Türkiye ile yoğun ilişkiler içinde bulunan emperyalist burjuvazinin devleti haline dönüşmüştür. Bülent Ulusu'nun, NATO ve ABD ile ilişkilerin geliştirileceğini açıkça söylemesi, Şah'ın devrilmesinden sonra kaybedilen İran karakolu yerine Türkiye karakolunun kurulacağını ifade etmektedir.

12 Mart muhtırası ile 12 Eylül darbesi, aynı özden yola çıkmış, amaçları ve doğuş koşulları birçok konuda benzer ve birbirlerine bağlı iki karşı devrim hareketidir. 12 Mart, 12 Eylül'ün provasıdır, denilebilir. 12 Mart'ta ekilen tohumlar, uygun siyasi ekonomik ortamı bulunca 12 Eylül biçiminde can bulmuştur. Her iki hareket de, başta ABD olmak üzere, emperyalist çıkarları birinci plana almışlardır; işbirlikçilerin çıkarları eskiye oranla daha da geriye itilmiştir. Her iki hareket de işçi sınıfı başta olmak üzere geniş emekçi kitlelerin daha yoğun biçimde sömürülmesini, kazanılmış hakların gaspının ve başta gerçek komünistler olmak üzere, küçük burjuva devrimciler de içinde olmak üzere, yurtsever, devrimci ve demokrat işçileri, köylüleri, aydınları, ilerici halk önderlerini baskı ve zor altında tutmayı hedeflemiştir. Bölücülüğe karşı savaş çığıllıkları altında Kürt ulusu üzerindeki terör ve baskı, her iki hareket için de değişmez bir görev olmuştur; siyasi programlarına, adına ne denli karşı çıkar görünürlerse görünsünler, askeri faşist diktatörlüğü koymuşlardır. Çünkü, sivil faşist diktatörlük, halkın mücadelesini durduramamıştır; emperyalistlerle işbirlikçileri arasındaki çelişmeler de derinleşmektedir. Gerek Türkiye-Kürdistan'da, gerekse Ortadoğu ve Balkanlar'da, Rus sosyal emperyalistleri ile ABD emperyalistleri arasındaki hegemonya kavgası kızışmaktadır. İran elden çıkmış, Afganistan Sovyet işgaline uğramıştır; askeri faşist diktatörlük zorunludur artık. 12 Mart'çılar bu işi başaramamışlardı. Bir yandan halkın muhalefeti, bir yandan egemenler arasındaki sürtüşmeler ve emperyalistler arası çelişmeler ve demokrat dünya kamuoyunun tepkisi, 12 Mart'çıların askeri faşist diktatörlük denemesini başarısızlığa uğrattılar. Yine de, 61 Anayasası'nda önemli değişiklikler yaparak, devletin faşistleştirilmesi doğrultusunda önemli adımlar atıldılar.

Diyebiliriz ki, 12 Mart'çıları başarısızlığa uğratan ulusal ve uluslararası koşullar, biçimsel bazı farklılıkların dışında 12 Eylül'cüler için de geçerlidir. 12 Eylül'ün Maskeli Beşler'i de, 12 Mart'ın generalleri gibi, kurmaya çalıştıkları düzeni yıkacak koşulları esas olarak kendileri yaratacaklardır. Daha şimdiden, Demirel'in ekonomi siyasetinin doğru olduğunu, bunu uygulamaya koyacaklarını söylemekle niteliklerini sergilemektedirler. Bu, Demirel'in ekonomik programı değil, İMF'nin programıdır. İMF programı işçilerin, köylülerin, geniş emekçi kitlelerinin daha yoğun sömürülmesini öngörmektedir. Yeni zamlar, yeni devalüasyonlar kapıdadır. 12 Eylül'cülerin devraldıkları ekonomik, siyasal ve toplumsal koşullar, Toplumsal-Demokratik Halk Devrimi'ni zorunlu kılan çelişmelere sahiptir; devrimci-demokratların mücadele görevlerinin esas çizgisi değişmemiştir. 12 Eylül Cuma sabahından bu yana, Maskeli Beşler'in askeri faşist diktatörlüğünün yıkımını sağlayacak birikimler, eskilerinin üzerine eklenmeye başlamıştır; en azından siyasi bir devrimin nesnel ve öznel koşulları dokunmaktadır.

Eylül'cülerin görünürdeki başı Evren, askeri faşist darbenin amaçlarını şöyle sıralıyor:

- "1. Milli birliği korumak,
- "2. Anarşi ve terörü önleyerek, can ve mal güvenliğini tesis etmek,
- "3. Devlet otoritesini hakim kılmak ve korumak,
- "4. Sosyal barışı, milli anlayış ve beraberliği sağlamak,
- "5. Sosyal adaleti, ferdi hak ve hürriyete ve insan haklarına dayalı laik ve cumhuriyet rejimini işlerli kılmak,
6. Ve nihayet makul bir sürede yasal düzenlemeleri tamamladıktan sonra sivil idareyi yeniden tesis etmektir.

"Bu amaçlara ulaşmak için bize yol gösterecek olan ışık, her zaman olduğu gibi Atatürkçülük ve ilkeleridir."

Açıkça görüleceği gibi, amaçları içinde "bağımsızlık", "demokrasi", "özgürlük" sözleri, içi boşaltılmış kavramlar halinde bile yoktur. Onlara göre "özgürlük veya bağımsızlık" isteği anarşinin kaynaklarından biridir. Özgürlük ve bağımsızlık düşüncelerine karşı duydukları kin ve nefret gözlerini o denli karartmıştır ki, düşmanlıklarını gizlemeye bile gerek duymuyorlar. "Özgürlük veya bağımsızlık adı altında anarşinin ne okullarda ne üniversitelerde ne de sendikalarda serpilip boy atmasına imkan verilmeyecektir" diyebilmektedirler. Onlar, özgürlüklerin, bağımsızlığın ve demokrasinin yeminli düşmanlarıdır. Evren'in siyasi-ideolojik yapısı iyi kavranılmalıdır. O'nun kafasında "demokrasi" diye bir kavram hiç oluşmamıştır. Diyor ki: "Türkiye'de otuz yılı aşkın bir süredir demokrasi rejimi vardır."

Yani 1946'dan bu yana. Evren'in burjuva demokrasisinin içerik ve anlamını bilmediğini, bu anlamda Türkiye'de burjuva demokrasisinin hiç var olmadığı gerçeğini bir kıyıya bıraksak bile, Evren açıkça kabul ediyor ki, Türkiye'de 1946'dan önce demokrasi yoktu. Yani, Kemalizm ile demokrasinin bağdaşmadığını itiraf etmiş oluyor. 1946'ya kadar olan dönem Kemalist diktatörlüğün en koyu, en baskıcı, en zorba olduğu dönemdir. Değil işçilerin, köylülerin, ekonomik, siyasi ve demokratik hakları, burjuvazinin muhalefetteki kanadına bile hiçbir hak tanımıyordu. Burjuva muhalefet de aynı despotizmin baskısı altındaydı. Kemalist diktatörlük çeşitli milliyetlerden işçilere, köylülere kan kusturmuştur. En küçük demokratik kırıptıyı süngü ile bastırmıştır. Aydınların ağızlarına kilit vurmuştur. Kürt ulusu üzerinde kitle katliamları gerçekleştirmiştir. Her fırsatta Atatürkçülük ve ilkelerinden söz eden Evren, böylesi bir dönemi yeni koşullarda yinelemeyi düşünüyor. O'nun Atatürkçülükten anladığı, baskı ve terördür. En küçük hak ve özgürlüklerin bile tanınmamasıdır. Grevlerin, söz ve düşünce özgürlüklerinin olmadığı bir ortam; tek parti egemenliği; silahların gölgesinde bir düzen; geniş yetkilerle donatılmış devlet başkanlığı kurumu... yani tek şeflik sistemi! Evren'in demokrasi anlayışına bakılırsa neler yapmak istediği daha açık anlaşılır: O'na göre, "demokrasi faziletler rejimidir." "Demokrasi fertten ferde faziletli insanların varlığı ile yaşar." "Demokrasinin bütün özgürlükleri ona inananlar içindir. Demokrasi rejimini yıkmak, yerine başka bir rejim kurmak isteyenler, hele demokrasinin hak ve hürriyetlerini kullanarak emellerine ulaşmak isterlerse, demokrasiye inanmış milyonlarca faziletli insanın hak ve hürriyetleri nasıl korunacaktır."

Peki, demokrasiye can veren demokratik kuruluş ve organlar olmadan, her sınıf ve tabakanın ekonomik, demokratik ve siyasi hakları tanınmadan, en temel insan hak ve özgürlükleri kullanılmadan burjuva demokrasiden nasıl söz edilebilir? Evren'in kafasındaki "demokrasi", demokrasinin hiçbir unsurunu taşımayan bir demokrasidir, yani anti demokrasidir.

Burjuva demokrasisi, esas olarak modern köle sahiplerinin demokrasisi ise de yine de burjuva toplumunun içerdiği bütün sınıf ve tabakalara, ekonomik, demokratik, kültürel, siyasal vb. her alanda, sınıf çıkarlarına uygun örgütlenmeler yapma hakkı tanır. Çünkü burjuva demokrasisi, burjuva toplumunu vareden zıtların demokrasisidir. Yani zıtlar, güçleri ve mücadeleleri oranında demokratik hak ve özgürlüklerden yararlanabilirler. ABD, İngiltere, Fransa, Batı Almanya, İtalya vb. ülkelerde burjuva demokrasisi işler. Bu ülkelerde burjuva demokrasisini savunanlar bu ülkelerin işçileri, emekçileri, küçük burjuvaları ve aydınlarıdır. Çünkü burjuva demokrasisi sosyalizme geçmenin bir aracı olarak kullanılmaktadır. Elinden gelse burjuvazi demokratik hak ve özgürlükleri tanımaz; ama burjuva demokrasisi başış değil, kan ve ateş içinden geçilerek kazanılmış bir haktır. İşte Evren'in anlamadığı budur. Bu yaklaşımla Evren'in neler getireceği yabancımız değildir.

"Milli birliği korumak" diyor Evren.

Ne demek istiyor? Ulus, ezen ve ezilen sınıfları da içinde taşıyan toplumsal bir kategoridir. Burjuvaziyi de, proletaryayı da bağrında taşır. Toprak ağası ve köylülük ve küçük burjuvazi ulusun içindedir. Bu anlamda Evren diyor ki, biz sınıfsız bir toplumuz. Burjuvazi proletarya diye bir şey yoktur. Ezen ve ezilen yoktur. Sınıf mücadelesi diye bir şey tanımıyorum. Sınıf mücadelesi ve onun temeli olan sınıfların varlığı Evren'in iradesine bağlı değildir. O bir taraf olarak işçilerin, köylülerin, küçük burjuvazinin ve geniş emekçi kitlelerin devrimci sınıf mücadelesine karşı çıkacaktır. O, sömürülen sınıfların sömüren sınıflara karşı direnişini

ezerek, ezenle ezilen arasındaki birliği sağlamak istiyor. Yani ezilen sınıfların teslimiyetini istiyor. O, ezilen Kürt ulusunun ulusal varlığını inkâr ederek emperyalizmin ve uşaklarının çıkarlarını egemen kılmak istiyor. O'nun dediği "milli birlik", ezen sınıflarla ezilen sınıfların, ezen ulusla ezilen ulusun, ezen sınıf ve ezen ulus çıkarına birliğidir. Evren'in gücü, ne sınıf mücadelesini durdurmaya yetecektir, ne de Kürt ulusunun ulusal uyanışını ve bağımsızlık savaşını. O'nun görevi şudur: Emperyalist köleliğe başkaldıran, "özgürlük... bağımsızlık..." diyen gerçek ulusal güçleri silah zoruyla ezmek; Kürt halkı üzerinde baskıları artırmak; sınıf uzlaşmacılığına karşı çıkanları cezalandırmak, cezaevlerine doldurmak ya da temizleyerek ayıklamak, devrimci önderleri ezmek, devrimci örgütlenmeleri yok etmek. "Sosyal barışı milli anlayış ve beraberliği sağlamak" derken de anlatmak istediği budur.

Milli olmanın birinci koşulu anti emperyalist olmaktır. Ülkenin bağımsızlığını savunmadan milli olunamaz. Hem ABD emperyalizminin uşaklığını yapacaksın, hem de "milli" olmaktan söz edeceksin. Hem bağımsızlığın, özgürlüğün, demokrasinin azılı düşmanı olacaksın hem de "milli birlik"ten söz edeceksin. Bu, "milli birlik" çağrısı değil, "milli birlik düşmanlarına teslim olma" çağrısıdır. Bu çağrıya uymayanları ezecektir Evren; bunun için de devlet otoritesini "hakim kılmak" gereklidir. O'nun devlet otoritesini hakim kılmak derken anlatmak istediği, halkın mücadelesi ve egemenlerin kendi aralarındaki çelişmeler nedeniyle sarsılmış bulunan baskı organlarını yeniden örgütlemektir. Yeni bir anayasayı hazırlayarak, yeni yasalar çıkartarak, yeni baskı kurumları oluşturarak, halkı baskı ve terör altında tutmak istiyor Evren. Ancak, tasarladıklarını gerçekleştirme olanağını hiçbir zaman bulamayacaktır Evren. Askeri faşist diktatörlüğün gerçek amaçlarını şöyle formüle edebiliriz:

1. Başta ABD olmak üzere, emperyalistlerin ekonomik, askeri ve siyasi çıkarlarını korumak, savunmak ve geliştirmek. Ortadoğu ve Balkanlar'da bir ABD ön karakolu olarak, devleti, bütün organ ve kurumlarıyla yeniden örgütlemek.
2. Türkiye-Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin, doğal kaynaklarının emperyalistler tarafından sömürülmesinin önünde varolan her türlü engeli, engellerin niteliklerine göre, çeşitli yöntemlerle kaldırmak. Eski işbirlikçilerle emperyalist efendileri arasındaki çıkar ilişkilerini koordine etmek ve yeniden düzenlemek.
3. Muhalefet yürütebilecek burjuva kesimler de içinde olmak üzere, askeri faşist diktatörlüğe karşı yürütülecek her türden toplumsal-siyasal muhalefeti değişen oranlarda ezmek ve baskı altında tutmak. Bunun için gerekli "yasal" önlemleri almak. Ordu ve bürokrasi kademelerinde bulunan "sakıncalı" unsurları ayıklamak.
4. Başta 61 Anayasası ve bu Anayasa'dan can alan haklar olmak üzere, işçilerin, köylülerin ve şehir küçük burjuvazisinin kazanılmış ekonomik-demokratik haklarını çeşitli bahaneler uydurarak gaspetmek; insan hak ve özgürlüklerini son derece kısıtlamak. Anayasa'yı, partiler ve seçim yasalarını yeniden düzenleyerek paremento çoğunluğuna dayalı sivil faşist diktatörlük için gerekli önlemleri almak.
5. Kürt ulusu ve ezilen halklar üzerinde zaten varolan baskıları yoğunlaştırmak ve ulusal kurtuluş isteklerini en kanlı bir biçimde ezmek; asimilasyonu hızlandırmak.
6. Toplumsal ve kültürel hayatı, faşist ideoloji ve siyaset temelinde yeniden düzenlemek, eğitim kurumlarını buna göre yeniden örgütlemek; "sakıncalı", "tehlikeli" unsurları ayıklamak.
7. Devlet olanaklarını kullanarak, "tarafsızlık" maskesi altında, askeri faşist diktatörlüğe kitle tabanı oluşturmak; ve tabanı alabildiğince eğiterek ve koşullandırarak, gelecekte düşünölen sivil faşist diktatörlüğün esas kitlesel dayanağı haline getirmek. Siyasi bilinç düzeyi geri, sınıfının bilincine varmamış milyonlara, burjuva partilerinin kısır çekişmelerinden yılmış, yorulmuş, güvenlerini kaybetmiş milyonlara, ilk bakışta hoş görünecek ekonomik, siyasi önlemler alırken, diğer yanda devrimci-demokratik hareketi ve hareket içinde yer alan örgütlenmeleri ezebilecek, açığa çıkartabilecek, etkisiz kılabilecek yeni baskı organ ve kurumlarını oluşturmak; hem aldatma yöntemlerini hem de şiddet otoritesini tam anlamıyla egemen kılmak.
8. Başta Maskeli Beşler olmak üzere, komprador-asker-bürokrat burjuvazinin siyasi-ekonomik geleceklerini garanti altına almak, onların sivil faşist diktatörlük halinde bile görevlerini sürdürmelerinin "yasal" düzenlemelerini yapmak.

9. Ve "nihayet" emperyalizmin, işbirlikçi kapitalizmin çıkarlarını güvence altına alan düzenlemeleri yaptıktan sonra, devrim ve demokrasi güçlerini ve ayrıca Sovyet yanlısı revizyonist ve sosyal faşist güçleri, uzun bir süre toparlanamayacak biçimde ezdikten ve etkisiz kıldıktan, kitleleri olduğunca öndersiz ve örgütsüz bıraktıktan sonra, "makul" bir biçimde askeri faşist diktatörlüğü, sivil faşist diktatörlükle değiştirmek. İşte Maskeli Beşler'in görevi budur.

Askeri faşist diktatörlük, anti faşist güçlere karşı, aralarında varolan önemli görüş ayrılıklarına bakmaksızın, baskı ve terör uygulayacaktır. Mücadele biçimlerindeki farklılıklar ne olursa olsun, askeri diktatörlüğü kaçınılmaz bir biçimde gündeme getiren siyasal-toplumsal güçler, amaçlarına ideolojik içeriklerine ve mücadele biçimlerine göre değişen oranlarda askeri faşist diktatörlüğün düşmanları sayılacaktır. Bu nedenle, askeri faşist diktatörlüğün yalnızca devrimcileri, özellikle de "proleter devrimciler"i hedef alacağını söylemek yanlış olur. Yanlışlığın ötesinde "kuruntu" olur. Kabul etmek gerekir ki, Demirel-Türkeş faşist diktatörlüğü, yalnızca devrimcilerin, demokratik halk güçlerinin siyasi, ekonomik, toplumsal mücadelesi ve muhalefeti ile değil, revizyonistlerin, sosyal faşistlerin, Çin yanlısı "üç dünya"cı karşı devrimcilerin, CHP'nin, MSP'nin, ve hatta halkın kendiliğinden yükselen mücadelesinin de katkılarıyla yerini (esasta Demirel-Türkeş faşist diktatörlüğünün bir biçimi olan) askeri faşist diktatörlüğe bırakmıştır. Demirel-Türkeş diktatörlüğünü "proleter devrimciler" yıktı ya da yıkılışa "önderlik" etti demek siyasi sahtekârlık olur. Önemle belirtilmelidir ki, orta yolcu maceracı akımların bu değişiklikte payları oldukça büyüktür. Biz, küçük burjuva maceracı akımların faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini, niyetlerinin tarihi doğruluğu açısından, yani emperyalizme ve ABD'ci faşist diktatörlüğe karşı olmaları açısından, demokratik devrim için savaşıyor olmaları açısından desteklerken, siyasetlerinin maceracı niteliğine, eylemlerinin sonuçları açısından halka ve devrime verdiği sayısız zararlara karşı çıkıyoruz. İşçi sınıfının devrimci önderliğini reddeden, onun yerine küçük burjuvazinin önderliğini koyan, nesnel koşullara uygun öznel koşulların yaratılmasını reddeden, kitlelerin içinde buldukları ruh halini hesap etmeyen siyasi hareketler kendilerine ne denli "Marksist-Leninist" adını uygun görürlerse görsünler, Marksizm-Leninizme ters düşmekten ve devrim zararlı olmaktan kendilerini kurtaramazlar. Bu hareketler, kitlelerin bilimsel sosyalizm konusundaki bilgisizliklerinden, siyasi geriliklerinden, iyi niyetle devrim arzulayan coşkulu yanlarından ne denli yararlanırlarsa, çevrelerine ne denli fedakâr yiğit insanları toplayabilirlerse, devrime o denli zararlı olacaklardır. Çünkü çevrelerine toparladıkları insanları Marksizm-Leninizmin bilimiyle donatamayacaklar, üstelik küçük burjuva ideoloji ve siyasetin hastalıklarıyla sakatlayacaklardır.

Denebilir ki, Demirel-Türkeş faşist diktatörlüğü, değişik ve hatta birbirlerine zıt siyasi, toplumsal ve ideolojik noktalardan hareket eden ve değişik amaçlara sahip siyasal güçlerin yıkmayı ya da değiştirmeyi tasarladıkları bir hedefti. Ancak bu diktatörlüğün yıkılması halinde yerine nasıl bir toplumsal-siyasal düzen konulacaktır; nasıl korunacaktır; bu mücadelede proletaryanın, emekçi köylülüğün yerleri ne olacaktır; dünya gericiliğine karşı nasıl bir tavır alınacaktır sorularında birbirleriyle çelişen ve hatta uzlaşmaları mümkün olmayan görüşler vardı. Amaçlarının özü bakımından birbirleriyle uzlaşmaz çelişmeler taşıyan siyasal-toplumsal güçlerin aynı hedefe namlularını çevirmiş olmaları yadırganmamalıdır. Farklı siyasi, toplumsal, ideolojik amaçlar taşıyor olmalarına karşın, değişik içeriklere sahip siyasi hareketlerin mücadele hedeflerinin çakıştığı tarihi dönemler olabilir. Ancak hedefin aynı olması, bu hedefe karşı savaşanların eylem birliği yapması için yeterli bir neden değildir. Örneğin askeri faşist diktatörlüğe karşı savaşmak zorunda olan Sovyet yanlıları ile bizim eylem birliğimiz düşünülemez gibi, onlara karşı mücadelemizi çok yönlü şiddetlendirmek özel bir görev olacaktır. Çünkü bizim amacımız önümüzdeki aşamada gerçekten bağımsız, demokratik ve yarı-sosyalist karakterli bir toplum kurmaktır. Biz buna toplumsal-demokratik düzen diyoruz. Oysa Sovyet yanlısı revizyonistlerin amacı, ülkeyi Sovyet hegemonyası altına sokmaktır; onların toplumsal devrim diye bir amaçları yoktur.

Çeşitli gruplarla aramızda varolan siyasi-ideolojik kavrayış farklılıklarına, devrim anlayışlarımızda varolan farklılıklara karşı, nasıl ki Demirel-Türkeş faşist diktatörlüğüne karşı farklı konumlarda, farklı noktalardan, farklı mücadele biçimleri ile savaştıysak, askeri faşist diktatörlüğe karşı da öyle savaşacağız. Ancak devrim ve demokrasi güçleri arasındaki birlik eksikliğinin, dayanışma eksikliğinin kimlerin işine yaradığı acı deneylerle görülmüştür. Grupçuluğun yarattığı yıkıntılar, güvensizlikler onarılmalıdır. Bu konuya devrimci bir biçimde yaklaşılmalıdır. Grupçuluğa karşı mücadele, karşı devrime karşı mücadelenin en önemli bir parçasıdır. Grupçuluğu yenmeden, etkisini en aza indirgmeden karşı devrimi yenmemiz zor olacaktır... İkinci olarak; kendi yapımızı gözden geçirmeliyiz.

Hareketimiz henüz komünist bir hareket, Marksist-Leninist çizgiyi bütün içeriği ve özü ile hayata geçiren proleter devrimci niteliğe sahip bir hareket değildir. Marksizm-Leninizmi kendimize kılavuz edindiğimizi söylemek hareketimizin komünist olduğu anlamına gelmez. Hareketimiz içinde tek tek komünistlerin bulunması da "komünist" adını kullanmamız için yeterli bir neden değildir. Açık yüreklilikle kabul edilmelidir ki, ne denli iyi niyetli olursak olalım, ideolojik ve siyasi tesbitlerimizin doğruluğu ne denli hayat tarafından onaylanıyor olursa olsun, hareketimiz henüz örgütsel yapısı gereği "devrimci-demokrat" adına layık olabilecek pratik çalışmalar bile gösterememiştir. Bu yapı değişmediği sürece devrim görevlerimizi yerine getirebilmemiz mümkün olamayacaktır.

Devrimci bir örgütlenme doğrultusunda gelişebilmemizin birinci koşulu, saflarımızı, sağ olsun, "sol" olsun oportünistlerden, kararsızlardan, kariyerist ve sekter unsurlardan arındırmak olmalıdır. Hareketimizin gelişebilmesi, onun gelişmesine ayak bağı olan unsurlardan kurtulmasıyla mümkün olacaktır. İçinde sağ ya da "sol" oportünist unsurları barındıran, onları dışalamayan bir hareket, saflarını oportünistlere kapalı tutamaz. Oportünizmle gerek kendi içlerinde, gerekse kendi dışlarında barış içinde bir arada yaşayanlar devrim yapamayacakları gibi, devrimin engeli olmaktan da kendilerini kurtaramaz. Askeri faşist diktatörlüğe karşı mücadele, bir yönüyle emperyalizme, işbirlikçi kapitalizme, feodal kalıntılara ve komprador-askeri-bürokrat burjuvaziye karşı hayatın her alanını kapsayan bir mücadele iken; bir yönüyle de kendi içimizde, revizyonizme, reformizme, oportünizme ve her türden burjuva anlayışlara karşı mücadele olmalıdır. Siyasal ve toplumsal olayları doğru değerlendirmek yeterli değildir. Önemli olan teorik doğruları doğru bir biçimde pratiğe aktarabilmektir. Devrim, devrimci teori ve devrimci pratiğin birliği ile mümkündür. Bunun bilincinde olmayan kadrolar devrime zarar verecektir. Bu nedenle, karşı devrim karşısında bizi zayıf düşüren her şeye karşı da acımasız olmak zorundayız.

Sonuç Olarak

Askeri faşist diktatörlüğe karşı mücadele görevlerimizi şöyle formüle edebiliriz:

1. Başta ABD olmak üzere, emperyalistlerin ekonomik, askeri ve siyasi çıkarlarına karşı savaşmak. Onların emperyalist tabiatlarının içeriğini, askeri faşist diktatörlük ile ilişkilerini, somut olay ve belgelere dayanarak kitlelere açıklamak. Bunların ulusal bağımsızlığımız önünde engel olduğunu, kurtuluşun ancak ve ancak devrim yoluyla olacağını kavratmak; yılmadan, sabır ve inatla emekçi kitlelere, anti emperyalist ulusal-demokratik ve sosyalist bilinç taşımak. Bu görevleri yerine getirirken, silahlı eylemler de içinde olmak üzere, her mücadele biçim ve organından yararlanmak. Ancak kitlelerin içinde bulunduğu ruh halini, işçilerin ve yoksul köylülerin somut durumlarını dikkate almayan silahlı eylemlerden kaçınılmalıdır. Polis, jandarma ve askere gelişigüzel ateş açılmamalı, bombalı pankratlar asılmamalı, halka zarar verecek bombalı eylemlerden sakınılmalıdır. Her eylem siyasi sonuçları açısından halka hizmet etmelidir.

2. Başta sanayi proletaryası olmak üzere, proletaryanın en geniş kitleleriyle bağ kurabilmek için her olanak değerlendirilmelidir; bilinç düzeyi ileri, çevrelerinde sevilen, güvenilen işçi önderlerinin kazanılmasına özel bir önem gösterilmelidir. İleri işçileri kazanmadan proletaryayı örgütlememiz mümkün değildir.

Proletarya, devrimimizin ideolojik-siyasi ve örgütsel önderidir. İşçi-köylü ittifakı devrimimizin temel gücüdür. Bu temel üzerinde, devrime katılacak güçler kazanılmalıdır. Proletaryanın devrimci partisi, devrimci ordu ve birleşik halk cephesi çalışmaları, birbirine bağlı olarak yürütülmelidir.

İlk aşamada, askeri faşist diktatörlüğe karşı olan bütün halk güçlerini bağrında taşıyan ve en geniş halk kitlelerinin iradesini temsil eden eylem birliği çalışmaları sürdürülmeli ve bu çalışmaların başarısı halinde demokrasi için devrimci direniş ordusu kurulmalıdır.

3. Askeri faşist diktatörlüğün ekonomik, siyasi, ideolojik eylemleri ve programlarının içeriği, bunların doğuracağı sonuçlar, sürekli bir biçimde kitlelere açıklanmalıdır. Legal ve illegal olanaklar kullanılmalı, özellikle illegal yayın ve dağıtım bütün ülke çapında örgütlenmelidir. Bildiri, broşür ve gazetelerin çok merkezli basım ve dağıtım işleri önemle ele alınmalıdır.

4. Yeni anayasa çalışmalarına, partiler ve seçim yasalarına faşizmin amaçları sergilenerek karşı çıkılmalı ve emekçi kitleler ve en geniş halk yığınları bu konularda aydınlatılarak faşist diktatörlüğe karşı seferberlik ilan edilmelidir.

Biz demokratik bir anayasa istiyoruz. En geniş siyasi özgürlükler istiyoruz. Kazanılmış hakların gaspını değil, hakların daha da genişletilmesini istiyoruz. Daha geri bir parlamento değil, daha ileri, devrimci-demokratik nitelikli bir halk meclisi istiyoruz. Meclise girişte işçilerin, köylülerin, küçük burjuvazinin, milli burjuvazinin zararına bir sınırlama değil, tersine sınırlamaların kaldırılmasını istiyoruz. Sınırlamalar faşizmin, gericiliğin önüne konulmalıdır.

5. Kürt ulusu ve ezilen halklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak, Kürt ulusunun bağımsız siyasi devletini kurma hakkı da içinde olmak üzere, ulusal ve demokratik bütün haklarını savunmak görevimizdir... Bu görev anti emperyalist, anti faşist, anti feodal, anti sömürgeci mücadele görevleri ile birlikte yürütülmelidir. Kürt, Türk ve ezilen halkların düşmanları ortaktır; ortak örgütlenme, zaferin en temel koşuludur.

6. Toplumsal-kültürel hayatın faşistleştirilmesine ve eğitim kurumlarının gericileştirilmesine karşı mücadele edilmelidir. Askeri faşist diktatörlüğün kitleleri aldatmasına karşı mücadele etmek, sürekli ajitasyon, propaganda ve siyasi eğitim çalışmasını gerekli kılar. Kılcal damarlar halinde, kitlenin en derinlerine kök salınmalıdır. Halkın bulunduğu her yer çalışma alanımız olmalıdır. Aydınların, yazar ve sanatçıların faşizme karşı kazanılması çok büyük bir öneme sahiptir. Aydın, sanatçı ve yazarlardan güçlü bir ordu kurmalıyız.

7. Faşistlerin dışında, siyasi görüşleri ne olursa olsun, askeri faşist diktatörlüğün darbesini yiyen, bütün unsurlara yakın ilgi göstermeliyiz. Tutuklanan, öldürülen, yaralanan ve çeşitli zararlara uğrayanların aileleriyle sıkı bağlar kurulmalı ve yardımlaşma çalışmalarını hayata geçirmeliyiz.

8. Başta Maskeli Beşler olmak üzere, emperyalist uşağı komprador-asker-bürokratların kişiliklerini, niyetlerini kitlelere açıklamalı, onların halk düşmanı niteliklerini gözler önüne sermeliyiz.

9. Askeri faşist diktatörlüğün yerini sivil faşist diktatörlüğe bırakmasına izin verilmemeli, faşist devlet otoritesi hem kitleleri eğitip bilinçlendirerek, hem de ona karşı haklı zeminlerde silahlı eylem yürüterek sarsılmalı ve yıkılmalıdır. Toplumsal-Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştiremeyişimiz halinde bile, en azından siyasi bir devrimin ön koşulları yaratılmalıdır.

10. Yukarda belirttiğimiz görevlerin yerine getirilebilmesi, örgütlenmemizin niteliğine bağlı olacaktır. Leninist örgütlenme ilkeleri hayata geçirilmeden proletaryanın zaferi mümkün değildir.

Sarsılmaz inancımız o ki;

Askeri faşist diktatörlüğü yıkacağız; Toplumsal-Demokratik halk diktatörlüğünü kuracağız!..

Askeri faşist diktatörlüğe karşı olan yurtsever, demokrat, devrimci işçiler, köylüler, emekçiler, aydınlar... "Demokrasi Bayrağı" altında güçlerimizi birleştirelim... enerjimizin her damlası düşmanımıza bir tokat haline getirilmelidir... Zafer güçlü kollarımızın olacaktır...

İRAN-IRAK SAVAŞI ÜZERİNE

Yaşadığımız dünyada baş çelişme, emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişmedir. İran-Irak savaşına bu açıdan baktığımız zaman görürüz ki, bu

savaş ezilen dünya halklarının zararına, emperyalistlerin, özellikle de iki süper devlet, ABD ve SSCB'nin yararınadır.

İran-İrak savaşı, İsrail gericiliğine de hizmet etmektedir. Filistin halkının ulusal demokratik devrim davasına, gaspedilmiş anayurdunu kurtarma davasına zarar vermektedir. Savaş, her iki ülkeyi, hem emperyalistlerin, hem de İsrail siyonizminin karşısında güçsüz kılar, zayıf düşürür. Bu sonuçların zararını Filistin halkı etinde kemiğinde duyacaktır.

Bu savaş, proletaryanın devrimci sınıf savaşımına değil, gerici burjuvazinin ulusal birlik anlayışlarına yarar sağlar. Sosyal şovenizmi körükler.

Her iki ülkenin de zengin petrol yataklarına sahip olması ve birbirlerine karşı saldırılarda hedeflerden birinin de petrol yatakları olması, bütün insanlığın ortak hazinesi olan zenginliklerin boş yere telef edilmesi, insanlığın zararınadır. Bu ve benzer kaynakların tasarrufu bugün gericiliğin elindedir ama bir gün onlar halkın eline geçecektir... Dünya proletaryası; ezilen halkları ve demokrat kamuoyu bu savaşa karşı çıkmalıdır.

İran Devrimi, ABD ve Sovyetler Birliği başta olmak üzere, emperyalist dünya gericiliğini olduğu kadar, gerici Arap yönetimlerini de korkutmuştur. İran-İrak savaşının temel nedenlerinden biri de budur. Irak, İran benzeri bir halk ayaklanmasından korkmaktadır. Irak'ı destekleyen güçlere baktığımız zaman, bu savaşın arkasında kimlerin pusuda olduğunu, dolayısıyla savaş sonuçlarından nelerin umulduğunu daha açık biçimde görebiliriz. Şah yanlıları yeniden iktidar umutlarını tazelerken, SSCB, Irak'a gizli silah yardımında bulunmaktadır. ABD'nin gerici Arap yönetimlerine bulunduğu yardım, bir bakıma Irak'a yardım sayılmalıdır. Fransa Irak'a silah satmaya karar vermiştir. Arap gericiliğinin en önde gelen adları ABD yanlısı Suudi Arabistan, Ürdün, Abu Dabi vb. Irak'ın yanında açıkça yer almışlardır. Kuzey ve Güney Yemen'in de Irak'tan yana olmaları düşünülmelidir. Şah taraftarları da içinde olmak üzere, dünya gericiliğinin Irak yanında gizli-açık saf tutması Irak adına utanç verici bir olaydır. Görülüyor ki, İran'a karşı dünya gericiliği küçük çapta bir haçlı seferi başlatmıştır.

Biz, İran-İrak halklarının zararına olduğuna inandığımız bu savaşta, her iki ülke halklarının devrimci kurtuluş davalarının yanındayız. Bu nedenle her iki ülkenin yurtseverlerine, devrimci-demokratlarına ve Marksist-Leninistlerine sesleniyoruz: Savaşa karşı çıkınız!.. Gerek İran, gerekse Irak yönetimleri, özleri bakımından gerici yönetimlerdir. Buralardaki egemen sınıf diktatörlükleri halkların devrim davasına karşıdır; anti komünisttirler. Her iki ülkenin Marksist-Leninistleri devrimci-demokratları ve yurtseverleri, anti emperyalist demokratik halk devrimi görevlerini bir an için bile unutmadan hareket etmelidirler. Ancak, her iki ülkenin Marksist-Leninistlerine, özde aynı, biçimde farklı görevler düşmektedir. Bunun nedeni, her iki ülkenin savaştaki özgül konumlarıdır.

İran-İrak savaşı "üç dünya"cı Çin revizyonizminin karşı devrimci yüzünün bir kez daha açığa çıkmasında yarar sağlamıştır. İran'lı ve Irak'lı Marksist-Leninistler, Leninist savaş ve devrim tezlerini, kendi ülkelerinin somut koşullarına yaratıcı biçimde uygulamalıdır. Kürt halkının savaşın kesilmesinde oynayacağı rol düşünülmelidir. İran ve Irak'lı Marksist-Leninistler bir sınavla karşı karşıyadırlar.

KENDİSİYLE HESAPLAŞAMAYAN DEVRİM KARŞI DEVRİMLE HESAPLAŞAMAZ

1 Mayıs 1980'e, faşist diktatörlüğün iyice azgınlaştığı, daha ileri adımlar attığı koşullarda giriyoruz. Bürokratik ve askeri mekanizma, yeniden ve yeniden gözden geçirilmektedir; elenmektedir; gözden kaçmış demokrat, yurtsever unsurlar ve hatta kararsız faşizm yanlıları bile hızla ayıklanmaktadır. Faşizmin sivil ve resmi güçleri halka karşı el ele vermiştir. Faşist MHP'liler silahlandırılmakta ve silahlanmaları yasallaştırılmaktadır. AP hükümeti, MHP'li yöneticilere, yani faşist terörün yöneticilerine "silah ruhsatı" verilmesini resmen emretmiştir. Bu demektir ki, bundan sonra halkın üzerine ruhsatlı silahlarla ateş edilecektir. Faşist

diktatörlük, faşist canilere öldürme ruhsatı çıkarmıştır. Öte yanda, sermaye, özel güvenliğini sağlamak için "özel silahlı adamlar" edinmektedir. Faşizmin resmi ve sivil güçleri, alabildiğine silahlanırken, kitlelerin üzerine yönelen baskılar, aramalar, terör, kitleleri sindirmeyi, silahsızlandırmayı amaçlamaktadır. Faşistlere silah serbest, halka ise yasaktır. Yurtsever, demokrat, devrimci basın üzerinde yoğunlaşan baskılar, yasaklar, soruşturmalar, tutuklamalar, özü bakımından, işçi sınıfını ve geniş emekçi kitleleri olan bitenden habersiz bırakmayı, emekçilerin birbirleriyle bağlarını koparmayı, onları tek tek, küçük gruplar halinde kendi içlerine kapatmayı hedeflemektedir. Onlar, yalnız silahlardan değil, esas olarak silahlara yön verecek düşüncelerden korkmaktadırlar. Bilinçsiz silah, kitleden kopuk silah yenilir; ama bilinçli silah, kitlelerin elindeki silah yenilmez. Bunu biliyorlar. Asıl korkuları da budur.

Kazanılmış ekonomik, demokratik hakların gaspı yoğunlaşmaktadır. Onlar, içine düştükleri bunalımın acısını emekçilerden çıkartmaya çalışıyorlar. Faşizmin baskı ve şiddeti, aynı zamanda, onların içine düştükleri derin çaresizliğin, güsüzlüğün de ifadesidir. Halkın mücadelesi geliştikçe, faşizmin azgınlaşması daha da artacaktır; baskıların kapsadığı alan daha da genişleyecektir. Kısa vadede, halkın güçleri mi faşizmi yenecek, yoksa faşizmin güçleri mi halkı yenecek, henüz belli değildir. İnancımız o ki, uzun vadede halkın güçleri mutlaka faşizmi ezecektir... fakat bugün, faşizmin taktik gücünü küçümsemek, halkın uzun vadede kazanacağı zaferi tehlikeye düşürecektir; bu bilinmesi gereken bir gerçektir. En geniş kitleler, başta proletarya ve emekçi köylülük, şehir küçük burjuvazisinin büyük bir çoğunluğu, burjuvazinin faşizme karşı olan kesimleri, faşizme karşı seferber edilmeden, faşizmin diktatörlüğünü alaşağı etmenin olanağı yoktur.

Faşist diktatörlüğe karşı mücadele, faşizme karşı mücadelenin özgül bir biçimidir; faşist diktatörlüğün yıkılması, her koşulda faşizmin yıkılması anlamına gelmez. Faşizm, ancak onu vareden iç dış toplumsal temel, o toplumsal temeli var eden iç dış ekonomik temel bu toplumsal-ekonomik temelin biçimlendirdiği iç dış ideolojik-kültürel yapı ülke ve dünya ölçeğinde yenilgiye uğratıldığı ve giderek kökleri kurutulduğu zaman yok edilebilir. Faşizmin yenilmesi, onun köklerinin tamamen kuruduğu anlamına gelmez. Çağımızda, burjuvazinin her kesimi, emperyalizme bağımlı oldukları takdirde, emperyalizmin içine düştüğü derin bunalımlara bağlı olarak, gelişmelerinin belli bir aşamasında, faşist diktatörlüğün toplumsal temelini oluşturacak bir düzeye yükselebilir. Emperyalizmin, şu ya da bu biçimi var oldukça, küçük burjuva temellere yaslanmış sınıf güçleri de, siyasi iktidara egemen oldukları takdirde, değişik bir biçimde de olsa, büyük burjuvalar haline gelebilirler. Bir örnek vermek gerekirse, bugün Sovyetler Birliği'nde sosyal faşist diktatörlüğün toplumsal dayanağı olan tekelci bürokrat burjuvazi, gelişmesini, revizyonist küçük burjuva temeller üzerine kurmuştur. Faşizmin, ya da sosyal faşizmin esas dayanağı ekonominin ve buna bağlı olarak siyasetin emperyalist içeriğidir. Yine de belirtmeliyiz ki bu, burjuvazinin her kesimi her koşul altında faşisttir anlamına gelmez.

Bütün dünyada, burjuvazinin değişik oranlarda da olsa, gericileşmesi, faşistleşmesi, kapitalizmin ekonomik, siyasi, ideolojik alanları da kapsayan genel bunalımının derinleştiğinin, gelişen halk hareketleri karşısında çaresiz kaldığının ifadesidir; aynı zamanda bu, devrimin yaklaştığının da müjdecisidir... Ancak bütün dünyada ve ülkemizde, devrimin nesnel koşullarının olgunlaşmasına denk biçimde, öznel koşulların yerine getirilmesi koşuluyla bu müjde değerlendirilebilir. Aksi halde devrim olanaksızdır. 1 Mayıs 1980'e, bu olgunun bilincinde giriyoruz ve devrimimizin eksik ve zaafalarını açık seçik görüyoruz.

1 Mayıs 1980, bizim için özel bir anlama sahiptir. Genç bir yayın organı olarak Mayıs'la ilk karşılaşmamız çünkü.

Bizi vareden temel koşullar, bizden, doğru, halkın mücadelesini devrimcileştirecek, örgütleyecek doğrultuda cevaplar alırsa, 1 Mayıs 1980'den 1981 Mayıs'ına, ideolojik, siyasi, örgütsel açılardan daha da güçlenmiş ve derinleşmiş olarak, kitlelerle devrimci bağlarımız daha güçlenmiş ve derinleşmiş olarak gireceğiz; yok, nesnel sürecin çok yönlü ihtiyaçlarına gereken cevap ve müdahaleleri, değişik mücadele yöntemleriyle gösteremezsek, adı var kendi yok olmaktan öteye gidemeyiz. Biz, her sorunu daha başında çözmek, devrimin gerekliliklerine doğru cevaplar bulmak, devrimin sorunlarını halletmek için örgütleniyoruz.

Masa başında devrimin sorunlarını çözemeyiz, olsa olsa kaba hatlarını çizebiliriz. Bizim şimdilik yapabildiğimiz budur. Eğer mücadele süreci içerisinde, pratik çalışmalarımızla, devrimin geliştiricisi olamıyorsak, bu, devrimin engeli haline geldiğimiz biçimde yorumlanmalıdır. Böyle bir durumda en dürüst tavır, kendimizi dağıtmak olmalıdır; bu nedendir ki, Marksizm-Leninizmden en küçük sapmanın bile, gelişmenin belli bir noktasında bizi karşı devrim saflarına götüreceği unutulmamalıdır.

1 Mayıs 1886, Amerikan işçi sınıfının, sekiz saatlik işgünü için başlattığı, bütün dünya işçilerine örnek bir grev ve direnişin tarihidir. Amerikan burjuvazisinin azgın sömürsüne, baskısına, burjuva sınırlamalarına karşı, Amerikan işçilerinin bir başkaldırısı olan 1 Mayıs 1889'da, İkinci Enternasyonal'in 1. Kongresi'nde, bütün dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kabul edildi.

1 Mayıs'ı, devrimci içeriğe uygun bir biçimde hayata geçirmek, şu sorulara, teorik ve pratik alanlarda doğru cevaplar bulmakla mümkün olacaktır:

1. Kimlere karşı, kimlerle, nasıl ve ne için bir birlik?
2. Kimlere karşı, kimlerle, nasıl ve ne için bir dayanışma?
3. Kimlere karşı, kimlerle, nasıl ve ne için bir mücadele?

Devrimin anahtarı, bu sorulara verilecek doğru cevaplara bağlıdır. Bizim geleceğimizi tayin edecek olan da bu soruların cevaplarında yatmaktadır.

Doğaldır ki, bu sorular, cevaplarını içinde yaşadığımız nesnel sürecin devrimci görevlerine sıkı sıkıya bağlı olarak bulacaktır; yani devrimin yakın ve uzak hedefleriyle bağlantılı olarak. Bugün, toplumsal-demokratik halk devrimi hedeflerinden sapmadan, birleşik ulusal ve sosyalist görevle bağlarını koparmadan, demokrasi mücadelesinin ön planda olduğunu söylüyoruz. Faşist diktatörlüğün gaspettiği siyasi özgürlüklerin kazanılması ve sınırlarının alabildiğine genişletilmesi, en geniş anlamda halk için demokratik ortamın kurulması, önümüzde duran en yakın mücadele hedefidir. Proletarya, geniş emekçi kitlelere sesini duyurabilmek ve devrimimizin öznel koşullarını yaratabilmek için siyasi özgürlüklere muhtaçtır. Şu gün siyasi özgürlüklerin önünde duran birinci engel, faşist diktatörlüktür. Biliyoruz ki, faşist diktatörlüğün yıkılması, emekçi kitlelerin kurtuluşu olmayacaktır. Ama kurtuluşun yolunu açacak ortamı hazırlayacaktır. Bu nedendir ki, içinde bulunduğumuz koşullarda, mücadelemizin odak noktası faşist diktatörlüktür.

Biz, 1 Mayıs'ın kutlanmasını, sadece bir güne sıkıştırılmış bir eylem sorunu olarak değil, devrim mücadelemize damgasını vuran bir anlayış sorunu olarak ele almaktayız. 1 Mayıs'ta tutumumuzu, genel olarak ülkenin, özel olarak da bizim içinde bulunduğumuz öznel ve nesnel koşullar belirleyecektir. Önümüze koyacağımız hedefler gücümüzle orantılı olmalıdır. Her türden maceracı eylemden uzak olunmalıdır. Aceleciliğe düşülmemelidir. Grupçu rekabetlere, tepkiye kapılıp grupçuluğa düşülmemelidir. Ajitasyon ve propagandada serbestlik, eylemde birlik ilkesi, olanaklar ölçüsünde hayata geçirilmelidir.

1 Mayıs, bizim için, devrimci sorumluluklarımız temelinde, öncelikle kendimizle bir hesaplaşma günü olmalıdır. Devrim düşmanlarına ve devrim zararlılarına karşı ancak bu yöntemle mücadele edebiliriz. Bu hesaplaşmadan çıkartacağımız dersleri özetlemeli ve günlük ilişkilerimizde gözönünde tutmalıyız. Kendisiyle hesaplaşmayan devrim, karşı devrimle hesaplaşamaz. Toplumsal devrimi zafere ulaştırma sürecimiz, faşizmle, sosyal faşizmle, revizionizmin, oportünizmin her türüyle, dogmatizmle, sekterizmle, şovenizmle, dar ulusalcılıkla, her türden burjuva ve küçük burjuva akımlar ve onların uluslararası destekçileriyle hesaplaşma sürecimiz olacaktır...

1 Mayıs'ın devrimci içeriğine sahip çıkalım.

Kendimizle hesaplaşma temelinde düşmanlarla hesaplaşalım.

Yaşasın 1 Mayıs!

Kahrolsun Faşist Diktatörlük!

KAYNAKLAR:

- (1) Lenin, Ne Yapmalı?, Sol Y., 1. B., s. 17-18.
- (2) F. Engels, Ütopik Sosyalizm, Bilimsel Sosyalizm, Sol Y., 4. B., s. 100-101
- (3) Stalin, Leninizm'in Sorunları, Sol Y., 1. B., s. 97-98.
- (4) Lenin, Ne Yapmalı? s. 98.
- (5) Lenin, Marx-Engels-Marksizm, Sol Y., s. 133.
- (6) Lenin, Partileşme Süreci, Yar Y., s. 86-87.
- (7) Marx, Fransa'da Sınıf Savaşları, Sol Y., 2. B., s. 142.
- (8) Lenin, Emperyalizm, Sol Y., 5. Baskı, s. 108.
- (9) a.g.e., Engels'ten alıntı, s. 129-130.
- (10) Lenin, Emperyalizm s. 126.
- (11) Komintern Programı, Aydınlık Y., s. 26-27.
- (12) Stalin, Leninizmin Sorunları, s. 12.
- (13) Komintern Programı, s. 20.
- (14) a.g.e., s. 29.
- (15) Lenin, Sovyet Hükümetinin Acil Görevleri, Ekim Y., s. 19.
- (16) Tarihi Dersler, Eylem Y., s. 73.
- (17) a.g.e., s. 125.
- (18) a.g.e., s. 93.
- (19) a.g.e., s. 82-83.
- (20) Komintern Programı, s. 73.
- (21) a.g.e., s. 74-75.
- (22) Lenin, İki Taktik, Sol Y., s. 100.
- (23) a.g.e., s. 96.
- (24) İşçi Sınıfı ve Köylülük, Sol Y., s. 226.
- (25) Lenin, Proleter Devrimin Teorisi, Yıldız Y., s. 36.
- (26) a.g.e., s. 37.
- (27) Lenin, Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, Yöntem Y., s. 323.
- (28) Komüntern Programı, Aydınlık Y., s. 75.
- (29) Mao, Seçme Eserler, Aydınlık Y., 2. B., s. 368.
- (30) a.g.e., s. 366-367.
- (31) a.g.e., s. 369.
- (32) a.g.e., s. 385.
- (33) a.g.e., s. 406.
- (34) Lenin, İki Taktik, Sol Y., s. 22-23.
- (35) Mao, Seçle Eserler, 2. Cilt, s. 423-424.
- (36) a.g.e., s. 426.
- (37) Komintern Programı, s. 74.
- (38) Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, s. 219-220.
- (39) Marx, Engels, Lenin, Partizan Savaşı, Yar Y., s. 18.
- (40) Komintern Programı, Aydınlık Y., s. 48.